

LVU

Lönsam Kommunal Människohandel

OVE SVIDÉN

Lönsam Kommunal Människohandel

Besök även gärna Filosofens blogg: www.peace.se/blogg,
LVU-debatten är, och blir livlig där, under valsommaren 2014.

Lönsam Kommunal Människohandel
Copyright © 2013 Ove Svidén
Ansvarig utgivare: Ove Svidén

Framställt på vulkan.se

Bok och E-bok kan köpas på Vulkanmedia.se

ISBN: 978-91-87817-49-6

LVU

Lönsam Kommunal Människohandel

OVE SVIDÉN

Books on Demand
Vulkan.se

September 2013

Innehåll

Inledning	7
Kommunal människohandel	9
LVU-systemet i Sverige	11
Att adoptera ett barn för 37.500 kronor	13
Lönsam Kommunal Människohandel, steg ett:	14
Kreativ bokföring av ett segslitet LVU-ärende	15
LVU-skandalens femtioåriga historia	16
Inbördeskriget mellan ansvarstagande föräldrar och sociala myndigheten	17
Öppet brev till den Dömande Makten i Sverige.	18
Det Dolda kommunala sambandet	21
Tjuv- och rackarspel i Hörby kommun	22
Enpartiväldet i Sverige, och i Sovjet	23
Lag om barn-aga: varför behövs den?	26
Hot mot tjänsteman	27
Riggade skenrättegångar och LVU-sekretess.	28
Systemfelet i det svenska LVU-systemet?	29
Upprättelseceremonin i Stockholms Stadshus	30
LSS, Lag (1993:387) om stöd och service	31
Gruppvalde (Oligarki) i stället för Lagens Anda	32
Avgångsvederlag	34
Hjälp oss härifrån!	36
Socialens organhandel med LVU-offers Liv?	39
Att stjäla per blankett	41
Hjälp, socialen har tagit tvillingarna!	43
”De stal mitt barn” för lönsamhetens skull	45
Myndighetsterror mot familjen	46

Skandalen växer	47
Skenrättegångar i förvaltningsdomstolarna	48
Social terror	49
Den fula fisken Calle	51
Geijeraffären, vad visade den?	53
Lönsam LVU, en dagsnotering	54
Ett trauma i tre generationer	56
Jämlikhet utan medkänsla	58
Familjepolitik	59
SÖ, SkolÖvertygelsen	60
En vacker dröm om social demokrati	62
Familjen, barnens trygghet och samhällets bas.	63
Systemfelet i Förvaltningsdomstolarna	64
Att göra det som är bäst för barnet	65
Den unga polisaspiranten stod och grät	67
Den kommunala människohandelns maktpyramid	68
TABY	69
Sammanfattning och rekommendationer	72
Bilagor	74
Några observationer från ett utredningshem	75
Davids brev till Socialtjänsten	91
Rebeckas liv	115
Den Totalitära Socialtjänsten	124
Socialtjänstemän är människoplågare,	131
Att längta efter sin mamma	136
Om människan, en cybernetisk modell	149
Epilog	151

Inledning

LVU-Lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om Vård av Unga är en vacker fasad, tillkommen för att som det så vackert heter: *'göra det som är bäst för barnen.'*

Jag har blivit engagerad som medborgarvittne i ett trettioårigt LVU-ärenden. Under de första åren trodde jag inte det jag hörde, var sant:

I den sociala ingenjörskonstens förlovade land är barnen en vara, benämnd LVU. Här har sociala myndigheter med förvaltningsdomstolars stöd, rätten att låta polisens transporttjänst kidnappa barn direkt från skolan. Utan föräldrarnas vetskap kan de skrämde barnen föras direkt till ett utredningshem, familjehem eller ett Hem för Vård och Boende, HVB långt från hemorten. Om barnet berättar för sin lärare att det får stryk hemma, tror myndigheterna på barnet och med stöd i lagen kan socialchefen utan rättslig prövning kidnappa barnet *för dess eget bästa*.

Utan föräldrarnas tillstånd och med fosterföräldrars rymliga samvete, kan barnen senare användas som obetald arbetskraft på gården, bortadopterat, säljas vidare till sexmissbrukare, till rika pedofiler, eller användas som försökskaniner inom läkemedelsindustrin. Tvillingar är speciellt attraktiva och mest lönsamma.

Men med en LVU-stämpel, kan barnen alltså utnyttjas som handelsvara i kommunernas lönsamma människohandel. Och nu tas ingen hänsyn till att barnet säger att det längtar hem till mamma. Myndigheterna dikterar enväldigt vad som är bäst för barnet, utan att höra det.

Inte mindre än 28 000 barn blir LVU-ade varje år i Sverige. Kommunerna tjänar omkring 40 000 kronor per månad och barn, som de

lyckas fånga in med ett LVU. Endast en liten bråkdel av dessa pengar kommer barnen till godo. Det mesta hamnar i privata fickor via HVB-hemmen.

LVU/HVB-systemet är en storindustri som omsätter tiotals miljarder kronor per år. Den svarta ekonomin tillkommer. Den kan vara i samma storleksordning.

Kommunal människohandel

Varför finns då all denna kommunala människohandel? Jo, den är mycket lönsam för de kommuner som tar emot pengarna från statskassan och för de invigda kommunpolitiker som har lärt sig att hålla tyst om saken.

- Genom att välja ut ett barn och sätta *stämpeln LVU på dess panna*, kan en lokal socialförvaltning med tingsrättens hjälp och några påhittade svepskäl ta barnet från dess föräldrar. Kommuner som hjälper det utpekade barnet till en familjehemsplacering eller ett HVB-hem, får ungefär 40 000 kronor per månad och LVU-offer. 27 000 – 47 000 kronor per månad beroende på Landsting.

- LVU betyder Lagen om Vård av Ungdom. Lagen förordar att kommunen gör det som är bäst för barnen. Men eftersom barnen inte har förstånd att kritisera kommunen, och traumatiserade föräldrar väljs ut med omsorg för att de sannolikt inte förstår, eller vågar protestera, kan kommunens fulaste fiskar betrakta LVU-budgeten från storebror staten, som bonus för egen vinning. Kreativ bokföring döljer den listiga penningtvätten ner i den egna fickan.

- Om alkohol och narkotika är inblandat, tillämpas LVM-lagen, Lagen om Vård av Missbrukare. Då blir kommunens bonus flerfald större.

- Och om en socialchef missköter sig kan hon bli avpolletterad med ett avgångsvederlag – för att inte frestas att avslöja LVU- och LVM-handeln. För att skydda sig själv kan en högre chef, på detta sätt peka ut en lägre som skyldig i allmänhetens ögon.

- Människohandeln i Sverige omsätter tiotals miljarder kronor per år. Så fungerar Landet Lagom under ytan. De dolda intäkterna från människohandeln är svåra att motstå för en svensk nedtystad byråkrat, som lätt kan gömma en tvättad bonus i egen ficka.
- Den tyska tidningen Der Spiegel hade redan 1983 en artikel om saken med titeln *"Kinder-Gulag" im Sozialstaat Schweden*. Har någon av läsarna hört talas om Sverige, som ett *fångläger för barn*? Nej just det. I vårt svenska Landet Lagom råder tystnad för husfridens och lönsamhetens skull.

LVU-systemet i Sverige

LVU - Lagen om Vård av Unga har en vacker devis *Gör det som är bäst för barnen;*

Textraden är hämtad direkt från FN:s Barnkommission. Den används flitigt av socialchefer och stadsdelsdirektörer som en fasad, bakom vilken lokala oegentligheter i stor skala kan döljas.

- Jag har sjutton års erfarenhet som medborgarvittne till LVU-ärenden i sju kommuner. Nu använder jag Filosofens blogg (www.peace.se/blogg/) för att publicera mina inlägg om LVU-systemet.
- Jag har publicerat ca två inlägg i veckan och har vanligtvis hundra besökare per vecka.
- Hundratals kommentarer hjälper mig att förbättra precisionen i det falskspel jag avslöjar.

Efter hundratals timmar av lyssnande till förtvivlade mödrar, några ensaka kränkta fäder, förstörda LVU-barn samt förbannade farmödrar, mormödrar och släktingar, kan jag försiktigt sammanfatta mina slutsatser som följer:

- Polisens transporttjänst anlitas för att omhänderta och flytta gråtande LVU-barn mellan HVB-hem.
- Polisen jagar de föräldrar som har fräckheten att försöka ta tillbaka sina egna barn från den sociala vanvården.
- Socialen väljer att ge vården av en 7-åring med dygnsblöja till fadern. När han sover hos mor är han torr.
- Socialsekreterare kan förvisa sina aningslösa LVU-offer till privata HVB-hem de själva står som delägare till.

- Domare anlitas för att göra den kommunala människohandeln lönsam.
- En nyfiken överåklagare i riksenheten för korruption, tystas av sin chef riksåklagaren.
 - Advokater som säger sig hjälpa sina klienter, tjänar grova pengar på LVU-ärendena, samtidigt som staten får rätt till slut i nästan samtliga LVU-fall.
 - Socialstyrelsens generaldirektör avböjer ett möte med mig där jag erbjuder mig att förklara det systemfel som råder i landet. Han väljer att se mitt brev som ett enskilt ärende och erkänner indirekt LVU-mörkningen som han tvingas genomföra inför sin *minister*, som är den som inte har laglig rätt att engagera sig i enskilda ärenden.
 - JO diarieför inte mina anmälningar. JO väljer att direkt ge ett avböjande svar.
 - JK informeras om saken per mail och sänder mig regelbundet avböjande svar numera.
 - De LVU-offer, barn och deras föräldrar, som inser LVU-spelet och hävdar att den totalitära staten har fel, de kan få ogrundade bötesförelägganden, utförsäkras, fräntas bostaden, hotas av kronofogden och/eller drivs till självmord, av trygga tjänstemän med fast månadslön och bonus.
 - Media med villkorat presstöd, hindras från att publicera artiklar om LVU-systemets kränkningar, med argumentet att det finns för många sådana historier.
 - SVT är som samhällets monopol-TV skapat att vilseföra svenskar-na om enpartiväldets dolda makt.
 - Uppdrag Granskning må ha retat upp föräldrarna så att de fick bort socialchefen i Vetlanda, en f.d. polischef med enda uppgift att förhala alla LVU-ärenden så mycket som möjligt.
 - Det som är bäst för barnen – blir till sin motsats med tilläggsbestämmelser som gör LVU till en lönsam affär för kommunen.

Att adoptera ett barn för 37.500 kronor

Postat på Filosofens blogg den 21 mars, 2011 av Ove Svidén

Emma var ute och promenerade en dag på Östermalm år 1999 med sonen Johan och den ettårige Danni i barnvagn. En dam böjer sig fram och tittar på den lille. ***‘Oh ett sådant sött litet barn. Vill du adoptera bort det? Jag kan betala 37.500 kronor för det!’***

Händelsen gav Emma en riktig känsla av obehag. Vilken mor skulle sälja sitt eget barn för pengar? Minnet av händelsen återkom tolv år senare. I januari 2011 gick det upp ett ljus för Emma. Hon hade mött en socialassistent som är anlitad i den kommunala människohandeln. *Då* var det en besynnerlig upplevelse för Emma som invandrat från Irak när landet var i krig mot Iran. Nu, trettio år senare förstår Emma att hon varit ett utvalt offer för den effektiva svenska LVU/HVB-industrin.

Det som då var en möjlighet för en företagsam socialassistent att förmedla ett barn till en familj som ville adoptera, har sommaren 2010 blivit ett lagtillägg som ger socialförvaltningen rätt att adoptera bort ett LVU-barn utan de biologiska föräldrarnas medgivande.

Nu kan den som vågar, ana det allra värsta, välbetalda pedofiler är villiga att betala det allra högsta priset för ett underårigt barn. Sekretessbestämmelserna och kreativ bokföring i kommunerna skyddar de fulaste fiskarna från transaktionerna i den svarta människohandeln. *Vilken LVU-skandal det kommer att bli, när detta avslöjas.*

Lönsam Kommunal Människohandel, steg ett:

Postat på Filosofens blogg den 24 mars, 2011 av Ove Svidén

Utse en förlorare i LVU-spelet, och få henne snabbt ur balans!

- En försommardag år 2000, blir Emma kallad till Östermalms socialförvaltning, en timme innan hon ska möta sina två älskade barn Johan och Danni och deras dagmamma
- Socialsekreterarna går rakt på sak och erbjuder i princip Emma två alternativ: *"Antingen accepterar du att överföra vårdnaden av dina barn till din ex-make Olle, eller också lämnar vi över dina barn till ett HVB-hem, och du får aldrig se dem igen."*
- Emma blir totalt överrumplad, förmår intet säga, göra eller fatta vad som sker.
- Så började Emmas mer än trettonåriga mardröm av möten, skriftväxling, kränkande polisförhör, skyddstillsyn, spionerande kontaktpersoner, snikna advokater, tingsrättsdomare i väktarövervakade rättegångar, osv.
- Emma avlyssnas, drabbas av oförklarliga ekonomiska bakslag, får sömnsvårigheter, och förlorar sitt jobb, sin värdighet och känner sig förföljd av de sociala myndigheterna.
- Detta kan i princip hända vilken svensk förälder som helst som blivit *utvald som objekt* för en lönsam kommunal LVU-intäkt. Ja, just det, *det kan hända dig*. Proceduren ovan följer de invigda socialsekreterarnas dolda handbok. Jag känner personligen flera mödrar som upplevt processen.

Kreativ bokföring av ett segslitet LVU-ärende

Postat den 31 mars, 2011 av Ove Svidén

Ett viktigt steg i ett LVU-ärende är att splittring skapas mellan två föräldrar. Den ena utväljs som kärke och den andre som svarande. Men den tredje parten, kommunen, som tjänar på konflikten nämns inte. Ett antal civilprocesser inleds där den ena maken får ansvaret och den andra besöksrätt.

- Den minst lämpliga får samhällets stöd, den andra utpekas som skyldig, så att ärendet kan förhalas, förvrängas och förlängas så att kommunens bruttointäkt från staten, kan utnyttjas fullt ut; tills barnet slängs tillbaka till föräldrahemmet som vingklippt, myndig och arbetslös.

- För att förvilla nyfikna granskare är varje LVU-klassat ärende uppdelat på fyra socialsekreterare, varav två håller sig gömda på ekonomiavdelningen. Vanligtvis är de på sociala sidan helt ovetande om de dolda affärer kommunen kan göra med de statliga medlen för ett LVU-placerat barn. Och om ett LVU-ärende i en kommun blir överflyttat till en ny kommun, kan det få ett nytt nummer och förnyat stöd erkänt av nästa tingsrätt.

En mened år 2000 i Stockholms tingsrätt kan göra att en invigd medlöpare några år senare får bonus från en kommun, så att han nu har råd och känner sig helt trygg att bygga sig ett egnahem med sin nya fru i den tredje kommunen.

Så kan det gå till i det korrupta Landet Lagom.

Med vänliga framtidshälsningar, och hopp om en bättre efterlevnad av lagens anda.

LVU-skandalens femtioåriga historia

Postat den 3 april, 2011 av Ove Svidén

Första gången jag hörde talas om LVU-ärende var av en kvinna i Katrineholm. Hon försökte anordna en pedagogisk ridskola för flickor på glid för ett tjugotal år sedan. En mycket aggressiv kommunalnämndsordförande bromsade henne, först med varningar, sedan med hot, sedan med ett bötesföreläggande om 50 000 kr för att kvinnan hade en ostädad tomt.

- Det hör till saken att hennes skogstomt låg i utkanten av byn med en stor skyrmmande granhäck runt tomten. Anklagelsen var en ren provokation för att hon skulle inse att kommunen hade monopol på att anordna ridskolor, bemannade med stalldrängar och -pigor från ett angränsande HVB-hem för fri arbetskraft med ca 40 000 kronor per månad brutto-intäkt per LVU-barn från kommunen.

- För femtio år sedan var köpet av billiga pigor och drängar en fråga för Bondeförbundet. Småjordbruk i avfolkningsbygd kunde ta emot ett LVU-barn som extrainkomst. Nog fanns det ett ledigt rum i bondgården som kunde användas för ett familjehemsplacerat barn. Och vem visste att barnet väcktes klockan fyra på morgonen för att göra ladugårdstjänst innan hon skickades till skolan i tätorten. Stockholms politiker, har nu förlorat alla sina rötter till Moder Jord och den dryga miljard kronor som storstadskommunen inhöstar på LVU från staten per år, kan LVU/HVB-systemet ge en ren bonus för de politiker som lärt sig hålla tyst.

Inbördeskriget mellan ansvarstagande föräldrar och sociala myndigheten

Postat den 6 april, 2011 av Ove Svidén

Här följer ytterligare ett vittnesmål om det inbördeskrig som pågår i Sverige mellan socialförvaltningar och ansvarstagande föräldrar:

”Socialen i Simrishamn sa till mina barn att de kan glömma *sin egen vilja*, när de sa att de ville hem till mamma. Socialsekreterarna sa även att de skulle få nya datorer, bara de sa ja till placering. Men socialen valde ändå att säga nej. Timanställda har inte samma krav på sig vad gäller ärlighet som den biologiska modern har. Han som biträdde barnen gick socialens ärenden i stället för att tillvarata barnens intressen och började skälla ut mig under förhandlingen som hölls bakom lyckta dörrar. Det var personangrepp och ingen ingrep till mitt försvar. Jag höll mig helt lugn. Han sa att barnen vill hem, men att han *personligen*, inte tyckte det. Barnbiträdet var ilsken och föraktfull mot mig. Jag såg hur han och en nämndeman tittade på varandra i djupt samförstånd, nickade menande till varandra efter hans utbrott mot mig. Det kändes som det handlade om hästhandlare och inget annat. Jag bad att mina närmaste vänner och vittnen skulle få närvara innan rättegången. Det förvägrade de mig. Jag tycker det är helt fel med all denna sekretess och lyckta dörrar. Man är så utlämnad. Det beslutades att en äldre dam som jag inte känner skulle ha mina barn. Hon är sextio år. Hon var egen företagare eller delägare i någon byggfirma och godisfirma. Det känns som det finns andra affärer med i spelet. Det är väl pengar och inget annat som gäller i dessa förflyttningar. Ju fler kommuner barnen skickas runt i, ju fler advokater och utredare, desto bättre skrammel i börsen. Jag vädjar till människor med ett hjärta, sorgen blir stor när man amputerar familjer.

A. K.”

Öppet brev till den Dömande Makten i Sverige.

Postat den 1 maj, 2011 av Ove Svidén

Sveriges grundlag bygger på en maktfördelning som förordar ett balanserat samspel mellan lagstiftande, verkställande och dömande makten. Efter femtio års alltmer fragmenterade ämbetsvälde, ökad specialisering och införandet av ansvarsfrihet för tjänstemännen, har Sverige hamnat i en farlig situation. Få människor överblickar längre systemutvecklingen. I sin vanmakt hänvisar myndigheter till varandra och till snåla anslag för att situationen är som den är. Men ingen har auktoritet att rätta till systemfelen. Media befäster dem i stället, med underhållande granskning genom SVT. Monopolmediet har skickligt övertagit domarens och domstolarnas roll.

- Men något nytt har hänt. Internet, World Wide Web, och sociala media möjliggör nu nya former av andligt uppvaknande bortom etablerad politik, religion, vetenskap och konst. Med min egen Filosofens blogg: www.peace.se/blogg gläntar jag på den nya tidens frihet: rätten att publicera en djärv idé utan myndighetscensur. Under eget ansvar och på egen risk har jag bland annat filosoferat kring Sveriges största skandal genom tiderna: ***Den gryende LVU-skandalen***. Man tror inte det är sant. Barn kidnappas från sin trygga familjesituation, blir förflyttade till ett familjehem eller HVB-institution, bryskt, mot föräldrarnas vilja. De invigda socialsekreterare som handlägger ärendena under sekretess, tjänar bonus och får en silvergrå BMW tjänstebil om de håller tyst. Allt medan rättsväsendet stillsamt sköter sitt jobb, förhalar och förändrar umgänget föräldrar/barn en smula. De invigda vet vem som vinner till slut. I den totalitära demokratin har individen, familjen och barnen ingen chans. Den kommunala människohandeln kan rulla på, i decennier...

- Montesquieus idé om Lagens Anda säger att *alla medborgare ska uppleva att lagarna är väl förankrade i folkrätt, samhällets traditioner och tro*. Människor ska uppleva att en domstol hjälper medborgarna förstå den intuitiva moral som vi fötts med, för att kunna skilja mellan gott och ont. I dagens överintellektualiserade värld, odlas inte intuitionen och tron på det goda. Motsatsen gäller, speciellt i Sverige efter femtio års framgångar med en *ateistisk materialism*. Ett moraliskt gott och ont, ersätts med rätt och fel, uttryckt i detaljerade texter, generalklausurer, detaljerade bestämmelser och byråkratiska regler som ingen överblickar. Och det är just vad som är meningen. LVU-lagens anda: att göra det som är bäst för barnen kan vändas till sin motsats: vad som är bäst för den kommunala ekonomins tillväxt. Därför har den bisarra LVU-skandalen kunnat utvecklas i det blåögda svenska samhället! Men efter valen 2006 och 2010 har dock vänstervinden försvagats något.

- Bästa jurister, advokater, domare och andra som kan, och vill, lyfta upp Sveriges anseende som en internationell rättsstat, visa nu ert oberoende till den före detta socialdemokratiserade utnämningmakten som suttit kvar alldeles för länge. Låt Montesquieu glädjas åt att även Sverige till slut fattade att det är balansen mellan de tre oberoende maktformerna som är så viktiga för en harmonisk samhällsutveckling.

- Som ordförande i insamlingsstiftelsen World Peace Foundation, ser jag familjen som den viktigaste övningsplatsen för fred i by, kommun, samhälle, nation ända upp till världen som helhet. Jag tror att Sverige kan göra en bra insats för världsfreden när vi väl avslutat inbördeskriget mot familjen och dess idésprutor barnen. Låt dem leka fram samtidens andliga idéer. Dämpa inte deras skaparglädje med skolläkarens droger och kryptiska etiketter med fyra bokstäver.

- Världsfred kan skapas av människor utan förutfattade meningar, av människor som fått bli människor i sunda relationer mellan generationerna. Fred i familjen kan nås av föräldrar och lärare som lyssnar till barnens djärvaste idéer. Älska dem. Både idéerna och barnen som för fram dem. Det är din gudomliga rättighet och skyldighet som medmänniska. Öppna dig för det andliga uppvaknandet som barnen för fram i sin skapande lek. Det är något som även föräldrarna behöver ha del i för att klara sina liv. Människan är skapad till att skapa. Som Guds medskapare kan vi alla tillsammans leka och arbeta oss fram till ett mänskligare samhälle. Smaka på den idén!

Det Dolda kommunala sambandet

Postat den 15 maj, 2011 av Ove Svidén

Familjen är bärare av borgerliga värderingar, sa Olof Palme. Göran Persson gjorde den kommunala människohandeln till en storindustri. När kommunen kidnappar ett LVU-stämplat barn får den ungefär fyrtio tusen kronor i månaden från statsbudgeten för att ta hand om barnet. Men ett familjehem får ju bara 5 000 kr i månaden. Var hamnar resten? Bonus för de invigda i gråzonen mellan enpartivälde, kommun och individ?

- Europadomstolen har fällt Sverige för denna vår brist på mänskliga rättigheter. Flera gånger. Men, Sverige är rikt, och med våra skattepengar betalas böterna, och det korrupta Landet Lagom kan lugnt fortsätta med sitt LVU-system ett decennium till. Vill du det?

- Kära svenska familjer, vakna upp till den verklighet som råder i landet! Barnet du skickar till skolan, kan bli kidnappat av socialen i eftermiddag, om politiker vid makten anser det lönsamt för kommunen. Det är lättast att sno barn från en invandrarfamilj som inte har det svenska skriftspråket 'byråkratiska' att försvara sig med.

- Den ertappade socialchefen i Hörby fick 2.2 miljoner kronor i avgångsvederlag, och 150 tusen kronor för att flytta från kommunen. Det verkliga rötägget i härvan kan alltså vara kommunchefen och ordföranden för socialnämnden som fixar pengarna till den underhuggare som får betalt för att ta på sig skulden.

- Presstödet hindrar lojala tidningar att tala om saken. SVT använder Uppdrag Granskning för att göra propagandan spännande. Vill du ändra på allt detta?

- *Men be då landets framtida president göra något åt det!* Alltmedan den gycklande hovnarren filosoferar sig fri med sin finurliga skaparglädje.

Tjuv- och rackarspel i Hörby kommun

Postat den 30 juli, 2011 av Ove Svidén

Kommunens bruttointäkter från staten för sina LVM- och LVU-ärenden, kan ha varit i storleksordningen 100 miljoner kronor per år, innan Socialdemokraterna förlorade regeringsmakten 2006. Alliansregeringen minskade nivån på dessa sociala bidrag till 75%. Men en stor del av budgeten gick ju till bonus för de invigda med tystnadsplikt. Hörby kommun fick alltså underskott i sin budget.

- För att undvika kritik mot sig själv har kommunchefen blivit tvungen att godkänna miljonbelopp i avgångsvederlag till socialnämndsordföranden, socialchefer och andra som har accepterat att skydda sin chef genom att lämna i förtid. Det är nödvändiga sidokostnader för att få del av begärliga sociala intäkter från staten.

- Ja, så kan en kommun-junta som den i Hörby tjäna på ***LVU-systemet***.

Enpartiväldet i Sverige, och i Sovjet

Postat den 23 augusti, 2011 av Ove Svidén

Land ska med lag byggas var kung Karl XV:s valspråk. Uttrycket återfinns i några av Sveriges gamla landskapslagar: "land skal mæþ laghum byggias" Kungen fullföljde därmed idén från franska revolutionens och dess maktfördelningslära. För att en demokrati ska fungera måste nämligen den *lagstiftande* makten, *verkställande* makten och den *dömande* makten balanseras omsorgsfullt mot varandra. Och i lagens bokstav ser vi ut att göra just detta, men inte i praxis.

"Sveriges grundlag utgår från dessa principer: All makt utgår från folket. Den svenska folkstyrelsen bygger på fri åsiktsbildning och på allmän och lika rösträtt. Det förverkligas genom ett representativt och parlamentariskt statsskick och genom kommunal självstyrelse. Den offentliga makten utövas under lagarna."

Efter sjuttio års utveckling av enpartiväldet i Sovjetstaten kollapsade kommunismen i Europa. Nomenklaturen hade fått en opposition. Efter Berlinmurens fall hade Sverige behövt rannsaka den juridiska/ekonomiska grunden för vår blandekonomi. Men det gjorde vi inte.

Efter sextiofem års mogen utveckling av det socialdemokratiska enpartiväldet, är det nu dags för Sverige att moderniseras. Varför? Jo, med hjälp av utnämningmakten har socialdemokratin via sina domare i förvaltningsdomstolarna gjort att landets lagar verkställs av en enväldig domstolsprocess. Domarna behöver inte följa landets lagar bara de byråkratiska generalklausulerna i den juridiska finstilta texten, som det är avsikten att allmänheten inte ska förstå. Det räcker alltså med att domarna följer enpartiväldet solidariskt.

Under sina många riksdagsår kunde Göran Person systematiskt välja ut sina bästa kvinnor och män för de höga domarpositionerna. Underskatta inte kraften i socialdemokratins strategiska utnämningssmakt som fortfarande fungerar, även om den sköts med mobiler från ett stort torp i Södermanland.

- **Kalla Fakta** (14/3 2005) har visat ett skakande reportage om vad som händer när domare i svenska domstolar begår brott. Oftast blir det inga påföljder alls, så domarna kan fortsätta att döma andra som om inget hade hänt. Ibland när de blir tagna på bar gärning och hotas av disciplinära åtgärder, väljer de att avgå i det tysta. Men i vissa fall har domare, trots fällande domar, fått högre tjänster och prestigefyllda utnämningar – en blev tom kammarrättspresident.

- Det förvånar säkert ingen att domare också kan ertappas med olika slags brott. Man säger urskuldande att de är ju bara människor de också. Men, för att samhället ska kunna upprätthålla lag och ordning – och särskilt respekt för domstolarna – måste det till krafttag i dagens Sverige. Vi måste ha en oförvitlig domarkår.

- Det är ett vida känt faktum att gemene man, sedan början av 1970-talet då Carl Lidbom med bifall av Sveriges regering och riksdag massproducerade lagar med generalklausuler, annars kallade "Lidbo-meriet", saknar respekt för politikerna, lagarna, polisen, åklagarväsendet och domstolarna.

- Men domare med flera höga ämbetsmän får sympati och medlidande från sina kollegor. Här följer ett par uppmärksammade fall som togs upp i Kalla Fakta reportaget: Hösten 2004 dömdes en tingsrättsdomare i Malmö till höga dagsböter för att vid upprepade tillfällen ha köpt sex av en narkotikaberoende prostituerad. Efter att ha hotats med avsked sade domaren upp sig. Domaren krävde att få avgångsvederlag vilket godkändes såväl av personalnämnden som av Domstolsverket. Han fick lön t o m februari 2005.

- En domare i kammarrätten i Stockholm togs på bar gärning i ett buskage på en kyrkogård när han ägnade sig åt sexuella tjänster som han hade köpt av en prostituerad kvinna. Han dömdes för brottet men har kunnat fortsätta att döma i bland andra mål om tvångsvård av missbrukare LVM-mål och tvångsomhändertagande av barn LVU-mål.

hämtat från artikeln: ***Rättvisans kris*** av jur. kand Ruby Harrold-Claesson, ordf. i **NKMR**, Nordiska Kommittén för Mänskliga Rättigheter.

Lag om barn-aga: varför behövs den?

Postat den 11 september, 2011 av Ove Svidén

Det dolda syftet med lagen mot aga är inte att skydda barnet mot en hård fysik bestraffning i uppfostrande syfte. Nej, det verkliga syftet är nämligen att fånga in barn i ett lönsamt LVU. Om en lärare ser en förälder ta sitt barn i örat eller lugga det i håret, är det tillräckligt underlag för socialförvaltningen att be polisens transport-tjänst om hjälp för att hämta barnet från skolan till ett HVB-hem på hemlig plats, utan de förtvivlade föräldrarnas vetskap.

Ja, så elakt börjar vanligtvis ett LVU-mål, där en konflikt mellan två makar utnyttjas för ett mångårigt frihetsberövande av barnen, samtidigt som det är en begärlig inkomst för den kommun dit den invigde föräldern flyttar.

Allt sker under en *falsk fasad av vad som är bäst för barnen*. Denna portalparagraf är en mening som ytterst kommer från FN:s Barnkonvention, men som också används för att rättfärdiga en svensk *Lag (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga*. Det är en kuslig insikt när man sen inser att den bästa lönsamheten av HVB-verksamheten kommer från de pedofiler som inbjuds till ett HVB-hem att 'leka' med barnen. Pedofilerna är nämligen de som betalar allra bäst – under bordet – direkt till HVB-ägaren.

Hot mot tjänsteman

Postat den 19 september, 2011 av Ove Svidén

Blanketten: Hot mot tjänsteman finns på varje polisstation. Om en socialtjänsteman vill ta, eller redan tagit ett barn från sin biologiska förälder, kan LVU-omhändertagandet rättfärdigas med att den ofredade socialassistenten reser sig upp och säger : HOTAR DU OSS! Med blankettens hjälp vänds då ärendet till sin motsats. Vips, är det modern som är anklagad och polisanmäld!

- En anmälan av den förtvivlade modern på blanketten Hot mot tjänsteman kan vara början till en skyddstillsyn, som gör att modern blir dömd och kommer med i straffregistret. Det gör det svårt, för att inte säga omöjligt för henne att få ett jobb och ofta leder till kränkande socialvård, psykisk och fysisk ohälsa. Tusentals självmord i det korrupta Landet Lagom får här sin förklaring.

Riggade skenrättegångar och LVU-sekretess.

Postat den 2 oktober, 2011 av Ove Svidén

Den 16 december 2010, kidnappades två 12-åriga flickor från sin skola av två poliser plus två socialsekreterare. Efter två timmars kränkande och skrämmande förhör blev de tvångsomhändertagna sända till ett jourhem. Det dröjde fem dagar innan deras oroliga moder fick reda på kidnappningen. Under mer än nio månader har den förtvivlade modern nu inte ens fått träffa eller krama sina barn. Ett avbrutet Skype-samtal är allt vad som erbjudits av socialsekreterarna. Varför?

- Jo, den kommunala människohandeln som sker under skydd av LVU, är mycket lönsam för de kommuner som organiserar HVB-hemmen dit barnen förvisas. Oftast anordnade på långt avstånd, så att föräldrarna inte kan eller har råd att utnyttja sin lagstadgade umgängesrätt. Allt medan de invigda socialsekreterarna njuter av sina ekonomiska förmåner och rörlighet med sina tjänstebilar BMW, Mercedes eller Audi TT.

- HVB-hemmen, speciellt de dyra privatägda, har varit perfekta gömställen för LVU-stämplade barn. Ägarna har kunnat göra sig stora extrainkomster, under bordet, genom att inbjuda ivriga sexmissbrukare och välbetalande pedofiler till sina avsides belägna vård-anläggningar.

- Sekretessen 'för barnens bästa' är bara en fasad för en djävulskt skickligt konstruerad fälla för att fånga in oskyldiga barn från sina aningslösa familjer. Invandrade familjer som trodde de flyttat till ett civiliserat land, fastnar lättast i den fällan.

- Den 17 augusti 2011 verkställdes en fyra timmar lång skenrättegång i kammarrätten i Stockholm. Jag kan vittna. Domen löd: fortsatt vård i hemligt HVB-hem utan umgängesrätt för modern.

Systemfelet i det svenska LVU-systemet?

Postat den 18 oktober, 2011 av Ove Svidén

Vilka tre ingredienser i det svenska LVU-systemet är de mest korrupta?

1. Ett rättsväsende köpt av ett femtioårigt enpartivälde socialdemokrati och Lidbomeri?
2. Möjligheten att gömma barn från sina föräldrar i privata HVB-hem under sträng sekretess, eller?
3. Att i hemlighet bortadoptera eller sälja barnen som en begärlig tjänst åt sexköpare i allmänhet och välbetalande pedofiler i synnerhet?

Upprättelseceremonin i Stockholms Stadshus

Postat den 22 november, 2011 av Ove Svidén

Upprättelseceremonin i Stockholms Stadshus ägde rum den 21 november 2011.

*Äntligen en samlad ursäkt från riksdagens talman Westerberg: Skamgreppen från femtio års enpartivälde under tiden 1920-1980, **aldrig mer igen!***

Nu kan vi se fram emot vuxna som ser, hör och gör, som regeringens Maria Larsson sa.

*Men såg ni det välproducerade skamgreppet från SVT? **Hela upp-
rättelseceremonin var ju ett listigt sätt att mörka dagens effektiva
system med HVB-hem för tvångsomhändertagna barn, som tyst och
effektivt tillhandahåller oskyldiga barn till, familjehem, sexköpare
och pedofiler!***

Denna nuvarande och växande nya marknad i dag är flerfalt större än det LVU-system socialdemokratin ärvde och utvecklade från böndernas/Bondeförbundets handel med pigor och drängar.

P.S. Det drabbade, då 14-åringa offret i Geijeraffären, sökte år 2011 upprättelse och ersättning för vad som hon fått genomlida. Men med tårar i ögonen måste hon som vuxen inför TV erkänna att det korrupta LVU-Sverige fortfarande inte var civiliserat nog att erkänna sina tidigare misstag. Skam över den totalitära demokratin!

LSS, Lag (1993:387) om stöd och service

Postat den 18 februari, 2012 av Ove Svidén

‘Verksamheten enligt denna lag skall främja jämlikhet i levnadsvillkor och full delaktighet i samhällslivet för de personer med utvecklingsstörning, autism eller bestående begåvningsmässigt funktionshinder i vuxen ålder. Målet skall vara att den enskilda får möjlighet att leva som andra. Verksamheten skall vara grundad på den enskildas självbestämmanderätt och integritet’.

Ja, det låter ju vackert och bra i teorin. Men hur missbrukas lagen i praktiken? Jo, I den sociala ingenjörskonstens land, är de LSS-etikerade lovligt byte för kommunala socialförvaltningar och överförmyndare att frånta de drabbade alla sina mänskliga rättigheter, samt låta korrupta förmyndare med ett kryss i den rätta blankettens ruta: *Förvalta egendom*, bestjäla klienten och hennes familj på sitt privat hopsamlade reservkapital.

Det verkliga systemfelet i 1975 grundlagsändring är att ta bort det personliga ansvaret från fotfolket i rättsstaten. Inte anmäler man väl sin chef för rättsröta, eller hur? Man kan ju mista jobbet. Håll tyst! Sopa under mattan. Döva samvetet med en alkohol. Det fungerar vanligtvis bättre.

Gruppvälde (Oligarki) i stället för Lagens Anda

Postat den 4 april, 2012 av Ove Svidén

Det är ett demokratiskt grundvillkor att riksdagen stiftar lagar som kan förstås av folket. Men i Sverige krävs inte detta. Lagarna är till för nomenklaturans egna specialister. I det legala positivismens land gäller inte Montesquieus idé om en balans mellan den lagstiftande, dömande och verkställande makten för att skydda individen.

- Därför behöver en domare i en tingsrätten inte bry sig om ett rakt vittnesmål, utan kan i stället hänvisa till de sakkunniga i socialförvaltningen. De är experterna. Mamman som mist ett barn i ett LVU-mål får ingen förklaring varför polisen kidnappat hennes älskade barn. Hon blir i stället anklagad för att ha höjt rösten. Det finns ju dokumenterat på polisstationens blankett: *Hot Mot Tjänsteman*.

- Att smarta insiders i sociala myndigheter, privata HVB-anläggningar och familjehem, tjänar millioner på den kommunala människohandeln, är en helt annan fråga, för en annan förvaltningsdomstol. Det kan uppdagas endast om den anklagade, och hennes av staten utsedda advokat/rättshjälp av misstag informerar sin klient om denna smarta juridiska fälla.

- Men LVU-advokaten tjänar ju sina pengar på vetskapen att staten/kommunen får rätt till slut. Poliser, åklagare, domare, advokater, socialchefer, läkare, psykologer och kommunpolitiker kan alla vara bonusberättigade medlöpare till det skickligt dolda LVU-systemet i det smyg-korrupta Landet Lagom. Kreativ bokföring döljer de stora pengaflödena. En stor svart ekonomi finns dessutom vid sidan om statens generösa socialbudget.

- Vakna upp svenska medborgare! *Ove Svidén*

Det är uppenbart att rättssituationen i Sverige inte är tillfredsställande: *Under åren t.o.m. 1994 har Sverige fällts ett tjugotal gånger i Europadomstolen. Särskilt många domar, omkring femton, har slagit fast brott mot art. 6 i konventionen, kränkning av rätten till en rättvis och offentlig förhandling inom skälig tid och inför en oavhängig och opartisk domstol, som upprättats enligt lag*, citerat direkt ur boken Sveriges Grundlagar, 1999, sid 21-22. Detta förklarar ju poängen med förhalning av LVU-ärenden för lönsamhetens skull. Kommunen får ju sina intäkter genom att förhala ärenden så länge att till och med Europadomstolen reagerar. Varför hävdar SVT att Sverige är ett internationellt föredöme för mänskliga rättigheter, när sakförhållandet är det rakt motsatta?

Svenskt byråkratiskt nyspråk har en internationell förebild:
Newspeak as in Aldous Huxley's book: Brave New World, 1932

Avgångsvederlag

Postat den 15 juni, 2012 av Ove Svidén

Att avskeda en underordnad tjänsteman mot ett avgångsvederlag, det är de stora busarnas sätt att dölja sin egen inblandning i beslutsprocessen. En avledande manöver för att vilseföra allmänheten och den tjänstvilliga delen av media som med sitt presstöd lydigt följer SVT.

När Hörby kommun avslöjades med sin kommunala människohandel fick socialchefen 2,2 miljoner kronor i avgångsvederlag och 150 000 kronor för att flytta från byn. Och kommunalnämnds-ordföranden kunde sen fortsätta med sina lönsamma affärer med LVU-barn och HVB-hem.

När den misslyckade f.d. polischefen och socialchefen blev utsparkad av ilskna föräldrar i Vetlanda, efter avslöjandet av fallet Louise, fick han en ny plats i Kungsbacka för att fortsätta sin lönsamma verksamhet bland människor som inte kände honom. Sannolikt fick han ett avgångsvederlag också.

När HVB-föreståndaren i Sösdala blev polisanmäld för att hon klippt sönder ett bankkort för en av sina listigt LVU-infångade stallpigor, fick hon ett socialsekreterar-uppdrag i Karlstad som tröst när hennes ridskoleverksamhet lades ned. Solidariteten är stark i partiet. Man ställer upp och hjälper de sina, i vått och torrt.

När stadsdelsdirektören i Skärholmen efter arton månaders vanvård av ett besvärligt LVU/ UNHCR-ärende till slut måste byta jobb, hur mycket fick hon då i avgångsvederlag av sin krets av rötägg bland de dolda politiska cheferna i hierarkin ovanför?

Vad kommer att hända i Eskilstuna kommun när man upptäcker att en domare i tingsrätten år 2007 var jävig här hon hjälpte kommunen till sina mångmiljonintäkter från ett segslitet LVU- ärende, som de ärvt från Sollentuna, grundat på en framgångsrik, brysk kidnappning i Stockholm, i juni år 2000.

Gräv, grävande journalister, gräv om ni vågar och varma filosofhälsningar till alla ämbetsmän som besinnar sig i sommar inför en ärligare höst!

Hjälp oss härifrån!

Postat den 26 juni, 2012 av Ove Svidén

Ett rop på hjälp från två kidnappade systrar

”Ungefär för ett och ett halvt år sedan så har socialtjänsten kidnappat mig och min syster Maria från skolan och lämnade oss hos familjen Brånäng. Vi fick inte ha någon kontakt med mamma och andra familjemedlemmar för att de var rädda att mamma hittar oss. Vi fick ringa till mamma på Skype bara en gång i tjugo minuter förra sommaren, men då avbröt de samtalet och vi fick aldrig prata färdigt... Det var för djävligt! Vi som inte sett henne på ett år, fick bara prata i tjugo minuter!

Inger Brånäng som skulle ta hand om oss gjorde ingenting! Hon har aldrig köpt den mat som vi tycker om. På vinter när vi fick rida så var vi tvungna att ta hand om ponnyn som vi red på. De tvingade oss att jobba i stallet och ta hand om hästarna. Jag fick sår på fingrar och sedan infektion, men fick ingen hjälp och nu har det blivit värre. Dessutom, både jag och Maria har problem med fötterna, men Inger ville inte gå med oss till ortopeden och säger till Maria: att om hon inte lyssnar på henne så kommer hon att hamna på sjukhuset. Inger förbjuder oss att prata ryska (vilket är vårt modersmål) ”Prata Svenska” säger hon hela tiden och vi är trötta på henne, men hon säger att det är hon som är trött på oss. Nu så har hon sagt att Maria ska åka till en annan familj för att hon har blivit jobbig (hon ska alltså dela på oss) och jag ska stanna hos henne. Vilket helvete! De tvingar oss att jobba och Inger är hela tiden arg på oss. Några dagar sen så var hon jätte arg på Maria. Hon skrek på henne och nästan slog stackars Maria som blev jätterädd och ledsen och därför sprang iväg. Inger blir arg varje gång när jag skyddar Maria och säger att hon har rätt och nu så vet jag inte vad jag ska göra... Hon skriker typ hela tiden på oss om hon inte tycker om någonting och vi tror inte riktigt att hon är normal och kan

ta hand om någon överhuvudtaget om hon inte kan ens sköta sig själv. Vi vet att hon har varit med om i en trafik olycka, men hon har ändå ingen rätt att skrika på oss!

Både jag och Maria har problem med fötterna. Vi har jätteont att gå och så var det hela tiden och Inger ville inte gå till ortopeden och köpa speciella skor åt oss. De skorna som vi måste ha kostar alldeles för mycket, och det är därför hon inte vill köpa dem.

I Stockholm så gick vi på en musik skola där vi lärde oss spela på piano, men nu så har vi ingen möjlighet att fortsätta med det för att Inger vill inte leta efter musiklärare och vi glömmer allt vi redan kunde.

I skolan var det inte bättre. Vi gick i olika klasser och hur mycket jag ens bad Inger att prata med lärarna så brydde hon sig ändå inte ett dugg. Jag bad både lärarna och henne och till och med rektorn men ingenting hjälpte... Killar mobbade Maria genom att slå och kalla henne för en hora. De slog henne, puttade och var väldigt rasistiska och aggressiva mot Maria, och de gjorde detta varje gång när jag var borta så jag kunde inte ställa upp för henne. En gång när Maria var ensam i korridoren och hämtade böcker, så kom Emil och sparkade på skåpsdörren så att Maria fick en ordentlig smäll. Resten av dagen var hon liggande i sängen med fruktansvärt huvudvärk. Mig behandlade de inte bättre – efter idrotten så kom några killar från 7y och en av dem kallade mig för rysk hora och andra började kasta pinnar och kottar på mig, så när jag kom till skolan så hade jag ett enormt stor blåmärke på armen som var jätte svullen och till och med blödde! Och även efter detta så brydde sig fortfarande ingen om detta!

Mamma, vi skrev detta för dig för att du skulle veta sanningen och att vi mår fruktansvärt dåligt här. Vi vet inte vad de säger till dig, men nu vet du i alla fall lite vad som pågår här.

Snälla du! Vi orkar inte mer! Om de inte lämnar oss tillbaka till dig så skolkar vi härifrån.

Snälla rädda oss! *Dina älskade döttrar Maria och Nelly.*

Det här brevet råkade slinka igenom den svenska censuren under den förtrollade midsommaren 2012. Ett halvår senare var barnen återförenade med sin moder.

Skärholmens statsdelsförvaltning ansåg väl ärendet som mer besvärligt än lönsamt? Ove Svidén

Socialens organhandel med LVU-offers Liv?

Postat den 2 augusti, 2012 av Ove Svidén

Under arton år har jag anat att det är något mycket sjukt, dolt bakom kommunernas kidnappningar av försvarslösa barn för lönsamhetens skull. Men inte förrän jag fick denna kommentar har jag insett hur genomruttet det Svenska samhället är bakom den fina välfärds-fasaden:

”Jag har skrivit till regeringen och frågat var i budgetpropositionen man ser bidragen kommunerna får per barn men jag har inte fått svar. Har nu skrivit 3 gånger och väntar på svar. Och jag har även ringt och frågat socialdepartementet som hänvisade mig till budgetpropositionen. Chefen där för försäkringar för dessa barn, viste inte men bad mig titta där.

Frågade även vilka sjukförsäkringar som är regel för dessa barn har och det visste hon inte heller. Inte ens socialstyrelsen som svarade att socialen gör som de vill själva. Min dotter opererades tre gånger i buken och fick ett stort ärr som ser ut som en transplantationshistoria, på buken. Jag fick inte ut sjukhusets journaler heller för de sa att hon aldrig blivit opererad i Lund vilket socialen påstår! Socialen har heller inte fått sjukjournaler som de bett om från operationen. Socialstyrelsen som nu granskar har inte heller fått in dem.

Min dotter dog ensam senare i ett rum av lunginflammation och man underlät att ta henne till läkare! Innan sin död skrev hon till mig att hon ordinerades promenader och skulle självläka och att det inte fanns något att göra.

Man skrev att hon regredierade till 2-3 års ålder och att fostermor var upptagen i stallet hela dagarna. Hon var aldrig anträffbar i telefonen under de sista 20 dagarna. Man hittade min dotter likstel med lik-

fläckar, så hon hade ingen större tillsyn. Man sa att varför skulle man titta till henne när hon i alla fall inte åt någonting som svar på att man inte gick in i rummet på förmiddagen. Man kartlade alla hennes rörelser och sätt att vara grundligt, men tog föga notis om hennes kroppsliga hälsa.

I socialens dokumentation ser jag att man inte skrev ner något om att man tog och kopplade bort tjocktarmen från blindtarmen eller att man tagit bort gallan. Hon skulle lära sig att vara ensam skrev de. Hon förvägrades även att träffa sin syster när hon låg sjuk för de krävde att hon skulle vara pigg och glad innan hon fick det.

Socialstyrelsen granskar nu detta och jag ringde och frågade om de skulle ha frågor till mig, men de sa nej. Så jag svarade att vad är en sådan utredning värd, om man bara läser socialens egna papper i ärendet, där de klippt och klistrat in vad de vill ha där? Inget i mina ögon.

Min dotter blev djupt kränkt och förvägrades sina mänskliga rättigheter.”

Är det faktiskt så att samverkande myndigheter bakom masken av hemligstämpln kan ta livet av de medborgare de förväntas skydda, och vars föräldrar inte kan försvara sina familjehemsplacerade eller HVB-placerade barn?

Hur kriminella kommer de svenska samkörda myndigheterna tillåtas att bli innan befolkningen reagerar? När, hur och vilken organiserad Världsgemenskap kan ingripa? Frågar filosofen Ove Svidén.

Att stjäla per blankett

Postat den 6 augusti, 2012 av Ove Svidén

Det svenska rättssystemet ger alltid den starka staten rätt - mot individen. Den välorganiserade kommunala makten sköts med hjälp av blanketter. Ett kryss i rutan *Förvalta egendom* ger tjänstemannen rätt att gå in i personliga bankkonton, och lura en dement åldring, patient, LVU-, LSS-, eller LVM- klienten att underteckna, och därmed godkänna den verkliga innebörden av blankettens listigt anspråklösa kryss. Med undertecknad blankett går tjänstemannen fri. Kommunens namn uppe i blankettens vänstra hörn anger legitimitet för stölden.

Ett konkret LSS-fall att begrunda:

Agnes ser att pengar försvinner från hennes sparkonto. Agnes kämpar för att hennes egen mamma ska förvalta hennes sparkapital. Men överförmyndaren bestämmer att en god man ska göra det. Den föreslagna gode mannen, ber en väninna överlämna den ifyllda blanketten tillsammans med ett hot till Agnes: '*Om du inte skriver under här, så kan du förlora rätten till din lägenhet.*' I en rättegång i Södertörns tingsrätt får jag som inbjudet vittne tillfälle att fråga Agnes om hotet ovan. Hon bekräftar det. Då utbrister en omkring 60-årig kvinna mitt emot mig, högröd i ansiktet: '*hon ljuger.*' Jag behöver inte säga mer, domare, advokaten, kommun-representanten och överförmyndarens 30-åriga biträde i rättssalen förstår alla att de är genomskådade. Två veckor senare kommer domslutet som ger Agnes det hon måst kämpa för: Hennes mamma blir ansvarig för sin dotters ekonomi.

Vad händer *sen* med de *verkligt* ansvariga i hot-målet? Vad görs mot de namngivna i blankettens övre fält, för att inge respekt hos den som blir lurad: Överförmyndaren i Haninge, Handens tingsrätt, Haninge kommun? ***Sannolikt ingenting!*** De medvetet listiga blanketterna kan

användas igen. Går det så går det. Rättsröten är ju en välorganiserat lönsam storindustri för de invigda. Vika är de invigda? Det är en väldold statshemlighet. Om du antyder någon misstänkt kan du få böter för: *Hets mot folkgrupp*.

Hjälp, socialen har tagit tvillingarna!

Postat den 22 augusti, 2012 av Ove Svidén

Så här bryskt kan det gå till i Sverige år 2012:

Anna har diagnosen ADHD, Attention-Deficit/Hyperactivity Disorder. Soc hindrar Anna att få sina mediciner i samband med förlossningen, och dömer sen modern för det hon får sina mediciner för att bromsa. Anna behandlas på intensivens innan hon ens får träffa sina efterlängtnade och för tidigt födda barn på fyra dagar. En *bonding* mellan mor och barn förhindras aktivt.

Soc. griper in och säger: "Vi tror inte du är kapabel att vara mamma, på grund av din ADHD." Och vidare: "*Vi har ett förslag: Åtta veckor på ett utredningshem, där det skall framgå om ni är tillräckligt bra föräldrar för att ta hand om era söner.*" Pappan fick dessutom frågan om han kunde tänka sig att "*strunta i mamman*", hans fru alltså, och ensam ta hand om tvillingarna. Vilka dolda motiv kan vi ana här?

Socialassistenten har några olika *lösningar* att komma med, framförallt till pappan: '*du kan få komma med till jourfamiljen och bo där tillsammans med dina barn, men mamman får inte komma med!*' Nu luktar det illa.

Familjen med fyra personer tilldelas ett rum på 10 kvm, en dubbelsäng, EN spjäsäng, en byrå, en toalett, ett litet fönster högt placerat, och dusch finns i korridoren, Ett par gånger i veckan tillämpas *P.A.S. Parent Alienation Syndrom*, då sitter i ett rum bakom dolda speglar, psykologer och iakttar föräldrarnas samspel med barnen för att utröna hur bra ögonkontakt de har och vilken kontakt de har med sina små bebisar. Helt sjukt? Jovisst, men det är fortfarande så det går till i Sverige.

Föräldrarna accepterar utredningshemmet och dess lilla cell för umgänge med barnen i närmare två månader. Skyddade i rummet bakom iakttar och diskuterar personal och inbjudna experter vetenskapligt 'objektivt' hur de infångade fyra försöksdjuren uppträder. *Helsjukt!*

Att nämna också är att nyblivna mammor ofta är nära en depression efter födseln, så åter igen, så här får man inte behandla nyblivna föräldrar.

Efter några månader kommer äntligen förvaltningsrättens friande dom. Föräldrarna bereder sig på att ta emot sina tvillingpojkar från den jour-familj som de anförtratts till, under utredningstiden.

Men nu sker socialens fula kupp: En politruk har anlits för att övervaka överlämnandet men får på sin mobil beskedet att socialen överklagar förvaltningsrättens friande dom. Med hänvisning till sekretesslagen får socialens spion på brottsplatsen uppgiften att tala om för de stackars föräldrarna att tvillingbarnen *i stället blivit LVU-ade med omedelbar verkan*. De förtvivlade föräldrarna har åter blivit lurade och kränkta av en allsmäktig socialförvaltning med dolda kriminella syften för sin lönsamma kommunala människohandel. Ja, så kan det gå till i Landet Lagom i röt månadens augusti 2012.

Vid en tingsrättsförhandling 2007 i Eskilstuna antydde jag det brutala i socialförvaltningarnas bryska sätt att kidnappa barn. Domaren avbröt mig snabbt med ett *hot om att jag och käranden skulle bli ersättnings-skyldiga för rättegångskostnaderna* om vi hade den attityden.

Staten har ju alltid rätt – och individen fel. Det är en definitionssak i svensk rättspraxis.

”De stal mitt barn” för lönsamhetens skull

Postat den 19 september, 2012 av Ove Svidén

En mamma i Taby kommun skriver till justitieombudsmannen JO att det känns som hon blivit bestulen på sitt barn. Nu svarar kommunen: Enligt kommunens socialförvaltning, placerades den tonårige sonen först i kommunens jourhem, därefter i ett familjehem. Sonen vill inte bo hemma på grund av bråk med mamman.

Kommunen konstaterar att det saknas ett skriftligt samtycke till den frivilliga placeringen och att socialförvaltningen inte besvarat en skrivelse från mamman där hon framfört sina klagomål på hur förvaltningen handlagt ärendet. Beklagligt i båda fallen, anser kommunens utredare. I övrigt står ord mot ord.

Mamman saknar en förklaring till varför hon inte är lämplig som vårdnadshavare och hon vill att sonen flyttar hem igen. Ett krav som kommunens sociala nämnd besvarar med att införa tillfälligt flyttförbud för pojken och ansöker om att han ska vårdas enligt lagen om vård av unga LVU. Av kommunens utredning framgår att man i första hand sett till sonens bästa, vilket nu JO har att ta ställning till. (Källa: UNT.se)

Notera att i texten ovan inget sägs om att kommunen kan inkassera ca 40 000 kr per månad från statskassan för varje familjekonflikt som de kan klistra på etiketten LVU. Kommunen tjänar på varje konflikt de kan hitta och förstärka. Den kommunala människohandelns lönsamhet bygger på lydiga tjänstemän som inte behöver lyda lagen. De följer sina korrupta chefer som kan få bonus från kommunens goda ekonomi / lönsamma falskspel. *Kan du som läsare nu inse det stora systemfelet i svensk socialvård?* Ove Svidén

Myndighetsterror mot familjen

Postat den 12 november, 2012 av Ove Svidén

Varför avskrev justitiekanslern LVU-fallet Nilla med ett rått skratt? Jo, *familjen är bärare av borgerliga värderingar*; sa Olof Palme när han initierade kampen för socialisering av hela svenska samhället för ett halvsekel sedan. Det blev senare hans trogne efterföljare Göran Persson som gjorde kidnappning av barn till en storindustri, väl betald via statsbudgeten.

Och denna dolda socialisering är nu så effektiv att myndigheter tar sig rätten till, och får lönsamhet av, att bryta ned familjen, moraliskt, ekonomiskt, socialt, medicinskt och brutalt ända till de hundratals självmord, främst av mödrar och barn, som inte orkar kämpa längre mot de korrupta sociala myndigheterna. På ytan följer 'mam' ju FN:s Barnkonvention och dess kända devis *att de agerar för barnens bästa*.

Den prisbelönta filmen *Call Girl* beskriver väl hur korrupt det svenska samhället blivit efter att förgäves ha försökt sopa Geijer-affärens pedofili under mattan. Sverige är landet där privata dolda HVB Hem för Vård och Boende, organiserar den kommunala människohandeln av barn kidnappade från sina föräldrar av polisen och sålda vidare till en lukrativ svart marknad av sexköpare och välbetalande pedofiler.

Sveriges kommuner har organiserat sina HVB-, jour- och utredningshem med sina egna socialtjänstemän som delägare. I sin officiella befattning att förskriva LVU-barn *just till sina* hem under sin arbetstid, kan de som en extrainkomst tjäna svarta pengar på att förmedla samma stackars barn till sexmissbrukare och pedofiler, mot en dold andel i vinsten.

Hur länge ska de sociala myndigheternas välorganiserade terror under garanterad ansvarsfrihet, få fortgå mot svenska familjers ärliga önskan att skydda och ta ansvar för sina egna barn?

Skandalen växer

Postat den 17 november, 2012 av Ove Svidén

Tack för alla anonyma kommentarer som nu strömmar in:

”Varken läkare eller inre befäl som utreder brott, behöver komma till platser där fosterbarnen dör. Lekarjournaler kan även undanhållas socialstyrelsen så de inte ska kunna granska vad barnet gått igenom under sin placering. Åklagarna verkar blunda villigt när man påtalar dessa stora brister i rättsäkerheten och anser sig inte ha tid att se över det hela även när det går ett halvår. LVU-barn är därmed fritt byte.”

Skenrättegångar i förvaltningsdomstolarna

Postat den 25 november, 2012 av Ove Svidén

Tack för eder lärorika demo här i Svea Hovrätt måndagen den 26 november 2012. Jag behöver den upplevelsen när jag ska vittna i Strasbourg.

Min fasta övertygelse och rekommendation till er, är som följer: ***Återförena Dominic omedelbart med sina föräldrar, och bifoga en rejäl ursäkt!*** Resultatet kan bli, att ni alla: *domare, nämndemän och advokater möjligen* kan få behålla jobbet ännu ett år.

Framtidshälsningar Ove Svidén

Jag tryckte ut åtta exemplar av ovanstående brev/vittnesmål och med ögonkontakt med domaren, domstolens sekreterare, nämndemännen, advokaten Ruby Harrold-Claesson och Dominiques föräldrar överlämnade jag det för läsning i lugn och ro. Den friska fläkten i Svea Hovrätts dom i Mål nr T 6534-12 den 26 november 2012, var att en uppvaknande domare reserverade sig mot de lejda nämndemännens majoritetsutslag. Något börjar äntligen hända i lilla Sovjet, även om det går långsamt.

Social terror

Postat den 11 december, 2012 av Ove Svidén

Ett fult försök från en svensk kommun, mitt i Landet Lagom

Tre poliser stoppar *Johns* bil i Karlskoga och för honom med våld till psyket i Örebro där han blir tvångsomhändertagen. *Varför?*

Jo, *Johns* tre barn representerar ett värde för kommunen av ungefär 3×40 000 kronor, brutto per månad från statskassan om man lyckas fånga in barnen i ett LVU, Lag 1990:52 med särskilda bestämmelser om vård av unga. När skedde detta brutala försök. *Det pågår just nu i slutet av 2012.*

Ska socialen lyckas med sitt fula uppsåt. Vilka är i så fall de verkliga mottagarna av den dryga LVU-miljonen per år från Storebror Staten?

Vilka individer i socialnämnden/förvaltningen ligger bakom den systematiska terrorn mot *Johns familj* under senaste årtiondet? Frågar medborgarvittnet.

På mobilen fick jag fortlöpande samtal från John under kidnappningens gång.

Jag skrev ett mail till socialchefen, kommunalnämndens ordförande, socialnämndens ordförande i Hallstahammars kommun i ärendet. Jag sökte sekreteraren till *Johns* advokat i Västerås, och bad advokaten ringa mig, vilket han *inte* gjorde. Vilket antyder att advokaten vet att staten/kommunen vinner alla LVU-mål. Det är ju en tyst överenskommelse för att skenrättegångarna ska ge den planerade lönsamheten och bonus till *medlöparna i det allmänna myndighetsutövandet.*

Efter någon vecka blev John befriad från dårhuset och fick träffa sin familj igen. Men tror ni ärendet därmed är avslutat? En idog tjänsteman med trygg månadslön, kan ju i lugn och ro fortsätta att driva sina offer inför stupet.

Den fula fisken Calle

Postat den 16 december, 2012 av Ove Svidén

'Calle' tjänar sina pengar på många sätt:

Som socialsekreterare i Skärholmen ser han ut småbarn med LVU-potential. Med polisens hjälp plockas de lämpligaste ut, direkt från en lektion i sin skola. Protesterar mamman alltför högljutt, blir hon polisanmäld via blanketten *Hot Mot Tjänsteman*. Men när jag uppträdde som medborgarvittne, lades ärendet ner, utan att ens en enda blankett skrevs denna gång. Varför? Polisen är kanske en av de medskyldiga?

Det HVB-hem, där just Calles skyddslingar göms, får i detta fall 1850 kronor per dygn och LVU-fångst. Som betrodd tjänsteman söker Calle få ut dessa medel efter att han lurar modern att signera blanketten för de frivilliga arrangemang, som socialen har att erbjuda den invandrade modern.

Som ekonom med examen från Handelshögskolan, äger Calle en Pub i Stockholm tillsammans med sin mor, socialchef i länet. Öl av bästa belgiska märke finns även att avnjuta på stället org.nr: 556527-2100

På Mariatorget mitt emot står hans exklusiva Audi tjänstebil med parkeringstillstånd. Bakom står en stor svart Mercedes och en läcker liten silvergrå Porsche. På puben finns även rum för den svarta ekonomins sexmissbrukare och pedofiler. *Semesteranläggningen på Malta* erbjuder ytterligare möjligheter för *speciellt utvalda gäster*.

Gäller principen i ovanstående nidsbild med fingerade namn/adresser även för andra kommuner i landet? Sverige är fantastiskt. Staten har ett system för att infånga omyndiga barn och vidarebefordra dem som lönsam fritidssysselsättning för rika samvetslösa poliser, domare, advoka-

ter och politiker. Det har fungerat bra i fem decennier och har överlevt även *den professionellt mörkade Geijeraffären* i det listigt lömska Landet Lagom.

Geijeraffären var en politisk skandal i Sverige under senare delen av 1970-talet som inbegrep mörkläggning och falska dementier. Lennart Geijer, Sveriges justitieminister 1969-1976, hade enligt en hemlig promemoria 1976 från rikspolischef Carl Persson till statsminister Palme, nämnts som en av flera högt uppsatta personer vars agerande eventuellt kunde ha skadlig verkan för rikets säkerhet. I fallet Geijer misstänktes denne kunna ha köpt sexuella tjänster av prostituerade med anknytning till främmande makts underrättelsetjänst, på en bordell driven av Doris Hopp. Promemorian hävdade inte att det skulle finnas några direkta, trovärdiga vittnesbelägg för detta eller att misstanken var stark. Dock måste Geijer enligt polisen betraktas som en potentiell säkerhetsrisk så länge misstankarna förblev outredda. Efter att journalisten Peter Bratt i mitten av november 1977 skrivit om promemorian i Dagens Nyheter, dementerade Geijer och Olof Palme historien och DN blev skadeståndsskyldiga. Promemorian blev offentlig 1991 och bekräftade i princip Bratts artikel när det gällde polisens ställning till behovet av utredning och säkerhetstänkande: däremot har inga undersökningar, då eller senare, kunnat visa att det skulle funnits någon substans i påståendena om Geijers och andras bordellbesök, som härstammade från bordellmamman Doris Hopp själv. (källa: *Wikipedia*)

Geijeraffären, vad visade den?

Postat den 13 mars, 2013 av Ove Svidén

Att de rikaste sexköparna har råd att köpa sig sex med underåriga. Att det svenska LVU-systemet tillhandahåller de aningslösa sex-slavarna. Att de tusentals HVB-hemmen är den kriminella länken till stora svarta pengar.

Att samhällets fulaste fiskar, pedofiler, HVB-ägare, invigda socialtjänstemän, korrupta advokater, poliser i höga positioner, socialchefer, domare, nämndemän, politiker, vet att staten/kommunerna är segrare i förvaltningsdomstolarnas skenrättegångar.

Att svenska staten har pålitliga tjänstemän i Bryssel och Strasbourg som sorterar bort störande anmälningar till Europadomstolen från förtvivlade föräldrar i Sverige.

Visste du att den indiske vishetsläraren Sai Baba finansierade sitt ashram i Puttaparti med pengar från pedofiler, belönade med sex från unga pojkar i Satya Sai skolan? Och, varför sitter Påven i husarrest i Vatikanen? Jo, förbannade föräldrar vill sätta stopp för katolska kyrkans missbruk av söta korgossar, och Påven Benedictus XVI satte inte ned foten i tid mot pedofilprästerna, enligt tidningen *Dagen*.

Lönsam LVU, en dagsnotering

Postat den 4 januari, 2013 av Ove Svidén

Signaturen Ida säger i en viktig kommentar till filosofens blogg: *"Jag har en siffra som är 27.400 kronor/barn/månad och en annan på 47.000 kronor. Jag tror siffran regleras och utjämnas i Landstinget, det är alltså inte individuellt vad barnet är värt. Det beror på var man bor och hur den kommunala ekonomin ser ut för tillfället. Att hitta en sån siffra går bara att göra via försäkringskassan när det är dags att kalla in pengarna. När siffran är hög sker fler omhändertagningar. Det finns de som jobbar för en kampanj att avskaffa landstingets förvaltning av socialförsäkrings-tillgångar."*

Tack Ida för informationen. När jag hjälpte loss stalldrängen Tim från ett HVB-hem 1997, så sade ägaren, en f.d. socialchef från Borås, att kommunens betalade *endast* 12.000/månad till honom och visade ett kvitto som belägg. Det jag visste redan då, var att kommunen fick 30 000 per månad och barn, men att två olika socialsekreterare delade på uppgiften för att, ovetande om varandra, dela upp stödet till den förre chefen i två mindre delar, som inte skulle vara så iögonenfallande.

År 2006 så hade 'statens stöd till Hörby kommun nått nivån 50.000 kronor per LVU-barn samtidigt som 85 000 eller mer betalades ut per månad för ett LVM-fall enligt SOU lagen om vård av missbrukare av alkohol och droger. När min vän S. berättade detta för mig, och jag skrev om det i min hemsida, så blev **han utförsäkrad**. När jag JO-anmälde kommunen för detta med ett brev på en måndag, fick jag ett brev redan samma fredag, som sade att ärendet var nedlagt utan att jag ens hunnit få ett mottagningsbevis och nummer på min anmälan. När jag sen anmälde JO för JK, justitiekanslern, fick jag som förväntat ett intetsägende svar på *byråkratiska*. Men en pensionerad bekant i socialämnden berättade sen att socialchefen fått 2.2 miljoner kronor

i avgångsvederlag samt 150 000 kronor i ersättning för att flytta från Hörby. Jag vet inte om socialchefen även fick behålla sin tjänstebil vid flytten. Hon hade en Audi TT i halvmiljonklassen, när *vanliga invigda* socialsekreterare bara fick nöja sig med en av de 21 silvergrå BMW som kommunen tillhandahöll för de sina.

Efter sossarnas valförlust i september 2006, reducerade Alliansen snabbt de 50 000 kronorna till kommunerna till nivån 75%, det vill säga till 37 500 kronor per månad och LVU-barn. När man ser storleken på ett avgångsvederlag förstår man hur mycket landets skattebetalare behöver punga ut med när deras korrupta kommunalnämndsordförande och socialnämndsordförande vill få sina egna kommuninnevånare att tro att de högsta cheferna inte är inblandade i bonuscirkusen. Den kommunala människohandeln är en mångmiljardindustri som nu alla läsare kan förstå. Tage Erlander kallade det lite kryptiskt för *det kommunala sambandet*.

Ett trauma i tre generationer

Postat den 14 januari, 2013 av Ove Svidén

'När 25-åriga Tessan var barn placerades hon i fosterhem vilket påverkade hela hennes barndom. Hon misshandlades både fysiskt och psykiskt och fick som en av de yngsta viss upprättelse via vanvårdsutredningen. Hennes kamp mot de sociala myndigheterna tog ny fart när socialen tog hennes femåriga son Eddie och tvångsplacerade honom i fosterhem och samtidigt försöker ta också hennes ettåriga dotter Vera. I Tessans strävan att få behålla Vera och få tillbaka Eddie kommer det fram att även hennes egen mamma blev omhändertagen när hon var barn. Det sociala arvet vägrar att släppa taget om Tessan och hennes familj, UR.

Hur kan detta fasansfulla få förekomma i ett civiliserat land?

Filosofen svarar:

1. Sverige är **inte** ett civiliserat land, är det korta svaret.
2. Ty, LVU-systemet är så grymt lönsamt för de inblandade fosterfamiljerna och HVB-hemmen, samt för samvetslösa advokater, poliser och socialtjänstemän.
3. Ansvarsbefriade sociala tjänstemän behöver inte följa en grundlag, de följer bara sina regler, i trygg förvisning att de skyddas av invigda chefers/politikers tystnad.
4. Det svenska statliga LVU-systemet tillgodoser sexmissbrukare och pedofiler med nya underåriga barn att leka med.

5. Sverige är en totalitär demokrati, *ett fångläger för barn: Kindergulag in Sozialstaat Schweden* enligt vad tidningen *Der Spiegel*, publicerade i en mittuppslags-artikel redan 1983.

6. Se nidd bilden ovan om *LVU-Calle*:

<http://www.peace.se/blogg/2012/12/den-fula-fisken-calle/>

7. Sverige kommer att få skämmas rejält, internationellt, när det visar sig att landet igen, måste betala dryga böter för att vi inte följer FN:s mänskliga rättigheter och inte har godkänt Barnkonventionen som lag – ***ännu***.

Jämlikhet utan medkänsla

Postat den 18 januari, 2013 av Ove Svidén

Jämlikheten var socialismens stora fina idé, när rörelsen fortfarande var ren och ärlig.

Efter femtio års ren socialdemokrati, blev Sverige en internationell politisk förebild.

Men under det senaste halvseklats halvsanningar och halvhjärtade reformer har vi nu nått dit sovjetväldet hade kommit 1989, innan medborgarna insåg hur korrupt nomenklaturans byråkrater skodde sig själva, bakom den av enparti-väldet manipulerade sanningen.

Dagens materialistiska/ateistiska Sverige utan medkänsla, bygger på medborgarens avundsjuka, och egoistiska önskan att ta för sig av samhällets/statens sociala förmåner. I monopol-kapitalismens socialistiska land, mår individen dåligt, utan att förstå varför: Olof Palmes idé om en svensk *mjuk/totalitär/kommunism* är svår att vidmakthålla, trots SVT systematiska och ihärdiga försök ända fram till dagens år 2013. Men det är svårt att hålla kvar grupp-tänket, i en tid av andligt uppvaknande i kölvattnet och snabbt växande användning av Internet, WWW och sociala medier.

Den socialdemokratiska kollapsen i Sverige kommer nog snabbare än Sovjetstatens under 1990-talet.

När vi nu avvecklat familjens meningsfulla roll för att uppföstra medkänslan, har vi i stället fastnat i den jämlika sociala ingenjörskonstens mardröm!

Familjepolitik

Postat den 25 januari, 2013 av Ove Svidén

Kvinnorna skall bibringas att inse att bara kommunismen kan befria dem från privatlivets alla plågsamma och skenbart olösliga problem. Vad skall man med familj till när privategendomen avskaffats, när vi har övergått till kollektiv bispisning och staten tar hand om barnens fostran. Alexandra Kollontaj, Sovjets ambassadör i Stockholm, 1930-45

Lenin såg själv till att kollegan Kollontajs kontroversiella familjesyn **inte** kom med i oktober-revolutionens 1917 partiprogram. Men Alexandra hann dock bli folkkommissarie för områdena uppfostran, barn- och kvinnovård, innan hon fick uppdragen som diplomat på lagom avstånd från maktens Kreml. Det blev alltså Sverige som först anammade Kollontajs familjepolitik, med tillägg av ett djävulskt listigt nationellt LVU-system. Det blev Alva Myrdal, Olof Palme och Göran Persson som skulle utveckla och finslipa den sociala ingenjörskonsten till ett signum för landet: Understöd tidig säker sex-debut: Staten tar hand om barnen. Skolan gör dem till LVU-slavar i välfärdsekonomin fram till arton års ålder, helt utan LO-beskydd. Mönster bildar sen förebild för kommande generationer med principen: Staten äger barnen. Föräldrarna tillåts ha dem till låns under deras tre första år.

Sociologi-studenter, socionomer, jurister och poliser lärs upp till hantlangare och lydiga byråkratiska mellanhänder i enpartistatens olika specialistskolor, ofta falskdeklarerade som universitet. Invandrarfamiljer blir grymt besvikna när de upptäcker att de utnyttjas som valboskap i ett ännu inte civiliserat land.

Varför talar inte SS, *det sociala samhället*, om allt detta för den aningslösa familjen, innan de släpper loss poliserna för en grym kidnappning och senare sexmissbruk? Personalen i polisens transporttjänst vet ju i vilka HVB-hem där de mest åtråvärda barnen/bonusen finns att hämta.

SÖ, SkolÖvertygelsen

Postat den 25 februari, 2013 av Ove Svidén

Som småbarnspappa ligger jag på rygg och tittar upp mot takets ådriga brädor. Bredvid mig i sängen har jag min son 4, och dotter drygt 2 år gammal. Ur min fantasivärld berättar jag dagens lilla saga:

Efter ett tag säger Johan: *pappa det blir bilder i huvudet på mig, när du berättar*. Detta är ett av mina starkaste minnen som lärare i hemskolningens gudomliga tjänst. Trots 40 poäng i pedagogik har en liknande upplevelse aldrig återuppstått. Varför?

Jo, som pensionär inser jag nu att föräldrakärlekens roll aldrig kan ersättas av en utbildad och legitimerad lärare, som har betalt för uppgiften att lära ut, anordna prov, kontrollera och ge betyg åt eleven på basis av de förut fattade meningar som finns i lärobokens facit.

Dagens skola lockar inte fram de kreativa nyskapare som samhället behöver i framtiden. Lärarna är ju anlitade för att kontrollera att eleverna så väl som möjligt anpassar sig till den omsorgsfullt uppbyggda och listigt dolda materialistiska/ateistiska normen.

Efter femtio år av enpartivälde bakom utnämningmakten i Landet Lagom, varför är ett enstaka hemundervisad barn som försöker fly skolplikten, intressant för det totalitära samhället? Dominic Johansson med svensk far och invandrad mor sökte tryggheten hemma i sin internationella storfamilj i Indien. Fallet Dominic visar att vår polis, åklagare, advokater och sociala myndigheter tillsammans i domstolens skenrättegång, till och med kan låta kidnappa och bryskt skilja ett barn från sina internationella föräldrar i ett flerårigt LVU-tvångsomhändertagande. Varför?

*Jo tänk er själva vilket kaos som skulle uppstå i vår så kallade demokrati,
om svenska staten som barnens ägare, inte tillförsäkrades rätten, att med
skolans hjälp uppfostra de unga till att välja rätt parti som vuxna!*

En vacker dröm om social demokrati

Postat den 18 mars, 2013 av Ove Svidén

Från en vacker dröm om social demokrati, till dagens materialistiska sexualakrobatik, illusionen skapades att göra kvinnan fri, från moderskap, familj och mannens tyranni;

Med stöd av LVU, Lagen om Vård av Unga, kidnappas bråkiga barn av polis och förs till avlägset HVB, Hem för Vård och Boende, där samma polis sen kan få sex med barnet som en bonus medan socialtjänsten/HVB-ägaren tjänar svart på sin smarta människohandel.

Mellan 1920-80, utsattes många omhändertagna barn i Sverige för allvarliga övergrepp: i familjehem, på institutioner. De kan nu ansöka om ersättning från staten. Läs mer på www.ersattningsnamnden.se text från annons i Metro

Därmed ljuger samhället, när det inte talar om, att den välorganiserade svarta kommunala människohandeln i dag, är mångfalt större än någonsin. När ska svensk myndighetsterror avslöjas och få sitt välförtjänta straff?

När ska svenska staten inse sitt LVU-skamgrepp på familjen och moderskärleken?

Familjen, barnens trygghet och samhällets bas.

Postat den 23 februari, 2011 av Ove Svidén

I Hopiindianernas fredsprofetia framgår det att barnen är byns centrala funktion och värde. Barnen är den innersta cirkeln. Närmast barnen finns en cirkel av mor- och far-föräldrar. De har den behövliga erfarenheten och den tid som föräldrarna saknar, för att uppfostra barnen. De vuxnas roll är att jaga, odla maten och sköta boskapen. Runt dessa tre familjecirklar finns krigarna som med vapen, kraft och list ska försvara byn militärt. Ytterst finns schamanen som ska försvara samhället andligt, genom att förädla värdegrunden, det vill säga, sköta kontakten med *The Great Spirit*, Den Store Anden.

- Notera skillnaden mellan det ovanstående och det svenska samhället, där det politiska alltmer tar över systemansvaret för nästa generation i välfärdsuppbyggnaden. Systemet/enpartiväldet har tagit bort ansvaret från familjen, storfamiljen och byn.

- I det krigshärjade Europa har de politiska samhällsmodellerna avlöst varandra. Det har då ytterst varit familjen som behövt ta hand om resterna av ett förstört samhälle. Hur länge kommer den svenska familjemodellen att hålla?

- Kan Internet, Skype och ett fritt World Wide Web återföreنا byns och storfamiljens roll för en stabil samhällsuppbyggnad över generationsgränserna? Javisst. Prova så får du se.

- Våga sträcka på dig mot den eviga kosmiska kunskapen. Tack gode Gud för att du via de sociala medierna nu öppnar den andliga idévärlden för alla dina världsmedborgare.

Systemfelet i Förvaltningsdomstolarna

Postat den 6 juni, 2013 av Ove Svidén

Nämndemän, Kommun och HVB-hem kan tjäna stort på att förhålla ett LVU-ärende.

Två mutade nämndemän kan rösta ned domarens professionella argumentering.

När EuropaRådet nu kommer att granska Sverige, kommer systemfelet i dagen och vi kommer att hängas ut som det ociviliserade land som verkligen inte följer de internationella reglerna för Mänskliga Rättigheter!

Att göra det som är bäst för barnet

Postat den 11 juni, 2013 av Ove Svidén

För att göra det som är bäst för barnet, är det enklast att lyda barnets längtan att få kramas av sina föräldrar, snarare än av Socialförvaltningens aställda.

Detta gäller även målet 3067-13 i Kammarrätten.

Om en enig domstol, domare och nämndemän, skickar hem den drabbade unga gossen till sina föräldrar, så kommer inte EuropaRådets granskare av den svenska rättsordningen, att här finna ut något om de lönsamma LVU/HVB-arrangemangen som våra korrupta myndigheter roar sig med för att få tiden att gå i den grå vardagen.

Kammarrätten, en kvarleva från svenska kungars envælde

Då gällde det att bygga upp en rättsstat som Gustav Vasa ville ha det: Att med Kyrkans Makt *uppföstra folket i Herrans tukt och förmaning!*

Axel Oxenstierna stärkte sen administrationen när Gustav II Adolf krigade nere i Europa.

Sen Grundlagsförnyelsen på 1970-talet gällde det att få det kuvade folket att tro, att Sverige fortfarande var en rättsstat.

Individen har ju rätten att överklaga en dom i en lägre förvaltningsdomstol, eller hur?

Men för en förälder som mist ett barn, som fångats i ett LVU, leder överklagandet oftast familjen in en lömskt listig fälla: Kammarrättens skenrättegång gör det ju lätt för, Kommunen, HVB-hemmet eller Fa-

miljehemmet, att muta de nämndemän som har rätten att förlänga det lönsamma tvångs-LVU-omhändertagandet som just Kommunen, HVB-ägaren och familjehemmet har som lönsam inkomstkälla?

Girighetens totala seger över familjen och föräldrakärleken!

- Civiliserade länder i Europa har inga förvaltningsdomstolar vid sidan av domstolar avsedda för brottsmål.
- Våra förvaltningsdomstolar finns som en totalitär påminnelse att stat, kommun och landsting alltid har rätt.
- Skenrättegångarna i svenska förvaltningsdomstolar är till för att vi ska betraktas som en rättsstat, utan att vara det.
- Det här kommer Europarådets granskning av Sverige att upptäcka redan inom närmaste året.

Varför hör vi inget om Europarådets beslut om att granska Sverige? Pressmeddelandet från Bryssel har förkommit, säger den svenska ansvarsbefriade tjänstemannen, som är på semester, eller tar *time-out* som den officiella svenska facktermen numera lyder på *Newspeak!*

Den unga polisaspiranten stod och grät ...

Postat den 13 juni, 2013 av Ove Svidén

... när han tvingades betrakta hur hans tre äldre kollegor tvågsomhändertog en trettonåring flicka från sina föräldrar. Enligt Lagen om Vård av Unga skulle hon sen eskorteras till ett avlägset Hem för Vård och Boende. Han insåg att han hade initierats. Han var nu medverkade i det listiga LVU/HVB-system han fått förklarat av de äldre råbarkade förebilderna i kåren:

Flickor i låga åldrar finns tillgängliga som en bonus för oss poliser!

Den kommunala människohandelns maktpyramid

Postat den 14 juni, 2013 av Ove Svidén

Ordföranden i socialnämnden är den som har störst makt bakom det lokala LVU/HVB-systemet. Eller hur?

Han kan, om han vill, peka ut sin egen socialchef som den skyldige, och ge henne ett avgångsvederlag i mångmiljonklassen, för att dölja sina egna misstag om hur det går till bakom kulisserna och hans egna dolda intäkter av människohandeln.

P.S. Frågan är nu: Vem skyddar då i sin tur socialnämndens ordförande?

Så filosoferar sig den gäckande hovnarren fri från intrigerna i maktens topp.

P.P.S. I det medeltida hovets maktkultur, var det endast hovnarren som hade rätten att viska sanningen i Kungens öra. Och Kungen hade inte rätten att döda den lustige narren. Kungen behövde sanningen bakom hovmännens intriger för att själva försöka ta över den absoluta makten! Ett stabilt system också det.

TABY

Postat den 18 juni, 2013 av Ove Svidén

Taby, är den lilla byn där man tar barn från sina föräldrar.

Inte bara för lönsamhetens skull, för att visa sin makt, utan av ren elakhet.

Taby finns inte i verkligheten. Taby är en skiss till en framtida film, ett scenario, ett utkast som sammanfattar allt det mest onda som jag som filosoferande scenarieförfattare upplevt i det svenska samhället.

I sjutton år trodde jag inte det var sant, det som jag lite tveksamt julen 2010 beskrev som Kommunal Människohandel. Under det senaste året har hundratals kommentarer till Filosofens blogg gjort det klart förr mig att jag i feighet ännu inte vågat säga hur sataniskt skickligt det svenska LVU/HVB-systemet byggts upp för att gagna kommunernas mest ljusskygga krafter i maktens dolda topp. *Att sprida social oro är den sataniska maktens stora njutning.*

Det stora skamgreppet i TABY

Den kommunala människohandeln i Taby är fräckare än nånsin, i någon svensk kommun, i hela Landet Lagom. Den korrupta trion av Socialchefen, Socialnämndens politiske ordförande och Kommunalnämndens starke ordförande, har lyckats med följande bedrift.

Juntan i Taby har skrämt C:s hela familj med att:

1. Förfölja och bryta ned C:s ekonomi med dubbla elräkningar från det kommunala elbolaget under tre år tid.

2. Skinna mamman Eva på alla sina tillgångar och tvångsomhänderta henne som dement. ”Mamma hade en skuld på lägenheten efter allt som varit, då hon hjälpt mig med elräkningar och matpengar och huset. Men Socialtjänsten stormade bara in och påstod att jag skulle ha tagit min mors pengar vilket inte är sant. Hon hade god kontakt med banken. Sedan tog de över och när hon kom hem ifrån sjukhuset så var de två personer som kom fyra gånger om dagen fast hon egentligen inte behövde något alls”

3. Mobba och tvångsomhändertaga dottern Maria i ett kränkande LVU/HVB-arrangemang.

4. Tvinga Sparbanken att inte betala ut miljonen från C:s husförsäljning till säljaren! ”De höll inne en miljon in i det längsta och försäljningen publicerades inte heller i lokaltidningen som det brukas, först i slutet av året. Ingen avräkning, bara tomt papper!”

5. Tillåta Socialtjänsten och Polisen att terrorisera familjen med tillslag under dygnets olika timmar.

6. Förfölja familjen med hotfull telefonterror från unga socialsekreterare under inskolning.

7. Bevaka familjens alla rörelser via användningen av personnummer, bankkort och ett inopererat ID-chip i Maria under narkosen i det fingerade tandläkarbesöket?

Varför sker allt detta?

Jo, C. har genomskådat kommunens lönsamma människohandel och vågar konfrontera juntan kollegialt öppet som den fritidspolitiker hon är. Juntan gillar det inte, och vill visa sin totalitära makt över en Ta-by-invånare, som de ogillar!

Instinkten till hämnd är ett signum för de politiska ledarna som i decennier trott att de kunde behålla LVU/HVB-ekonomin som sin hemliga bonus.

C:s reaktion är naturlig: Emmigration!

P.S. Den effektiva människohandeln i Taby, kommer att bli ordentligt granskad av EuropaRådets utsända under det kommande åren. Det är inte bara det sociala LVU-systemet, de privatägda HVB-anläggningarna och familjehemmen, som nu ska studeras. Det är hela det korrupta svenska blandekonomiska systemet, med skenrättegångar, mutade nämndemän, advokater och domare, som behöver stå till svars den här gången, i rättsrötans förlovade land, efter femtio år av enparti-välde och materialistisk ateism, som är så starkt, att det nu även färgsätter de Nya Moderaterna och skiljer ut dem från Det Gamla M.

Sammanfattning och rekommendationer

LVU-Lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om Vård av Unga är en vacker fasad, tillkommen för att som det så vackert heter: 'göra det som är bäst för barnen.'

Men med en enkel LVU-stämpel, kan ett kidnappat barn utnyttjas som handelsvara i kommunernas lönsamma människohandel. En oro hos en granne, lärare, socialsekteterare kan leda till ett bryskt polisingripande beordrat av en invigd socialchef. Utan juridisk inblick i processens inledande skeende. Socialtjänsten har totalitär makt över LVU-processen i början.

Efter en kidnappning, är det svårt att få en ändring till stånd. Föräldrar erbjuds rätten att *överklaga* i en förvaltningsrätt – efter några månaders lönsam förhalning från fängvaktaren: Kommunen. Kammarrätten är så konstruerad att de som har intresse av förhalningen, Kommunen, HVB-ägaren eller familjehemmet, lätt kan muta de nämndemän och advokater som försvarar och förlänger tvångsomhändertagandet. Därför lämnar oftast föräldrarna som mist sitt barn skenrättegången i för-tvivlan, utan att förstå det listigt konstruerade lönsamma systemet. Systemets seger över individen och medmänskligheten.

LVU/HVB-systemet är en storindustri. I Tyskland oroar man sig för att 38.500 barn tvångsomhändertas per år. Enligt Socialstyrelsen var drygt 28 000 barn LVU-ade förra året hos oss. Sveriges Kommunala Människohandel är alltså mer än sex gånger mer omfattande än Tysklands, räknat per capita! Men hos oss debatteras inte myndighetsövergreppet!

Kommunerna tjänar omkring fyrtio tusen kronor per månad och barn, som de lyckas fånga in med ett LVU. Genom metoden att förhålla ett LVU-ärende ökas kommunens vinst. Endast en liten bråkdel av LVU-intäkterna kommer barnen till godo. Det mesta hamnar i privata fickor hos HVB-ägare och familjehem.

Sveriges LVU/HVB-industri omsätter enligt ovanstående ca 13 miljarder kronor per år, dvs 1,7 procent av statsbudgeten. Den svarta ekonomin tillkommer. Den kan vara i samma storleksordning, det vill säga tiotals miljarder kronor per år.

LVU-systemet och de tillhörande skenrättegångarna i förvaltningsdomstolarna dit föräldrar luras för att överklaga, är en skamfläck för landet. Europarådet har därför nu beslutat om att granska Sverige för att vi varken följer FN:s Deklaration om Mänskliga Rättigheter eller har inkluderat Barnkonventionen som lag.

Mer än en halv miljon svenskar, barn, föräldrar och släktingar har direkt erfarenhet eller kännedom om det kränkande LVU-systemet, och de vill nu se handling. Det betyder konkret att om bara hälften av er röstar på ***samma parti*** i nästa val, så kommer det partiet in i Sveriges riksdag hösten 2014 . Där kan vi tillsammans påverka den sjuka LVU-frågan politiskt.

Alla LVU-drabbade, förenen eder!

Bilagor

Ett tiotal anonyma bilagor inkuderas för att stödja bokens huvudtes.

Varför är bilageförfattarna anonyma?

Jo, för att de vill slippa bli trakasserade av socialförvaltningarnas hämdgiriga politiska chefer.

Det pågår ett inbördeskrig i Sverige mellan Soc. och föräldrar som vill ta ansvar för sina egna barn.

Varför lyssnar inte Socialen på barnens längtan hem till mamma?

Nej det skulle ju förstöra lönsamheten i hela LVU-HVB-systemet!

Några observationer från ett utredningshem

*Denna bilaga är skriven för att ge människor insikt i socialtjänstens sätt att arbeta och ge inblick i vad utredningshem är, och hur de fungerar. Min berättelse handlar om mig och om de föräldrar som hade oturen att komma i kontakt med socialtjänsten och hamna på föräldrarinstitution Bromsbergsgården. **Så jag vill varna alla i vårt avlånga land för Socialtjänsten, håll långt avstånd till dem, de är hänsynslösa barnarövare och har du otur kan det nästa gång bli din dörr de knackar på.***

Blod är tjockare än vatten

Det var på onsdag den 23:e januari 2013 som dom kom och hämtade henne. Utan att jag förstod varför: de bara stövlade in i min lägenhet, och i lagens namn stal mitt barn ifrån mig. Jag hade varit naiv, jag hade själv bett socialtjänsten om hjälp. Jag var under pågående utredning hos läkaren och hade varit det under de senaste åren. Jag hade borrar bort amalgam i två års tid som varje gång gjort mig försämrade. Jag hade ätit kosttillskott, gått på glutenfri kost, sockerfri kost, levt rent i långa perioder, medicinerat med olika varianter men inget var optimalt, jag förblev trött yr, och infektions känslig. Jag hade levt för min dotter. Mina sista reserver gick ovillkorligen till henne, jag hade inget eget liv, den lilla tid jag hade över vilade jag min värkande kropp i soffan, hade jag inte varit ensam, hade jag kunnat få vila mer och fått längre återhämtnings möjligheter men jag var ensamstående, och min hälsa var försvagad. Jag började oroa mig för hösten när min dotter Fiona skulle börja den obligatoriska skolan, hur hon skulle komma till skolan de dagar jag inte kunde ta mig upp på morgonen. Skolan ligger visserligen inte långt bort men jag skulle inte våga släppa henne själv på morgonen, Inte för att en sjuåring inte klarar av att gå 200 meter

själv till skolan, men hon är mitt enda barn som jag är rädd om och med tanke på "sjuka" män ville jag inte, att hon skulle gå själv. Jag gjorde ett stort misstag. Jag bad Socialtjänsten om hjälp.

Jag hade precis fem dagar innan, börjat med Levaxin för att utesluta hypotyreos typ 2, när Sveriges Socialtjänst kom instövlandes som två Gestapo officerare för att med omedelbar verkan, ta mitt barn ifrån mig. De behandlade mig som jag vore någon terrorist. Mitt barn grät och sade: "Jag vill inte till Anna Karin. Jag vill vara hos mamma." Anna Karin hade under hösten -12 fått beviljat att ta emot min fina dotter som kontaktfamilj, jag hade själv frågat socialtjänsten om min Fiona kunde få vara där. Jag hade fått en närmare kontakt med Anna Karin genom en vän något år tidigare, nu när de hade flyttat till en gård i Björntorp som ligger lantligt belägen och skaffat hästar kom Anna Karin själv med förslaget att min Fiona kunde få vara där ibland någon helg så jag kunde få vila mig. Det var egentligen inte den hjälpen jag ville ha, jag behövde praktisk hjälp här hemma med min dotter, inte skicka iväg henne, så långt ifrån mig. Men jag hade drömmar att själv bo så med Fiona, ha en liten gård, med djur. Nu när min hälsa inte tillät det tänkte jag att Fiona kunde få komma ut på landet och komma nära djuren, och lära känna dem. Så som jag också fick göra som barn. Jag hade själv ringt upp Socialtjänsten och frågat dem om Anna Karin kunde få bli kontakt familj till Fiona. De hade åkt ut till Anna Karin och beviljat det. Det beviljades då en gång i månaden. Jag var nöjd. Tänkte att jag också kunde åka med ut och sova över de gångerna jag kunde. Fiona hade ju också en pappa som ibland hade Fiona de helger han inte jobbade eller mekade med sin gamla PV bil. Det visade sig snart att Anna Karin blivit missnöjd med att bara ha Fiona där en gång i månaden, hon nämnde flera gånger till mig varför jag som ensamstående och med vacklande hälsa bara fått beviljat att ha Fiona en gång i månaden hos dem. Det skulle visa sig att hon var i stort behov av pengar. Hon och hennes man försökte avveckla sina

arbeten i Stockholm och försökte hitta andra lösningar så de kunde vara mer på plats, på gården.

Anna Karin försökte öka tiden för Fiona där och kom och hämtade Fiona redan torsdagar i stället för fredagar med olika förklaringar, allt för att öka inkomsterna. Jag märkte att hon inte var så intresserad att jag också följde med. Fiona tyckte om djuren på gården, men ville gärna ha mig med. Under hela december hade jag för sjätte året i rad blivit väldigt dålig i något virus. Jag hade ont i hela kroppen och var väldigt trött och yr. Då passade Anna Karin på att få flera dagar beviljade. Det blev en vecka i början på januari och sedan hämtades hon redan på torsdagen istället för fredagen, på den månatliga helgen som blivit beviljad i mitten på januari. Hon kom med förklaringar att hon ändå hade vägarna till Stockholm och då ändå kunde passa på att hämta Fiona. Jag saknade min Fiona och hon saknade mig, men jag övertalade mig själv att det var bra för Fiona att få vara på landet och med alla djuren, på söndagen den 20 januari lämnade Anna Karins man Christer tillbaka Fiona klockan 01:00 på natten. Det var väldigt sent så jag beslöt att Fiona dagen därpå skulle få vara hemma från skolan och få sova ut. På måndag morgon kunde inte Anna Karin vänta längre, de behövde pengar så hon ringde upp till sin nya arbetsgivare, Spånga/Tensta Socialtjänst. Hon ringde upp och gjorde en oros-anmälan där hon förtalade mig och ljög om saker, som inte ens var sanna.

Det räckte för att Sofia Götesson omedelbart ringde upp mig och sade att hon skulle komma över till mig tillsammans med Åse Lostmark. Jag förstod inte vad som skulle utspela sig bara några timmar efter samtalet. Fiona och jag låg nerbäddade framför barnkanalen med filter i soffan, ätandes smörgåsar och varm choklad när Socialtjänsten kom instörtandes och sade att de skulle ta min Fiona ifrån mig med omedelbar verkan. Jag minns hur jag stelnade till och minns de pratade om utredningshem att de var oroliga för jag skickat ett e-mail till Anna

Karin under helgen där jag informerade om skadan i fluor. Det hela var så överklagt, de ville ta mitt barn ifrån mig, köra henne till Anna Karin på obegränsad tid. Mitt älskade barn som jag inte gjort annat än levt för, som jag fick kämpa med två IVF behandlingar för att få. Som jag bar i min kropp i nio månader, plågats och riskerat mitt liv för på förlossningsbordet, nu stövlade socialtjänsten in på svaga grunder och gjorde sig en fantasibild, målade en höna av en fjäder och på de grunderna kunde Sofia Götesson utan domare, utan bevismaterial godtyckligt stjäla mitt barn ifrån mig. De ringde Anna Karin som gladeligen tog emot min dotter och frågade om hennes man kunde hämta Fiona. Det kunde han inte så då började de ringa runt om någon tjänstebil, även taxi var en möjlighet. Jag undrade vilket brott jag begått för att de var villiga att betala en sådan lång resa med taxi, på skattebetalarnas bekostnad. Det hela var chockartat, att de kunde göra så utan att jag gjort någonting. Sofia Götesson hade omyndig förklarat mig och gjorde ett sådant ingrepp i mitt och mitt barns liv, som vore jag någon farlig självmords bombare. Fiona höll om mig och grät – "Jag vill inte till Anna Karin, jag kom ju precis hem."

Sofia Götesson och Åse Lostmark gick in i Fionas rum och ringde runt för att få tag i transport för att så fort som möjligt köra iväg med min dotter, ifrån mig. De ljög för min dotter och tvingade in henne på sitt rum för att där ostört berätta för henne, att hon skulle följa med dem för jag behövde vara ifred, sådan lögn, jag var kränkt och maktlös. Aldrig hade jag sagt till min dotter att hon inte var välkommen till mig, De gångerna hon varit hos sin farmor och farfar och gråtit att hon ville hem, aldrig hade jag då sagt att hon inte fick komma hem. Men nu stod de två där och sade till min dotter, att jag inte ville ha henne hos mig för jag behövde vila i en utsägbär, framtid. Så vidrigt när hon precis hade kommit hem och både Fiona och jag saknat varandra de fyra långa dagarna, vi hade varit ifrån varandra. De fick svårt att skaffa fram fordon och förhandlade då fram att Fiona

fick stanna kvar hemma två dagar till om jag gick med på, att tvingas in på utredningshem. Jag hade inte något val för hade jag sagt nej till utredningshem hade de tagit ifrån mig min Fiona för gott. Min rätt till min dotter var över. Nu var hon i Socialtjänstens klor, ett barn som kunde slussas omkring, hur som helst till vem som helst. En rättslös utan beskydd av en kärleksfull mor. Detta hade Anna Karin sett till med sin onda tunga och nu kunde socialtjänsten härja fritt och göra vad de ville med min dotter med den falska förljugna fanan *för barnets bästa*.

Ingen kan älska ett barn som dess egen mor. Blod är tjockare än vatten, ska en ensamstående mor, som har fått psykiska eller fysiska funktionsnedsättningar, inte få stöd med sitt barn i det egna hemmet? Svar nej, för det finns inga sådana resurser och har aldrig funnits i Sverige. Är föräldern försvagad och inte har något skyddsnät, rycker myndigheterna villkorslöst barnet ifrån den och placerar barnet så långt ifrån, sin biologiska förälder de kan. För de pengar de sedan ger, till fosterföräldrarna kunde de ha lagt på resurser till den biologiska föräldern i stället. Men det tjänar inte kommunen på. För då får de inte pengar för sitt LVU av statskassan! För varje barn de kan sätta LVU stämpel på får kommunen stora summor pengar av skattebetalarna varje månad. Jag som redan var dålig och skulle behöva en utredning på Karolinska fick nu underkasta mig ännu mer belastning för att, få behålla mitt barn. Det jag fick se och uppleva de nio veckorna på utredningshemmet bakom lykta dörrar var något makabert. Kan inte förstå att sådant får ske i ett land som ger sig ut för att vara demokratiskt?

Det som pågår i utredningshem är så magstarkt, och att människor kan bete sig så illa mot svagare grupper och göra allt för att slita barnet ifrån sina kärleksfulla föräldrar, strider mot allt mänskligt värde, och mänskliga rättigheter.

Hur kan personalen i de sociala myndigheterna sova gott om nätterna, med den familjeslakt som de utför? De var känslolokalla och jag undrade hur deras barn hade det där hemma? Hur kunde de ens utnämna sig själva till bra föräldrar när de inte ens hade det som är grunden för människan, empati och medmänsklighet. När de inte ens visste vad moderskärlek var och det starka band, som finns mellan biologiska barn, och föräldrar. Hur kan de av samhället utnämnas till domare, över vem som får vara förälder till sina barn, och vilka som inte får det. För att få bli observatör på utredningshem krävs inga längre utbildningar eller kunskaper. Hela verksamheten var sektbetonad. De gaddade ihop sig och gjorde allt för att upprätthålla illusionen av att deras utredningsmetodik, var av betydelse. Den var som kläderna på kejsaren i sagan "Kejsarens Nya Kläder". De stoltserade med en skylt som de kallade BBIC, och socialsekreterarna som med beundran såg på, det dyra innehållslösa paketet, som bara var ett spel för galleriet. BBIC är en förkortning av "barnens bästa i centrum" De själva levde inte upp till de slagorden. De förvägrade bland annat sjukvård till barnen som blev sjuka och behövde läkarvård. De lyssnade inte på barnen som grät och sade de ville hem till sina föräldrar och inte ville vara där inspärrade ensamma i ett rum på Bromsbergsgården, eller när barnen grät och tvingas åka iväg med främlingar, som skulle ersätta deras egna föräldrar. Det var mögel i husen, och det var allt annat än barnvänligt anpassat. Det var smutsigt och de få leksaker de hade var gamla och trasiga.

BBIC bestod av två huvudteman. Den ena var livets träd, som gick ut på att leta efter dålig barndom och trauman i föräldrarnas liv som skulle vara den perfekta anledning att stämpla föräldern som icke-duglig, för att ta hand om sina egna barn. Det absurda i det hela var att de grävde för att leta efter ångest och trauman i våra liv medan vi alla föräldrar just där, på utredningshemmet genomgick vårt största trauma, att bli tvångsplacerade där och hotade med det värsta man

kan göra mot en människa, ta deras barn ifrån dem genom kidnappning, och inte låta föräldrarna veta var och hur barnet kommer att få det. Det absurda i det hela var att jag vänt mig till socialtjänsten om hjälp just för att jag inte vågade låta Fiona gå själv de 200 meterna till skolan för oron att någon "sjuk" människa skulle kidnappa henne, och nu höll Socialtjänsten själva på med just det jag var mest rädd för, att kidnappa mitt barn och helt lagligt dessutom. Det andra temat var, att leka med små dockor av trä. Ur en låda fylld med olika trädockor skulle man ta ut sin mamma, pappa, släkt och vänner. Det skulle både barnet och föräldern göra separat. I det kunde de se hur förhållandena förhöll sig, hur nätverket såg ut runt omkring. Det skulle tydlig göras med dockor och kunde inte tas muntligt med oss vuxna, det krävdes trädockor och ett fotografi av det hela för att de skulle kunna få en bild av vilka människor vi hade runt omkring oss. Fast jag hade berättat att jag stod min mor nära och att hon och jag ringde varandra varje dag, så var det inte tillräckligt. De hade sina metoder som de strikt följde och därför var det tvunget att visa det genom att plocka upp en trädocka som var målad till en äldre dam på bordet, och sätta den nära den dockan som representerade mig. Jag berättade att jag hade en kusin som var läkare men som jag inte träffade så ofta, att han opererat min handled när Fiona var liten. Det räckte inte utan jag skulle ta upp en trädocka som representerade min kusin, en trädocka med vit målad rock, som jag placerade en bit bort från trädockan som representerade mig, eftersom vi inte umgicks så ofta. så kunde de bocka av att jag genomgått BBIC utredningen.

Så hade de något de kallade för BOF, där föräldern skulle filmas när den lekte i sandlådan tillsammans med sitt barn oavsett om barnet var 4 år eller 16 år. (OBS friska barn utan diagnoser). De kunde inte se samspelet annars så det var viktigt att det skulle vara just en sandlåda och filmas för de hade inget omdöme att kunna se det på vanlig basis när vi bodde där, dygnet runt med dem i flera månader. Hela verksam-

heten är inget annat än en bluff och hets mot biologiska föräldrar. Vi föräldrar fick också något gemensamt, vi hade alla upplevt sjuka saker men detta utredningshem tog priset och för många skulle det också bli det bisarra slutet, innan deras avrättning. Denna institution kostar enorma belopp för skattebetalarna. Min och min dotters vistelse där kostade 5000 kronor per dygn. Att hjälpa mig att ta Fiona till skolan de dagar jag inte kunde ta mig upp, hade knappt kostat någonting. men sådana resurser har de inte, men för en tortyrinstitution, som kallas utredningshem tycks det finnas hur mycket pengar som helst. Något är verkligen galet.

Veckan innan Bromsbergsgården

Två dagar till fick jag njuta av att ha min dotter hos mig, två dagar innan de skulle ta min dotter ifrån mig, mot min och min dotters vilja. Om jag vägrade lämna ifrån mig mitt eget barn och motsäga mig utredningshem skulle Sofia Götesson LVU-stämpla min dotter med omedelbar verkan och förvägra mig mitt barn tills hon blev myndig. De kom onsdagen den 23 januari på morgonen och körde iväg med min dotter. Jag blev kvar ensam och grät. De hade frantagit mig det finaste jag hade, jag hade bett om hjälp i det egna hemmet för jag var försvagad, istället för att ge mig en hjälpande hand hade de nu för avsikt att göra min dotter, till en vara. En som de kunde göra vad de ville med. Hade jag inte någonstans blivit varnad för Socialtjänsten?

– Jo, jag hade nog hört det, men det hade överröstats med nya intryck och en vän till mig, som sagt hon hade fått stöd av Socialtjänsten i många år med sina barn. Hon hade bara haft tur, för socialtjänsten jobbar sällan med, att hjälpa människor i behov av stöd. Det är vad många tror, även jag trodde det. ”Social”, ”tjänst” låter som något där de är till för att hjälpa människor men vad de egentligen gör är att sära på familjer och stämpla ordet LVU på barnet. Att de vid några

enskilda speciella fall kliver in och hjälper någon förälder, är för att det döljer sig något bakom. Det kan vara kontakter, pengar under bordet, eller bara för att visa upp en falsk fasad för att dölja vad de egentligen håller på med.

– Jag grät och jag hatade. Jag var rädd. Jag var svag och skulle nu försvara min dotter mot en flock hyenor.

I vårt samhälle råder djungelns lag. Fast vi pratar om demokrati, empati, men var finns den? Ett förljuget land som stjälar barn från kärleksfulla hem i ett hyckleri om barnens bästa. Det jag såg social tjänsten och personalen på Bromsbergsgården göra, och utsätta barn för, var allt annat än för barnens bästa. Det står så fint, när man tittar på utredningshemmens hemsidor.

Det ser ut som det fanns fantastiska resurser och kompetens att ge familjer den hjälp och stöd varje enskild individ och familj behöver. Det är ren lögn, det finns bara två alternativ, antingen blir ditt barn LVUad eller inte och i många fall har Socialtjänsten redan dömt familjen på förhand och då spelar det ingen roll hur familjen beter sig, under tiden på utredningshemmen. Personalen där jobbar för Socialtjänsten, och vinklar det till socialsekreterarens fördel. Jag fick vittna om det i flera fall, där personalen inte bara skruvat sanningen utan skrev rena lögner, för att behaga socialsekreterarna.

Jag hade börjat medicinera med Levaxin och jag bad de högre makterna att jag med mitt sökande på varför jag hade alla dessa fibromyalgisymtom skulle vara orsakade av hypotyreos typ 2, att mitt ihärdiga sökande skulle vara över och att medicinerna skulle börja verka så jag kunde bli stark och kunna komma ut från utredningshemmet med min dotter. Jag packade våra saker mellan tårarna. Kläder, leksaker, mat. Jag visste inte då att jag kunde beställa mat från Bromsbergsgår-

den och jag ville fylla kylskåpet där så jag var garderad ifall jag skulle få dagar av förlamande trötthet och inte orka köra iväg och handla. Jag var i någon sorts chocktillstånd och jag kommer aldrig att förlåta de som kastade in mig i mitt svaga tillstånd till vargarna. Jag kom senare i kontakt med Nordiska Kommittén för Mänskliga Rättigheter och de hade träffat på många fall som liknade mitt, ensamstående förälder som blir försvagade, är perfekta byten för socialtjänsten. Det är något inte många vet om, utan tror Socialtjänsten är en hjälpande hand. Jag visste inte heller om deras mörka verksamhet men den skulle nu visas för mig, vare sig jag ville det eller inte. Det kom för alla föräldrar på Bromsbergsgården att bli deras största trauman i deras liv. Att kämpa för sina barn till det grymma slutet.

FIONAS PAPPA BLIR NEKAD SITT BARN AV EN FRÄMLING

Samma onsdag som socialtjänsten kidnappade min dotter ringde Fionas pappa och sade att han ville ha henne till helgen. Det var långhelg så han ville göra något roligt med sin dotter. Jag sade att hon var hos Anna Karin men att han kunde ringa och göra upp med henne var de kunde träffas för hämtning, och överlämning av Fiona. Men det skulle visa sig att Anna Karin förnekade honom hans rätt till sin dotter. Han ringde åter upp mig och undrade vad som försiggick. Han blev förbannad på mig och beordrade mig att hämta Fiona. Jag orkade inte köra till Norrtälje men det ännu mer fruktansvärda var att jag inte ens fick göra det, om jag hade orkat. Anna Karin hade kommit med påståenden att hon inte visste vem Fionas pappa var. Hur kunde hon ha makten att neka Fiona sin pappa? Även om hon inte visste vem han var så skulle Fiona känna igen sin pappa. Jag började få gåshud om Anna Karin kunde förvägra Fiona sin pappa kunde hon förvägra även mig att få träffa min dotter i framtiden. Kanske farföräldrar och min mor också. Anna Karin började bli skrämmande. Hur hade jag blivit så lurad av djuren på gården att jag inte såg vilken falsk kvinna hon

var. Hon behövde pengar för att få det att gå ihop och såg min dotter som en inkomstkälla för sin nystartade verksamhet. Fionas pappa ringde polisen men de kunde inte göra någonting. Det hela var bara för mycket. Mardrömmen hade börjat och hade jag inte bett om hjälp och om Fionas pappa skulle ha varit mera behjälplig långt tidigare så skulle jag sluppit denna mardröm som bara skulle bli värre.

BROMSBERGSGÅRDEN

Måndag den 28 januari klockan halv tio kom de, Sofia Göteson och Åse Lostmark och hämtade mig och Fiona. När vi kom fram klev vi ur bilen med bagageluckan full med min och Fionas packning. När jag stigit över gränsen till Bromsbergsgården blev jag med ens omyn-digförklarad. Vi fick gå in i personalhuset i deras mötesrum där jag tvingades skriva på ett papper att jag var där frivilligt. Vi blev sedan tilldelade ett rum i huset bredvid personalhuset som de kallade för Blå Huset fast det var ett rött hus. Bredvid Blå Huset fanns ett tredje hus som de kallade för Gula Huset fast det också var rött. Jag fick riktlinjer att alltid låsa rumsdörren när jag gick ut. Om jag åt mediciner även, Alvedon skulle de förvaras i personalhuset och få det utportionerat av personal. Jag blev sedan visad till aktivitetshuset där barnen kunde pyssla med spartanskt inköpta prylar som paljetter, målarfärg och litet annat. Det fanns ett pingisbord med trasiga racket i det större rummet och så fanns det ett litet rum med två datorer som barnen fick slåss om. En av personalen som visade mig runt ursäktade de trasiga pingisracketen och sade de snart skulle beställa nya. Under de nio veckorna vi vistades där kom det aldrig några nya. På eftermiddagen träffade jag Marial en muslimsk kvinna med sin treårige son som gjorde sin sista vecka på Bromsbergsgården. De hade förbjudit henne att be och jag kom efter det att kalla Bromsbergsgården för Huset som Gud Glömde. Marial gav mig goda råd som jag kom att ta till mig. Jag fick be i mitt huvud som ett mantra, Låt dem inte döda dig, endast Gud kan

göra det. Även om jag ser Gud som någon kärleksfull kraft som hör till skapelse och liv, så tog jag hennes kloka ord till mig, att inte låta några människor på ett gudsförgätet ställe knäcka mig. Så varnade hon mig för att gråta eller bli arg inför personalen. Det sågs som brister och det användes direkt emot föräldern som depression eller labilitet. Det absurda var att vi alla var vuxna människor som tvingats dit och bara det gjorde humöret sämre. Jag jobbade en kort tid på ett flickhem och fast jag ville göra någonting gott för flickorna där och ge dem de verktyg de behövde för att klara sig ute i samhället, så förblev de fientligt inställda mot oss behandlingsassistenter. Ingen av flickorna var där frivilligt. Då visste jag heller inte hur illa det egentligen förhöll sig. Kanske var många av flickorna där på helt fel grunder, precis som vi föräldrar nu var på denna påhittade Institution. Vi föräldrar hade det dock mycket värre eftersom de inte ville oss väl och vi var också hotade med det finaste och dyrbaraste vi hade, våra egna biologiska barn.

På utredningshem är det heller inte meningen, att de ska hjälpa eller vägleda. De ska bara *observera* men de var inte objektiva i sina utlåtanden och utredningar. Varje onsdag satt de hela förmiddagarna i personalhuset och gick tillsammans igenom sina anteckningar och satt sedan och påverkade varandra till ett gemensamt beslut om oss biologiska föräldrar. De agerade och hade makt som var skrämmande i förhållande till deras kompetens som var allt för låg, för att utnämna sig till domare över andras liv. Deras nivå liknade mer en bunt Krösa Major som sprang in tre gånger per dag i vårt hus och lyssnade på vad vi sa och gjorde för att sedan springa ner till personalhuset, och skriva upp vad de hade sett och hört. Det finns de som vill hävda att föräldrar inte äger sina barn. Det är klart att om modern har fått någon amnings psykos och inte kan ta till sig sitt barn, eller om modern är en sadist som gör sitt barn illa, eller om fadern misshandlar eller vanvårdar sitt barn, så måste andra vuxna ingripa för att skydda barnet. Men det var ingen av de föräldrarna jag mötte där inne som det stod så illa till

med och vi förstod aldrig vad någon av oss föräldrar över huvud taget gjorde där inne på utredningshemmet. Det finns inga perfekta vuxna, just därför är det orätt att ta ett barn från sin biologiska förälder med en brist för att en främling med en annan brist ska ta hand om barnet och dessutom tjäna pengar på familjeslakten. De stackars barnen som i de flesta fall längtar hem till sin trygghet och sina rötter.

Det var många mödrar som grät och fyllde sina kuddar med tårar om nätterna och som dolde sina tårar i duschen om dagarna. Det var svaghet att visa känslor, alla skulle uppträda som om det vore helt normalt att bli tvångsplacerad på föräldranstalt, och bli hotad med att bli fräntagna sina barn. Vad jag inte kunde låta bli var att visa mitt missnöje för personalen över att vara där. De förstod inte alls varför man inte kunde vara glad och positiv, när man blivit dit tvingad och hotad. Det var hjälp och stöd jag var i behov av, inte ytterligare belastning och att bli av med mitt barn. Deras formuleringar i sina utredningar var verkliga skrämmande obildade. Mia som kom att bli min kontaktperson påstod bland annat att Fiona pratade bebisspråk. Läser någon det i en utredningsjournal, får den en bild av att en sexåring knappt kan prata. Vad hon syftade på var att Fiona hade svårt med bokstaven R. Hon hade sent lärt sig det och kunde då säga R men fick koncentrera sig på var hon skulle lägga in det när hon pratade för hon hade lärt sig språket med J istället för R. Många barn lär sig säga bokstaven R i 6-7 års åldern Det är mycket vanligt förekommande då bokstaven R är den svåraste att ljuda av alla bokstäver i alfabetet. Det borde Mia ha kunskaper om, om hon ska bedöma barn. När jag försökte förklara det för henne och informera om det, så visade hon ingen förståelse utan fortsatte att stå fast vid sina påståenden. Jag läste senare på nätet att en liten pojke som blivit kidnappad av Socialtjänsten, hade blivit tvångsopererad av fosterföräldrarna mot den biologiska moderns vilja för att han inte kunde säga R fast han var fem år. Läkaren utförde ingreppet men det hjälpte naturligtvis inte för det har inget med halsen

att göra. Det är skrämmande när okunnigt folk sitter på livsavgörande positioner och har makt. som personal på utredningshem och socialsekreterare.

Hur kan en socialsekreterare få ha sådan makt att hon kan kliva över grundlagar och göra som hon godtyckligt vill, med den falska fanan *för barnet bästa*. Hur stort är mörkertalet vad gäller föräldrar som flyr ut per år med sina barn på flykt ifrån Sveriges socialtjänst. Det är en skam för samhället att vi har sådana inrättningar som utredningshem år 2013. Ett fängelse för föräldrar som tvångsplaceras där på grund av skvaller och förtal i ett så kallat demokratiskt land, det är förkastligt, På 1600-talet jagades kvinnor för häxeri och brändes på bål, grundat på skvaller och förtal. Idag jagas kvinnor för att de påstås ha brister som fostrare, man sliter deras barn ifrån dem grundat på skvaller och förtal. Sveriges Socialtjänst kidnappar flest barn i hela Europa!

DAG 2 TISDAGEN DEN 29/1-13

Lyckades ta mig upp. Sängen var en mardröm att ligga i. Hade det varit under normala förhållanden hade jag vänt på klacken och åkt hem för att sova. Men det fick jag inte, hade jag gjort det kunde det vara anledning nog att anse mig som icke samarbetsvillig och då kunna stjäla mitt barn ifrån mig. Sängen var smal och inte byggd för en vuxen i den fick jag och min dotter trängas. Låg i samma ställning hela natten, så inte min dotter skulle trilla ur. Sov knappt någonting och kunde knappt resa mig av smärtorna i kroppen. Det var snö och minusgrader ute, skrapade bilrutorna medan Fiona envisades med att hon också ville skrapa rutan på hennes sida. Körde Fiona till skolan som nu var dubbelt så långt att åka till som hemifrån. Jag åkte tillbaka till det gudsförgätta stället för att lägga mig och vila. Det enda bra på Bromsbergsgården var Merkis mat vi fick: lagad lunch där varje dag

och det var lyxigt att slippa laga lunchen själv. Merki var ett bra kap för Bromsbergsgården. Hon köpte in mat som snart var utgångsdatum på och frös in. Bröd och tårtor kunde hålla ett år i frysen efter utgångsdatum. Chefen Marina sa stolt att de hade många frysar fyllda med bröd, tårtor och köttfärs.

Åkte och hämtade Fiona från skolan på eftermiddagen för att sedan köra hem till oss. Hade hittat en rysk pianist åt Fiona som gav ut lektioner hemma. Var glad att det fanns någon som kom hem till oss, när det många gånger var så tungt för mig att ta mig ut. Men vad tjänade det nu till när jag inte fick vara hemma. På kvällen kom Lotten en av personalen och satte sig strategiskt i köket på stolen närmast vårt sovrum. De hade alltid spetsade öron och Lotten var en av dem som smög sig in i huset för att avvakta och höra om vi intagna, pratade med varandra. Vi blev uppmanade att hålla avstånd från varandra och helst inte prata med varandra mer än nödvändigt. Det är svårt att inte prata med någon man delar samma hus med. Delar kök och allrum med. Precis som personalens vars enda uppgift var att vända allt vi sa till vår nackdel, satt vi föräldrar också och delade för varandra överklighetskänslan över av att vara där, och den hemska behandling, och det underliggande hot som gav oss fruktansvärd ångest. Jag bad Lotten komma in i vårt rum där jag pekade på sängen och sade hur trångt det var, och hur ont jag hade. Det stod en till säng i rummet men den hade ingen madrass. Jag frågade om de hade någon madrass tillhörande sängen. Hon svarade att det bara var en säng de lånat och att de inte kunde ge mig madrassen till den. Jag bad om flera galgar för det fanns bara tre stycken i garderoben, Hon tittade sig runt omkring och sade att det var stökigt och undrade om jag fått det städat när jag anlände. Jag hade tagit med mig en hel del hemifrån, och rummet var litet. Med resväskan och påsarna som jag ännu inte packa upp såg det nog stökigt ut. Hon klämde på sin långa tjocka fläta, som hängde ner över axeln, och sade att det var bra att jag nämnde om galgarna till

henne för det var hon som hade ansvaret att se till sådana saker och att jag hade vänt mig till rätt person. Så log hon ett leende som jag kom att känna igen hos flera av personalen, ett speciellt leende som hör till skadeglädjen – men jag är väldigt glömsk av mig, tillade hon.

Fiona och jag lade oss tidigt och jag läste ur en av sagoböckerna jag tagit med mig hemifrån.

Dauids brev till Socialtjänsten

Ett manus om LVU-systemets brister

Alby den 10 april 2010

Till: Socialtjänsten i N.

Vi anlitate socialen för att hjälpa oss med vårt barn, inte att ta honom ifrån oss. Det kommer inte på fråga att vi skulle lämna honom till en fosterfamilj. Vi älskar honom över allt annat i världen. Det finns inga andra i världen som kan ge honom så mycket kärlek, omsorg, förståelse, stöd och bra förebild som vi, hans mamma och pappa. Vi står både två trygga, starka och självsäkert i våra respektive familjer, även om de finns långt borta i Indien och USA. Vi är stolta över vårt heritage, och Richards familjträd har vi kännedom om tillbaka till 1500 talets England på hans pappas sida. 1637 reste Richards anfader Richard Treat (före 1637 Trott) till den nya världen tillsammans med hans fru och 9 barn. Vi känner oss trygga och säkra i en gren av detta släktträd. Jag bifoar några skrivelser och data om Richard och mig själv.

Det är kanske överflödigt att skriva och kommentera allt som har hänt sedan Pratima och jag började försöka utöka vårt familjetråd 10 år innan vi fick Richard och hans tvillingbror Robert i april 2001. Jag antar att du får tar del av de anmälan och utredningar om Richard och oss. Det är bara att konstatera att det är bra nu, och vi skall klara oss själva fortsättningsvis. Jag har slutat med min ideella och välgörenhets-arbete för att vara tillhands för Richard och hans mamma, och det känns bra att kunna vara det. Jag var tidigare för mycket borta. I den åldern Richard befinner sig nu har han stort behov av hans pappa och han uppskattar att vara med sin pappa. Jag känner att jag kan nå honom med mina ideal, principer, moral, nykterhet, kunskap och erfarenhet,

som är fast förankrad i den uppfostran som jag själv har fått ifrån mina föräldrar och övriga släkten, med hög kristen moral, kulturellt, intellektuella, andlig och existensiell strävan, Richard kommer inte att vandra långt ifrån den väg som denna familj har lagt ut för honom. Det finns inga kriminella, missbrukare eller misshandlare där. Det finns däremot mycket kärlek, tolerans, frihet, fritänkande, fantasi, kreativitet, empati, nyfikenhet, förståelse, tålamod, respekt, ödmjukhet, generositet, glädje, frid, rättvisa, hopp, tro. Richard behöver ingen kontaktperson eller fler familjer, ingen andra mamma eller pappa. Vi kanske tillhör de ekonomisk fattiga här i Sverige, men vi är mycket rika i andra avseende, och denna rikedom tillhör vår Richard helt och hållet!

Jag föreslår att man lägger ner utredningen om Richard och låter oss fortsätta med våra liv och Richards uppfostran.

Besser wird's nicht.

David McLean-Treat
treatmclean@gmail.com

Alby maj 2010

To Whom it may concern:

Jorden håller på att gå under och Ni tar er tid att förfölja och trakassera oss. Det finns massor av människor här i N. som behöver Er mer än vi gör. Vi har inte tid, ork eller råd att fortsätta med Er. Vi behöver har vår tid till att tjäna pengar till vår familj precis som Ni behöver. Men ni kan hitta andra att tjäna er pengar på. Vi bara förlorar pengar med Er. Jag har bättre saker att göra än att behöver skriva detta brev till Er. Varför skall Ni mobba och hota oss? Vi behöver inte er "hjälp"

längre. Var vänligt och lämna oss i fred så att vi kan fortsätta som bra och engagerad förebilder till vårt älskade och efterlängtd barn. Vi kan inte leva utan hans dagliga närvaro. Var inte oroligt för att han kommer att utvecklas till annat än en laglydig, respekterad och respektfull, empatisk, socialt, glad, nykter, rökfri, stark, intelligent, frisk, engagerad, produktiv människor under vår vägledning. Jo, detta är kanske annorlunda än de flesta människor, men han och vi är annorlunda i att har så många fina egenskaper. Det enda lag vi bryter är *Jantes* lag. Straffa oss gärna för detta om ni vill, men inte för att vi är annorlunda. De finaste, mest begåvade, intelligenta människor jag känna till är annorlunda.

Vår saga började med en 10 års kamp för att få ett eget barn, med hjälp med assisterad befruktning på Sofia Hemmet, 2 missfall, och 3 IVF behandlingar. Tredje gången gillt, men också tragisk, för att försumlighet och nonchalans ifrån vårt läkare på Södersjukhuset resulterat i att vårt tvillingar föddes 2 månader för tidigt och Richards bror Robert dog efter 6 dagar i kuvös. Detta var på Akademiska Sjukhuset i Uppsala. Efter 2 månader på neonatal avdelning på Södersjukhuset i Stockholm kom Richard äntligen hem till oss. Om ni hade levt med den oro, osäkerhet, krav ifrån ett förtidigt fött barn, kanske ni skulle förstå bättre vad det innebär och hur bra vi har lyckats. I en längre brev skall jag uppmärksamma de fel som står i utredningen som ni har gjort om oss och Richard. Gör man som vi och gör 99 gånger rätt och 1 gång fel får man skam för alltsammans. Det är klart att Richard är bortskämd och att hans pappa är en curling-förälder som kanske har gett honom för mycket frihet och självständighet, och han har fått självtillit, självrespekt, en stark vilja och sinne för rättvisa och humor. *Är det verkligen så svårt att få kunder eller klienter till socialtjänsten, socialnämnden, förvaltningsrätten, och advokat byråer att ni måste trakassera oss?*

David McLean-Treat
treatmclean@gmail.com

Alby den 17 juni 2010

Anklagelse och Överklagande

To Whom it may concern:

Jag är 75 år gammal och far till en 9 årig pojke. Hans mamma och jag är förlovade och har varit ett par i nästan 20 år. De första 10 år kämpade vi att få egna barn och lyckades till slut efter mycket möda. Vår son är meningen med vårt liv, vår sol i mörkret, vår hopp, tro och största kärlek. ***I går morse kom 4 kvinnor ifrån socialtjänsten i N. tillsammans med 2 poliser och tog vårt liv ifrån oss.*** Ni undrar kanske hur det har blivit så här, att socialtjänsten med stöd av social och äldrenämnden i N. och Förvaltningsrätten i Stockholm har förstört vårt liv? Det är en lång, utdragen och sorglig historia med många sidor utredning, anklagelse och överklagande. Alla dokument har jag till förfogande till dem som är intresserad att hjälpa oss att få vår son hem till oss, hans föräldrar. Detta är *ett justitiemord*, en brutal övermyndig mentalitet, ett angrepp mot vi som har levt ett konstruktiv och produktiv liv här i Norden, för min del i 43 år, fläckfritt, nykter, och det enda lag jag har brutit är *Jantes*. Av en myrstack har dessa översittare byggt ett berg som vi måste ta bort för att komma vidare. Det är vanligt att de sila mygg och svälja kameler, men jag trodde aldrig att det skulle hända oss. När man är ung tror man att det minsta man kan vänta sig är rättvisa, men när man blir äldre är det de mesta. Jag har siktat på stjärnorna, på en större perspektiv och de stora problem som vi människor och våra barn har framför oss. Jag har skrivit 5 debatt artiklar i Miljömagasinet som handlar om de stora problem som vi har nu och framför oss. Jag trodde inte att jag skulle drabbas av denna småaktighet som hota att förstöra mitt och mitt barns liv tillsammans med oss. Jag har sett hur det har hänt många oskyldig och sårbara människor som blev illa och orättvist behandlade. Man läser

och hör om dem varje dag. Det är så mycket orättvisa i Sverige och övriga världen som vi måst kämpa emot. Jag har försökt dra mitt strå till stacken. Jag har varit politiker i N. i 3 mandatperioder nu, först i Områdesnämnden här i Alby och detta mandat period i Kommunfullmäktig och Tekniska nämnden. N. har varit mitt hem på jorden i 37 år nu. Det är ett underbart ställe och jag kämpa politisk att behålla och utveckla den i vad jag anser är den rätta riktning. Jag leva som jag lär, och försöka varit en bra förebild för mitt barn och detta samhälle var jag bor. *Att mitt barn har tagits ifrån oss är en stor förolämpning och diskriminering som är oförlätlig och oförsvarlig.*

Jag anklagar socialtjänsten och socialnämnden i N. och Förvaltningsrätten i Stockholm och kräver att Ni lämnar tillbaka vår son omgående. Jag säger till dig till slut som the Beatles "Won't you please help me"

David McLean-Treat
treatmclean@gmail.com

Alby den 19 juni 2010

Till Socialtjänsten och Social och Äldrenämnden i N.

How dare you take away our child ifrån oss? Ni måste har hjärtar av sten. Har Ni ingen tanke om de konsekvenser som det har haft för vår familj och vårt barn. Men Ni är ökända för hur Ni har förstört barn och familjer för i tiden med era barn hem och fosterhem. Vad är det nu för tiden som säger att Ni är bättre nu än då? Det är samma okänslighet och maktnissbruk. Det är en sak om vi hade godkänt att låta vårt barn gå till något familjehem, men vi har inte gjort det. Ni har kört över oss med ert stor tung apparat, som håller på att krossa vårt liv

i spillror. Hur kan Ni göra detta mot oss. Vi hade en funktionell kärleksfull familj som klarade av vårt existens tillsammans, se nu vad Ni har gjort. Ni borde ha lämnat oss i fred. Vi har försökt resonera med Er men Ni lyssnar inte. Jag kan inte förstå att Ni har sånt behov att kunder till er verksamhet att Ni har lagt ner så mycket tid och resurser på oss. Det är ett missbruk av våra skattepengar att Ni har satt igång en sån apparat med de kostnader som det innebär. Samtidigt går Vi på knä som ett resultat av detta slöseri med pengar och förstörelse av vårt liv. Ni har byggt ett berg av en myrstack, och det har kostat mycket i onödan. *Det håller på att kosta oss vårt liv!* Hoppas att Ni är nöjd nu. Ni har givit arbete till många inom er sektor. Otaliga människor har fått sina löner och arvode genom Er för att kunna förstöra oss ”small people” att citera Svanberg. Hur kan Ni sova på nätterna? Jag kan inte i alla fall. Nu är det endast sorg, bekymmer meningslöshet i mitt liv. Ni har tagit bort vårt barn ifrån oss. Lämna tillbaka honom genast, så kan vi glömma allt som har hänt och fortsätter med våra liv, och Ni kan säkert hitta några som behöver Er och vill ha ert hjälp. Det kan inte vara så roligt att gå emot våra önskemål, eller se Ni det som någon utmaning att få igenom ert vilja. Hur kan Ni vilja krossa och förstöra vårt liv tillsammans, det som är det alla viktigaste för oss. Jag vet inte hur vi skall klara oss nu. Ni har vänt upp och ner på vår existens. Det är kanske det som Ni vill. Det kanske ger mera jobb för Er i längden. Nu har vår familj gett jobb och försörjning åt många människor, och är lämnat oss på bar backe. Ni har tagit vår tid och ork för att klara oss själva och lämna oss till vårt öde. Bra gjort. Ni kan vara stolta. Ni har gjort ett bra jobb, kanske till och med blir Ni beförade? Förstår Ni inte de konsekvenserna av ert handling? Har Ni så lite fantasi att Ni kan inte se att Ni gör mer illa än gott i vårt fall. Det är inte en ”vanligt” familj som Ni har att göra med, som Ni väl vet. Ni kan aldrig sätta Er in i de kulturellt komplicerade mönster som är vårt familjeliv. Ni tror att Ni kan ställa och styra skeppet men Ni hålla på att krascha det mot klipporna. Ibland måste man vara expert för att inte förstå,

men jag tror inte att Ni är det heller? Ni tror kanske att Ni är experter, men se vilken elände Ni har orsakat förr i tiden och fortsätter med det i vårt egen tid. Ni är betalda av oss för att hjälpa de människor som behöva och vill ha ert hjälp. ***Ge tillbaka vårt barn omgående! Han är inte ert barn eller någon annans. Ni har stulit honom ifrån oss. Som tjuvar på natten kom Ni 4 stycken och 2 poliser och tog honom långt bort ifrån oss.***

Är detta möjligt i dagens Sverige? Antagligen ja. Om jag visste det skulle jag aldrig ha offrat mitt liv för detta land. I över 40 år har jag jobbat här i Norden, upplevt Sverige ifrån Ystad till Haparanda, blivit förälskad i naturen och allemansrätten, beundrat den svenska folkhemmet och samhället.. Nu är det mesta raserat som Ni försöka radera vårt existens, men det finns spår kvar. Hur länge vet man inte. *Ta Ert förnuft till fånga nu och lämna tillbaka vårt barn!*

David McLean-Treat

Sälta den 21 juni 2010

Till: Whom it may concern:

Jag bad om att vårt barn skulle få en bedömning, utvärdering eller utredning inom BUP innan man avslutade utredning inom socialtjänsten om omhändertagande enligt LVU. Jag hade tidigare kontakt med BUP i N. och kom med min son till ett bestämt möte med 2 kvinnor ifrån BUP. Det var tydligt av mötet att pojken har störningar som borde tas itu med, men det verkade så som att de inte vill göra det och sa att jag skulle komma tillbaka efter socialtjänstens utredningen var klar. Jag fick det intryck att de trodde att han var väldigt stökigt och besvärligt. Konstigt, för att detta bara bevisade att han har problem

och jag tycker att de borde ha förstått detta. Vi behövde en bedömning innan utredningen gick vidare till Social- och Äldre-nämnden . Vi fick aldrig en psykiatrisk utvärdering av vårt son. Han skulle säkert ha fått etiketten ADHD, men ansågs för stökig och besvärlig att ha att göra med. Vem skall man ta emot då. Vem skall man behandla och prioritera inom den psykiatriska vården? Insatserna blir inte de rätta, samhället sviker, otillräckliga undersökningar, dåligt samverkan, dåligt avgränsningar av journaler och dokument, dåligt uppföljning. Det är inte lätt. Ingen av oss är perfekt. Vi är bara människor. Men detta var en miss som måste rättas till. Det borde inte ha gått så långt som till ett beslut om LVU i socialtjänsten, social och äldre nämnden och förvaltningsrätten, som tog vårt barn trots att vi har överklagat till kammarrätten. Vi kräver nu en utredning inom BUP och att vår son skall hem till oss under tiden denna utredning pågår. *Det finns väl andra parametrar att ta hänsyn till än att skylla på oss föräldrar?*

David McLean-Treat

REQUIEM
For Our Unborn Child

Text and music: David McLean-Treat

Without A Child

Without a child, life doesn't mean a thing.
Without a child, there are no songs to sing.
No happiness lights the darkness within your soul,
You only wait for the day when you reach your goal.

If only you could turn back hands of time,
And have that child, then all would be so fine.
Now you must suffer the pangs of your loneliness,
And that your life has become so damn'd meaningless.

Come take this pain from my aching heart,
Come take this love which is yours apart.
You are the life that I soon must leave,
Come be a part of my history.

I only wish this song had never been,
That I could sing a song of Spring again.
But Winter's darkness and cold are all that I feel,
Only you have my Summer to make life real.

Alby den 7 juli 2010

Till: Socialtjänsten i N., Social och Äldrenämnden i N., Förvaltningsrätten i Stockholm, Kammarrätten i Stockholm

Tack vare Er går vi och vår son miste om den bästa tiden på året när vi kunde vara ute tillsammans och bada på Flatenbadet, Hellasgården, Sandsjön, Albysjön, Lundsjö, Erstavik eller de andra badplatser som vi brukar besöker varje år vid den här tiden. Richard älskar att plaska, simma, hoppa, leka i vattnet och det är det motion och idrott som passar bäst för honom med hans CP skada på vänster foten och hälsena. Vid andra årstiden är vi hänvisade till inomhus bad med klorinerat vatten. På vår termin och på sportlov har han varit med in Neptuns simhopps kurs på Erikdalsbadet. Han borde ha nyttat av utomhus bad tillsammans med oss varje dag nu på sommaren. Nu har han inte samma möjlighet var han befinner sig just nu. Vi hälsade på honom igår i 2 timmar var han befinner sig just nu, som är 17 kilometer ifrån Motala (och drygt två hundra km från föräldrahemmet). Han sa att han saknar oss mycket. Innan vi gick ville han prata med mig i enrum, men den social assistent som var med oss vill inte lämna oss ensamma. Richard insisterad flera gånger att hon skulle gå ut ifrån hans rum. Han sa till mig då att han vill inte vara kvar där längre och att han vill hem till oss och att han inte förstår att de kan ha makten över oss som tvingar honom att vara kvar mot hans och våran vilja. Jag visste inte riktig hur jag skulle förklara för honom. Det finns ingen andra förklaring än orättvist maktmissbruk av dikterande myndigheter. Det tar olika former i olika länder. Så kan det gå till i Sverige året 2010. Både social assistenter hörde sedan från Richard att han vill gå hem med oss direkt på en gång. Detta var ingenting som jag hade pratat om med honom. Det var helt spontant av honom och Cecilia och Camilla är min vittnen. Han sa också till dem att han vill följa med oss hem på en gång och att de skulle inte bestämma annat. Det är bäst

för oss alla att han kommer hem nu. Det är hans eget önskemål. Vi skall höra vad BRIS har att säga om detta. Nu har vi fått kallelsen till Ektorps BUP mottagning torsdag den 12 augusti 2010 kl 9:00 med kurator och psykolog. Om Ni inte hade stoppat tidigare kontakt med BUP hade kanske saker inte utvecklats så illa som det har gjort för oss. Men ni hade sånt bråttom att hänga ut oss i tid för sommarn när ni och de flesta skall nytta av semestern i det fina vädret med era barn och familj i någon semester paradys här i Sverige eller utomlands, medan vi lider av det fina soliga vädret utan glädje och sinnesro och väntar för att Ni skulle börja arbete igen. Men Ni är informerad nu om detta möte med BUP som skall äga rum 12 augusti. *Vi vill självklart ta Richard hem till oss redan nu!*

David McLean-Treat och Pratima Singh

Alby den 10 juli 2010

Till: Socialtjänsten, Social och Äldrenämnden, Förvaltningsrätten, Kammarrätten i Stockholm

Ännu en solig varm sommardag utan min kära son. 3 veckor nu som vi skulle ha varit ute tillsammans och badat och utnyttjande av den allt för korta sommarn. Men nej, ni vill ta honom ifrån oss och placera honom långt ifrån hemmet och förstöra sommarn för oss. Utan honom är mina dagar endast ett plågsamt helvete. Det var så onödigt att vända upp och ner på vår tillvaro. Inte är vi såna dåliga föräldrar att det var nödvändigt att ta honom ifrån oss. *Hur jag ångrar att vi har släppt in dessa människor från socialen in i vårt liv.* När ni tog honom på morgonen den 17e juni lämnade ni en lapp till mig där ni hade skrivit telefon nummer till någon psykiatrisk jour. Ni visste hur svårt och plågsamt det skulle bli för oss. Ja, det är möjligt att jag

skall lämna över mina skrivelser till någon psykiatrisk myndighet. När det finns för barn och ungdom, då kanske det finns någonting för oss vuxna, jag har aldrig haft kontakt med en psykiater, men ni stoppade Richard från att utredas av BUP, trots att det behövdes för en opartisk, helhetsbedömning inför nämnden och rätten. Jag skall aldrig förlåta er för vad ni har ställt till för oss. Själv har jag arbetat sedan jag var 13 år med det som har gett glädje och positiva känslor till andra människor, min musik, och dem har visat deras uppskattning till mig för vad jag har gett dem genom min musik. Det är synd om er som måste ge olycka och dåliga känslor till andra människor i ert arbete. Ni är anställda av oss skattebetalare för att hjälpa och stödja oss och våra barn, inte att köra över och vräka omkull vår existens Ni har gått för långt med nämnder och domstol och advokater. Med vänner som er, vem behöver fiender. Hur kan ni vänta att vi skall fortsätta att leva utan vår son längre. Hur länge har ni tänkt att detta tillstånd skall förekomma? Har ni skrivit något kontrakt med Westins? Om ni har tänkt något längre tid får ni tänka en gång till, för att vi accepterar inte att det skall fortsätter så här längre. Vi gick med tidigare att Richard skulle gå till en kontakt familj för att Pratima och jag är ensamma här i Sverige med hela vår respektive släkt i USA och Indien. Det skulle vara ett ombyte och omväxling för Richard att uppleva andra familjer och en avlastning för Pratima och mig. Men vi anser att kontaktpersonen inte behövs. Det finns ingen andra i världen som kan ge honom så mycket och så djup kärlek som hans mamma och pappa. Kärleken är störst av allt här i världen, Det är det som han behöver överallt annat. Hur kan ni tar den ifrån honom när det är så viktigt för hans utveckling. Han tillhör vår liten kärnfamilj och utökat familj och vårt familj historia. Han har varit i USA och Indien och träffat nästan alla i vår närmaste släkt, och de har visat mycket kärlek till honom, och vi har kontakt per telefon, brev, e-post, Facebook. Han behöver ingen ytterligare familj eller fosterhem. Han har allt i överflöd hos oss. Ni har oro för hans framtids utveckling hos oss, min inte lika mycket oro

som jag när jag tänka på vad ni håller på att göra med honom. Det får inte fortsätta längre.

Vad vet ni om Richard egentligen?. Ni har knappt träffat eller pratat med honom? *Vad skall han tänka om sin pappa nu när han uttryckligen vill komma hem till oss, men det händer ingenting!* Antigen att pappa har svikit honom eller att pappa är maktlös inför en oförstående och elak myndighet. Vad måste vi göra för att bevisa att vi är goda, intelligenta, empatisk, snälla, ansvarsfullt, omsorgsfullt, laglydig, känslige, nykter, friska, energisk, erfaren, uppskattad, allmänbildad, givmild, frisinnad, kärleksfull, föräldrar. Ni känner oss bättre än ni känner Richard, men inte tillräckligt bra att ni kan döma ut oss som föräldrar. Jag skall skicka merit förteckning på min utbildning och andra relevanta skrivelser så att ni kan bättre bedöma och får en större perspektiv på vem ni har att göra med.

David McLean-Treat
treatmclean@gmail.com

Alby den 3 oktober 2010

Till: Socialtjänsten och Socialnämnden i N.

Ok, Ni har vunnit i Kammarrätten också, men vi skall gå vidare med att få ha vårt barn hemma hos oss, sina biologiska föräldrar. Vi undrar vad vi måste göra för att vi skall få tillbaka vår son. Är vi såna hopplösa individer som skall inte få ha ett barn att älska och uppfostra: "to the best of our ability". Nietzsche har skrivit "Ni är ung och önska barn och äktenskap. Men jag frågar dig; är du en människa som får önska dig ett barn?" Jag har försökt övertyga er att jag och min sons mamma är intelligenta, känslig, empatisk, ansvarsfull, engagerad,

bildat, insiktsfull människor som kämpade i 10 år att få ett eget barn, som vi älskar och nära med hela vårt hjärta mer än någonting annat i världen och universum och som vi är mer än kompetent att uppföstra på ett bra sätt, och vara bra rollmodell för honom..

Har ni verkligen läst allt som vi har skrivit till er för att försöka få er att förstå detta? Det tror jag inte. Ni anklagar oss för brister i omsorgen. Finns det någon människor född av man som är perfekt och inte har skavanker?

...Pratima och jag är fortfarande tillsammans efter nästan 20 år, som är mycket längre än de flesta förhållande här i Sverige. Den första kontaktfamiljen förlorade vi när de tog ut skilsmässa för andra gången. Mannen i vår andra kontakt familj hade varit gift och skild tidigare såväl som hans föräldrar och hennes också. Den sista kontaktfamilj som vi har haft genom socialtjänsten var ett par sambo som både var skild ifrån tidigare äktenskap. Hennes son som 17 årig fick barn med en jämnårig flicka. Pratimas kontakt person hade skilt sig från sin svarta man och är ensam förälder med ett vuxen barn. Att Pratima är från Indien och jag tidigare från USA, och av den anledning har vitskilda kulturella idéer och uppfattningar om saker och ting som in sin tur är annorlunda och i konflikt med de rådande "normer" i det svenska samhället borde inte räcka till att skilja vårt älskade barn ifrån oss. Att Richard skulle uppleva att det finns olika sätt att se på saker, olika kulturer och traditioner, olika religioner, historia, erfarenhet, mentalitet tycker ni har en dålig påverkan som oroar er för hans hälsa och utveckling. Det tycker vi inte. Att Pratima och jag upplever samarbets-svårigheter ibland, tycker Ni kanske på denna grund att vi skulle skilja oss, och att hon skulle bli ensam mor så som hennes kontaktperson och kanske hitta en annan man (eller kvinna) att gifta sig med? Då skulle vi passa in i vårt svenska samhälle där 50 procent av alla äktenskap slutar i skilsmässa. Vi tycker inte att vi vill skilja oss. Vi vill hålla ihop vår lilla kärnfamilj trots att vi är ensamma här i detta land. Men ni gör det inte lätt för oss.

Ni håller på att tjäna ert levebröd på den olycka och elände som ni har tvingat på oss, medan vi i vårt bekymmer på grund av detta har svårt med vår ekonomi. Ni på socialtjänsten lovade Pratima (när ni lurade henne att gå med på att lämna bort sitt eget barn för vad hon trodde skulle vara endast några månader), att hon inte skulle förlora ekonomisk och att ni skulle se till att hon fick den ekonomiska hjälp och stöd som hon har haft innan Richard togs ifrån henne. Det är fråga om barnbidrag, bostadsbidrag och underhållsbidrag. Tillsammans med aktivitetsstöd, som nu kallas jobb-garanti, har hon kunnat klara sina utgifter. Hon är inte lika lycklig lottad som de flesta av er, och jag tänka särskilt på ett par politiker i socialnämnden som är bland de högsta avlönade inom N. politik. Inte heller är hon lycklig lottad med en rik partner, som på grund av dessa bekymmer med sonen orsakade av er har svårt att koncentrera på hans företag och att tjäna pengar till familjen. Han har inte gått i konkurs ännu, men har svårt att koncentrera sig på annat än att tänka på sonen och att försöka att få hem honom. Nu får det vara nog. Nu räcker det för vår del. *Vi vill ha vår son tillbaka.*

Alby den 18 oktober 2010

Till Kamrarrätten, Regeringsrätten, Socialen

En omprövning till Regeringsrätten tillåts bl a om det är någonting som kan lägga till bevisning som skulle kunna leda till någon praxis i den rättsliga processen inom liknande fall. Jag lyssnade igår till ett forum om barn-psykiatri med representanter från skolan, sjukhus, lanstinget, BUP m m. Entligt en barn läkare inom skolväsendet i Solna är det dåligt ställt med förståelse och behandling av barn med de symptom som vår son har exemplifierat i hans skolgång och social kontakt. Hon talade hela tiden om dem som ADHD barn och de är ofta inte erkänt eller given rätt uppmärksamhet av varken skolan, socialtjänsten eller även BUP, som

ofta inte tar rätt på dem. Det är inte fråga om dåligt uppfostrad busiga barn, och det är inte föräldrarna som man skall skylla på. ADHD är en neurologisk sjukdom, och det är ofta en eller ett par elever i en klass som visa symptom. Denna läkare var väldigt obevekligt och vädjande i hennes kritik av hur dessa barn så ofta möts och tas inte om hand på rätt sätt. Det räcker inte med en bedömning ifrån socialtjänsten eller socialnämnden. Jag yrkade för att det skall vara obligatoriskt med en utredning inom BUP om barnet visar de symptom på ADHD som vår son gör. Tillsammans med skolläkare har jag försökt att initiera en utredning av BUP vid två olika tillfälle. Den gången innan socialtjänstens utredningen blir klar hade BUP med uppfordran av socialtjänsten sagt att de skulle vänta tills efter socialens utredningen innan dem (BUP) skulle göra en bedömning. Det är oacceptabelt att socialtjänsten skulle göra beslut att omhändertar vårt barn utan att avvaktar en avgörande ifrån BUP. Jag är övertygad att vår pojke skulle ha blivit bedömd att ha ADHD, vilket bevisar att hans olika problem är inte en resultat av dåligt uppfostran eller föräldrarnas dåliga insikt om brister i omsorgen, och av denna anledning borde Richard *inte* ha omhändertagits och placerad i en familjehem. Hans diagnos är inte bekräftat ännu, men det är klart att det är inte det normala eller vanliga. Efter Richards omhändertagande fick jag en tid hos BUP i N., men socialtjänsten respekterade inte mitt önskemål och avbeställde Richards möte med BUP. De sa att jag kunde gå dit själv, men detta låter inte begripligt eller vettigt. Det var Richard som skall utredas, inte jag. Så det har blivit en orättvist, förutfattad, partiskt, snedvriden, ensidigt beslut som måste rättas till. Richard borde utvärderas och bedömt av BUP, som jag är ganska säkert skall finna att han har ADHD..

Om han är bra nu, eller mycket bättre, då kan det beror på förgiftning ifrån Bisfenol A, som var resultat av att han druckit välling uppvärmt i plastflaskor i mikrougn flera gånger dagligen i åtta år. Förgiftningen började först i oktober 2008, när jag fick kännedom om bisfenol A och dess mycket farliga påverkan på kropp och hjärnan. Detta var en

olycklig och fruktansvärt misstag som vi gjord innan jag upptäckte hur farligt bisfenol A är. Jag är fortfarande rädd för hur det kan ha påverkat vår älskade son. Det kan förmodligen ge en del symptom som ADHD, såväl som en hel del andra mycket värre problem och besvär.. Vi har en utlåtande ifrån Karolinska Universitets Sjukhuset som vi ska följa upp när Richard kommer hem till oss.

David McLean-Treat

Alby den 1 november 2010

Till berörda och oberörda parter

Tack och lov att jag har några knep som hjälpa mig att koppla bort de tankar och känslor som plågar mig angående vår sons borttrövande och genom dessa knep kunna somna på natten. Hans mamma ligger ofta sömnlös hela natten, och jag kan vakna och mina tankar går direkt till honom, eller jag har drömt om honom. Det som jag gör är att tänka på några av de hundratals texter och musik ifrån de sånger som jag har lärt mig under mina levnads år, och de är väldigt många i och med att jag har huvudsakligen haft musik och sång som både mitt yrke och min hobby. Oftast är det fråga om dessa "Songs My Mother Taught Me" som jag fick höra och sjunga till hennes ackompanjemang på piano, som både min mor och mormor trakterat i hemmet. Både hade mycket bra smak som uttryckte sig i de noter som de köpte och musiken de framförde i hemmet. Min mor till och med demonstrerade "sheet music" i några musikaffärer som man gjorde för i tiden. Dessa texter och musik från 10, 20, 30, 40 talen är min egen grund inom kulturen. Deras noter är grunden i min egen samling. Sedan byggde jag upp en stor repetoar av Romanser från komponister som Schubert, Schuman, Brahms, Mahler, Fauré, Debussy. Sen jag kom till Sverige

har jag inkluderat Stenhammar, Rangström, Petterson-Berger. Så när jag vill somna tänker jag på dessa underbara ord och hör ljudet i min inneröra. En del måste jag undvika, som några sånger som jag sjung och spelade på piano för Richard. Sonny Boy t.ex. som Al Jolson framförde i den första ljudfilm i slutet på 20 talet. Jag hade hans original inspelning på en Brunswick stenkaka från den tid, bland de hundra tals stenkakor som jag började samla i 6e klass. Här är texten:

"Climb upon my knee Sonny Boy; 'Though you're only three, Sonny Boy
There's no way of knowing; There's no way of showing
What you mean to me, Sonny Boy.
When there are grey skies, I don't mind the grey skies,
Your make them blue, Sonny Boy.
Friends may forsake me, Let them all forsake me,

I'll still have you, Sonny Boy
You're sent from heaven and I know your worth.
You made a heaven for me right here on earth.
When I'm old and grey dear, promise you won't stray dear.
I love you so, Sonny Boy.
And the angels they were lonely, and they took you because they were lonely
Now I'm lonely too, Sonny Boy.

And another song that Al Jolson sang a couple of years later i the talking movie "Little Pal" goes like this:

"What I couldn't be Little Pal, I want you to be Little Pal.
I'm putting my faith and my hopes all in you, To do all the things that
your Dad couldn't do.
I pray every night Little Pal, That you'll turn out right Little Pal.
But if you should be on a new daddy's knee, Don't forget about me,
Little Pal."

Jag kunde aldrig föreställa mig att min älskade son skulle tas ifrån oss, och kan inte fatta att denna brottshandling har drabbat oss, som har försökt och lyckades att implantera i honom hög moral, kultur, obegränsad kärlek, trygghet, förståelse, kunskap, omtanke. Vi längtar efter honom så mycket. Må han komma till oss snart igen.

Hans mamma och pappa Pratima Singh och David McLean-Treat

Sälta den 2 januari 2011

Till: Social tjänsten

Det är högtid nu att sätta igång en hemtagningsutredning i vårt ärende.. Vi har fått besked att Regeringsrätten ompröva inte Kammarrättens beslut som vi har överklagat hos dem. Det är nästan 7 månader sedan ni tog vår son ifrån oss, sin mamma och pappa. Redan en dag var för länge. Nu får det räcka för vår del, så var så vänligt och starta denna utredning, för vi vill så gärna ha honom tillbaka hos oss så snart som möjligt.

Jag önska er god fortsättning på det nya året. Förra året var den värsta jag har upplevt i mina snart 76 år.

Med vänliga hälsningar
David McLean-Treat

Sälta den 18 january 2011

To Whom it may concern:

Australien, Brazil, Pakistan i all äran, men en liten vatten läcka i köket här hemma hos mig i min lägenhet var jag har bott i 37 år har ställt till ett HELVETE i mitt liv. Köket, badrum och hallen skall tömmas och eventuellt hela lägenhet tror jag, och då är det slut med mig. De har väldigt bråttom att komma igång med arbete att riva upp golvet , helst skall det göras idag. Just när jag hoppades att en hemtagnings-utredningen skulle resultera i att vi får hem vårt son kom den här bomben och riva upp hela mitt tillvaron. Det här är en omänskligt uppgift som jag har framför mig, snarare omöjligt att får rättsidan på utan hjälp. Annars fungerar allting för mig, och jag var i processen att rensar ut till minst 50% i min lägenhet så att Ricard skulle kunna vara både här hos mig såväl som hans mamma Jag kom till den insikten att jag har för mycket grejor i min lägenhet, trots att det funkar bra för min del och jag kan jobbar bra här Nu vet jag inte hur det skall gå för mig. Jag är helt förtvivlad. Det här kommer att ta kål på mig. Jag har kontaktat bland annat Myrorna och Emmaeus och flera andra och har bokat tid att hämta grejor, och Folksam kan hjälpa med flyttning och jag skall kontakta alla instanser som kan hjälpa mig, men problemet är att det är så bråttom. Just när jag hade kommit riktigt igång på mitt projekt att se till att mina jordliga tillgångar kommer i rätta händer, och att koncentrera mina återstående liv till min älskade son och min familj. Kära Gud ge mig styrka at klara av denna prövning.

David McLean-Treat

Kom öppna mitt hjärta

Jag lever i skuggan av ljuset,
mitt hjärta har mörknat av sorg.
Glömd utav lyckoruset,
instängd i ångestens borg...

Jag lever med andra som "lever"
men glömmmer ensam min sång.
Och litar till allting som kräver,
att livet skall följa sin gång.

Kom öppna mitt hjärta min själ,
lys upp mitt mörknande sinne!
Konsten att leva jag kunnat så väl,
vakna du sovande minne....

Och visan som jag skrev till min kära,
'den tappade en ton, den blev stum.
Jag kan inte ensam allt bära,
jag tappar då grepp tid och rum...

Så
Kom öppna mitt hjärta min själ,
lys upp mitt mörknande sinne.
Konsten att leva jag kunnat så väl,
vakna, du sovande minne....

Sälta den 8 april 2011

Vår son saknar oss mycket emotionellt, he is going away from our hand. He misses us a lot. He does not speak our language English and Hindi. He has been expressing his feeling that he wants to come back to us. We parents love him a lot. His father has cleaned all the house. He made one room for him. The house is renovated totally. We registered him in one of the best schools in N.. They are waiting for his admission. We all three love each other and we are a nuclear family. The situation in 2010 april was totally different and this is april 2011 and the situation is changed totally. His father is ready to compromise on all levels, his utveckling his education his development are the main concern for him and for me. We know our child the best of any other persons in this world. Regarding the social sektreterare Ophelia she does not know anything about our child. She made the report concerning the back history which we do not accept. She made a wrong assessment of everything. She met our child behind our back in 2010 March, without informing us and met our child in the school and poisoned his mind against us and brainwashed him. At the same time she ignored the meeting between the school and socialkontoret as she were waiting for her. Every time when she meets our child she meets in secret, and we don't like this. She manipulates him she misleads him against us regarding the anmälningar from 2010 and 2011 should not be considered. I wanted to finish with these people, so they took revenge against me in the manner by informing socialtjänsten. As Socialen says that I have been taking their help 5 times as they say in their application they are concerned about their job, not to help me. The names I can give you as example, they are considering their own job and own selfish motives instead of giving me concret help, so I finished with these people from my side. They wanted to continue with me. In many cases they have been using me for their own selfish motive instead of supporting me.

Anonymus reporting should come into the picture and be transparent. Why do they hide their name. One of the neighbors wanted to use me for her own benefit and I finished with her. Then she called the Social Administration Office and complained against me and one of the main women was Olga who wanted to use me for her own benefit in the name of my child started coming near to me when my child was born. She started sending her own daughter to use me for free of cost food, car, enjoyment. After 6 months when I came to know her as she was using me my time and my money, she went to the Afgani neighbor Wagra and Nourri and complained against me that I had called them terrorists from Afganistan and then they became angry and called socialen and complained against me. When socialen investigated this matter Kristina and Birgit came home to me and inquired in October saying that I should avoid her. Further I want to add, that nobody in this world can love my biological child as his own mother. Talking about the school, the school personel did not perform their duty in a rightful manner. With their bullying and mobbing they failed to perform their duty. As a matter of fact in 2008, I myself saw from my own eyes a boy who used to harass my child from the last few months and the school ignored my pointing out that he is harassed instead of listening to my problem they used to make fun of my child and I. A young Swedish fritidslärare used to join Hampus and make fun of my child. That is why my child was in a bad shape to go to school. This applies to all of us in our work place or school if we are harrassed by our coworker we oppose and protest. This is a natural phenomenom and applies to all us human beings. The vice principal Hans I sent E mail and verbally drew his attention including his class teacher Sofia but they were interested to keep our child in their school because of their economic reasons because each child gets 70000 kronor each term and that is why he was not letting me leave the school convincing me not to leave his school 2007-2010. For 4 years I compromised with their request not to change the school

I tried to change the school 3 times. But Hans and his personel used to make phone calls to these schools not to admit my child in these schools. One of the main things I want to draw your attention to is a school caretaker who was appointed as a resource teacher for my child and he was paid to take care of my child. He was incompetent as a resourse teacher. This is not our job to go to school and solve the problem between children. This is the responsibility of the school to take care of the child's developement and if they are paid to preform their duty in a proper manner it is their duty not the parents but they were just the opposite. My child complained many times against the Swedish Social Authorities.

David McLean-Treat och Pratima Singh
treatmclean@gmail.com

Rebeckas liv

Mitt första minne av min mamma är hennes hårda händer som tar i mig och hennes kalla okänsliga röst. Jag var alltid rädd för henne och har aldrig kunnat lita på henne. Banden var kapade mellan oss redan från första åren av mitt liv, då hon förlorat allt vad förtroende hette hos mig. *Barn känner, barn vet.*

Socialtjänsten har tagit ifrån henne mina två yngre bröder och placerat dom hos sin biologiska pappa permanent efter att mamma varit våldsam både mot mina bröder samt deras pappa vilket kommit till Socialtjänstens kännedom. Dom försöker ha kontakt med henne då jag kommit till världen, men dom misslyckas totalt i sina försök med att få en dialog med henne, gällande hennes alkoholproblematik, samt hennes grova psykiska problematik, och att hon uteblir vid inbokade besök med socialtjänsten. Hon glömmer även att hämta mig hos min dagmamma vid några tillfällen vilket gör att min dagmamma slår larm till socialtjänsten.

Ändå görs inga insatser för att rädda mig ifrån henne. Man tror och hoppas från deras sida att hon ska bättra sig, om man bara lyckas nå henne och få henne att förstå. Dom låter mig få stanna hos min mamma i 4 års tid, 4 år av misshandel från henne och hennes olika män som kommer och går genom åren.

Man vet att jag tagit stor skada av den misshandel som hon utsatte mig för. I augusti 1983 så hittas jag övergiven på en spårvagn och polisen i Göteborg kör mig till Kyrkbyns barnhem. Det beslutas omedelbart att mamma förlorat vårdnaden om mig och jag ska LVU placeras i en fosterfamilj.

Kanske bättre att dom hade adopterat bort mig som nyfödd så jag hade fått det bra redan från början ... men orkade dom ju inte ... dom orkade inte ta sitt ansvar som myndighet. Oansvaret osade på högsta nivå.

Jag bor på barnhemmet mellan augusti 1983 tills november 1983 då jag placeras hos ett familjehem i Göteborg. Familjen har inga tidigare erfarenheter av småbarn och har inte heller blivit informerade av socialtjänsten angående min problematik av posttraumatisk stress och att jag behöver mycket stöd och hjälp. Detta resulterar i en chock för familjen, som hela tiden beklagar sig över hur besvärligt dom tycker att det är med att ha hand om ett småbarn som mig, men dom vill inte lämna bort mig.

Fostermamman är hela tiden stressad, vilket jag som barn känner av och jag mår väldigt dåligt av det och blir sämre i min hälsa, vilket stressar fostermamman ännu mer. Jag får aldrig någon kärlek av familjen utan allting är väldigt stelt och kallt. Min fostersyster i familjen som är 8 år äldre än mig försöker leka lite med mig, vilket gör att jag mår lite bättre. Socialtjänsten sätter in en stödfamilj på helgerna för mig. Och Fosterföräldrarna får gå på en kurs för att förstå hur dom ska hantera barn med posttraumatisk stress från traumatiska miljöer.

Tiden hos familjen fortsätter, och deras kärlek uteblir under åren, och det som nu börjar ta sig form är systematisk misshandel från fosterfadern i form av elaka kommentarer och slag mot mig. Fostermamman vågar inte säga ifrån utan köper mer leksaker till mig istället för att jag ska må lite bättre. Så alltså, mycket misshandel och mycket leksaker, men misshandeln sätter sina spår och jag blir ännu mera stresskänslig och börjar fungera dåligt i skolan, vilket lärarna slår larm om till socialtjänsten, som sätter in en ny helgfamilj åt mig.

Fosterfamiljen får ta dit nya sommarbarn, vilket dom tjänar mycket pengar på. Sommarbarnen får hjälpa till att renovera huset, en kille

på 16 år, vilket är barnarbete. Vad gör man inte för att tjäna mycket pengar? Och kan man göra det på fosterbarn så är ju det utmärkt tycker familjen! Fler sommar barn kommer och går genom åren. Och alla behandlas dåligt.

Familjen flyttar även till en annan ort, en av Göteborgs mest välbeställda orter där Göteborgs mesta del av överklassen bor. Steget från medelklass till överklass är ett faktum. Känslan i familjen blir ännu mera stel och den psykiska och fysiska misshandeln fortsätter. Men på fasaden så ser allting bra ut, jag har fina kläder och ett fint rum och går på danslektioner tre dagar i veckan, men på insidan så är det elaka kommentarer och fysisk misshandel.

Jag lämnas även bort till min psykiskt sjuka mamma vissa helger då familjen inte vill ha mig hemma för att dom vill ha en barn fri helg som dom kallar det, eller åka på semester utomlands, utan mig. Så då får jag vara hos min mamma som oftast är alkoholpåverkad och inte kan ta hand om mig vilket gör att jag mår ännu sämre. Familjen berättar inte för socialtjänsten till en början att dom lämnar mig hos min mamma, men då en granne till min mamma ringer socialtjänsten vid ett tillfälle så får dom vetskap kring situationen, men dom vidtar inga åtgärder. Dom tycker enbart att familjen ska ställa krav på min mamma att hon ska vara ordentlig och inte dricka alkohol då jag är hos henne. Jag vill inte vara hos min mamma ... jag tycker inte om min mamma. Senare så flyttar min mamma utomlands och då sätter socialtjänsten in en helgfamilj till mig. Jag blir mer osäker och otrygg av dessa händelser, och förlorar min trygghet.

Senare i Familjen då jag är sju år, så börjar familjen lämna mig ensam hemma hela kvällar på helgerna då dom ska på vuxenfest som dom alltid kallade det och jag lämnas ensam i flera timmar ibland varje lördag, utan någon barnvakt, utan ensam med en skål godis och TV. Det här ökade min otrygghet och min känsla av övergivenhet ännu mera och jag ut-

vecklades nog aldrig självständigt som andra barn som växer upp under normala förhållanden gör. Den fysiska misshandeln och den psykiska kränkningarna ute i Garaget fortsätter av min fosterfar och jag får höra vid middagarna att jag är totalt värdelös, inte klarar något, och blir bortvisad från bordet in på mitt rum då jag ibland råkar spilla ut mitt glas med vatten. Det här gjorde mig alltid jätteledsen, och jag brukade alltid önska att gud skulle komma och rädda mig till en bättre familj.

Det här fortsätter fram tills jag är 11 år. Familjen krossar sönder mig bit för bit. Tack vare en klasskamrat så kan jag en dag berätta hemma hos henne om misshandeln och hennes mamma reagerar genast och kontaktar Bris och den socialhandläggare som har hand om mitt ärende. Det beslutas att jag ska få byta familj.

Mellantiden

Jag får komma till en ny familj och en stor familj. Där finns fyra andra barn förutom mig, och ett ganska litet hus som ligger långt ute på landet. Jag känner direkt i början att allting är väldigt stressigt och rörigt och förstår att det här inte heller kommer att bli lätt, men åtminstone ingen misshandel eller elaka kommentarer, men jag känner en isande kyla från fostermamman, vilken jag har svårt att förstå till en början. Ju mer tiden går så ökar oron i familjen och det är dagliga konflikter mellan fostermodern och två av de andra barnen, vilket ger en väldig stress men jag försöker ta det lugnt och som tur är så får jag vara hos en klasskompis ibland på helgerna, så då behöver jag inte vara hemma bland alla dessa stormiga konflikter.

Skolan går ganska bra och jag har en del vänner, så det går framåt ganska bra och jag tränar även dans 1 gång i veckan så skönt att ha en hobby. Men ju mer tiden går så blir fostermamman allt mer frånvarande mot mig, det

är som om jag inte finns och jag känner inget stöd från henne på något vis. Däremot fosterpappan försöker hjälpa mig så gott han kan. Men med tiden blir alla konflikter värre och till slut så blir det så ohanterligt så att socialtjänsten kopplas in på olika sätt dels för mig då jag mår dåligt av situationen och sen för dom övriga barnen i familjen. Man försöker att lösa situationen men det slutar med att ett av barnen får flyttas från familjen.

Efter ett år så flyttar även ett av dom andra barnen till en egen lägenhet och kvar är jag och två av dom andra barnen. Men jag mår allt sämre och klarar inte skolan så bra längre och går i samtal hos skolkuratorn där jag förklarar att jag inte trivs i familjehemmet. Konflikterna mellan fosterföräldrarna ökar och på nätterna så vaknar jag av häftiga gräl och en natt av ljudet att glas krossas på nedervåningen och förstår att det kastas glas och tallrikar in i väggarna.

Jag får hjälp av en lärare på skolan att ringa min socialhandläggare och berättar om händelserna. Det blir ett möte där man föreslår mig att få komma tillbaka till min första familj som jag var hos, då det inte finns några andra familjer att flytta mig till säger man och jag har ju haft lite kontakt med familjen ibland och dom har blivit snällare så både jag och socialtjänsten tycker det är det bästa alternativet och fosterpappan lovar att inte behandla mig illa mer som han gjort innan. Jag får flytta tillbaka till min första familj. Då är jag 15 år.

Tiden tillbaka i första familjen 1994-1996

Jag får komma tillbaka till min första familj, och den första tiden är ganska lugn... Jag går i ny skola och det funkar ganska bra, och jag börjar må lite bättre. Familjen åker även regelbundet på olika golfresor och jag får stanna hemma och vakta huset, dom försöker få bidrag för mig till golfresorna så att jag kan följa med men det avslås från socialtjänsten.

Min mamma kommer hem till Sverige igen och det visar sig fort att hennes psykiska ohälsa är lika dålig som den alltid varit och hon börjar ringa och telefon trakassera min fosterfamilj och mig, hon säger otrevliga saker som stressar hela familjen. Hon säger då hur mycket hon hatar mig och hur hon vill skada mig.

Min fosterpappa börjar även vräka ur sig sitt hat mot invandrare och kommentarerna haglar dagligen om hur mycket han hatar invandrare, vilket jag en kväll kontrar med att säga : men om du hatar invandrare så så kan du väl byta jobb, vilket resulterar i att han ber mig att hålla käften och gå ner till mitt rum i källaren.

Efter den konflikten så vill han inte att jag vistas på ovanvåningen utan enbart på mitt rum på kvällarna, och allting blir snart lika illa som det varit innan då jag bodde där.

Fostermamman försöker hjälpa mig så gott hon kan men dom kränkande kommentarerna från fosterpappan gör att jag snart blir deprimerad. Socialtjänsten låter mig få börja i terapi i hopp om att det ska hjälpa mig att må bättre. Golfresorna fortsätter och jag får stanna hemma ensam i huset över vissa hela helger, det känns som att jag inte finns för dom överhuvudtaget utan mer som om dom bara har mig för att bara kanske tjäna pengar på mig.

Familjen börjar ställa ultimatum på socialtjänsten att dom ska ge ersättning för golfresorna, så att jag kan följa med på dom för dom vill inte lämna mig ensam i huset då dom är rädda säger dom inte vill ha mig drällandes ensam i huset och att saker kan gå sönder, vilket aldrig hänt, jag har aldrig haft sönder något i huset. Socialtjänsten avslår deras begäran på reseersättningar för golfresor. Familjen säger då att dom inte vill ha kvar mig, och tvingar socialtjänsten att hitta en lägenhet åt mig. Jag får en egen lägenhet då jag är 17 år och en annan stödfamilj.

Den första familjen hör aldrig mera av sig igen och jag har inte hört något från dom än idag....

Tiden i min lägenhet med stödfamiljen.

Jag får en egen lägenhet då jag går andra året på gymnasiet och en stödfamilj som bor två mil ifrån. Första tiden i lägenheten känns väldigt ensam och allting känns så omkullkastat och konstigt, jag har svårt för att kunna hitta mig själv mitt i alltihopa riktigt, jag försöker orka med mina gymnasiestudier så gott jag kan.

Min mamma meddelar även att hon tänker flytta utomlands igen, vilket hon gör. Jag känner mig väldigt ensam och den stödfamilj jag fått hjälper mig inte särskilt mycket heller, jag får fira Jul och midsommar med dom hör av sig ibland men så mycket mer är det inte och jag börjar tvivla på om dom verkligen bryr sig om mig.

Min handläggare kommer på besök ca en gång i kvartalet och hälsar på mig i min lägenhet, men utan stödfamiljen för dom har inte tid för möten säger dom. Jag känner mig mera ensam än någonsin och hamnat återigen i nya depressioner, vilka jag försöker få bort genom att trycka i mig godis och fika på stan med vänner, samt att dricka ganska mycket alkohol på helgerna då jag är ute med mina vänner på stan, som tur är så förstår dom att jag mår dåligt och dom försöker att få mig att inte dricka så mycket.

Det går två år och jag bor kvar i min lägenhet och våren kommer då jag ska ta studenten, min mamma bor fortfarande utomlands och hennes psykiska ohälsa har inte blivit bättre, hon är fortfarande lika elak och destruktiv. Vid det sista mötet med min handläggare så säger hon att stödfamiljen tror att jag kommer klara mig bra men hon säger själv

att hon vet jag har haft det tufft och hon rekommenderar mig att söka terapi för allt jag har varit med om. Hon säger även att hon hoppas att jag hittar en riktigt snäll pojkvän som kanske kommer kunna hjälpa mig få ett bra liv. Och mycket mera än så blir det inte. Stödfamiljen hjälper mig att flytta till en ny lägenhet, men hör aldrig mer av sig sen efter det.

Jag får en pojkvän sen som hjälper mig lite men efter ett år så tar vår relation slut och jag drabbas av en ny depression, vilket jag får utskrivet antidepressiva läkemedel för. Depressionen vara i ett år ungefär och jag mår fruktansvärt dåligt och vill i princip bara dö och få avsluta detta hemska liv som jag blivit satt till. Jag börjar även känna ett hat mot alla som svikit mig, ett enormt hat, vilket min psykolog råder mig att skriva ner varje gång jag känner, vilket jag gör. Då känns det lite bättre.

Idag, så mår jag fortfarande fruktansvärt dåligt över det jag varit med om och jag har blivit sjukskriven i längre perioder på grund av det, fått gå åtskilliga gånger i terapi för att kunna hitta mig själv någorlunda men jag har fortfarande mycket kvar.

Jag anser att jag har fått hela mitt liv totalförstört pga. av den vanvård jag drabbats av under min uppväxt, och nu är det för sent för att jag ska kunna få ett bra liv, jag är på väg att få förtidspension för den posttraumatiska stress jag lider av samt dom djupa depressioner jag drabbas av i perioder. Jag tillhör även gruppen av vanvårdade i familjehem efter 1980 som regeringen anser ska stå utan ersättning för vanvård i familjehem.

Inget tar slut

Jag vaknar en morgon och ser
och tänker Vad är det som sker?

Och jag vandrar min väg
med allt tröttare steg
och hoppas att detta tar slut?
Ett som är sant
det blir ej likadant
Nej ingenting blir som förut.....

Det är mörker och tyst överallt
Det är grått det är tråkigt och kallt

De sa ; Gå till din grav och sen dö däruti
då sa jag; Det är fel melodi!
Allt det jag sa det var ej fantasi
nej det var ödets magi...

Och vinden som ven någonstans
i en värld som jag hoppades fanns

Nu jag vandrar min väg
med allt lättare steg
Jag har lyckats att leta mig ut!
Ett som är sant,
det är ej likadant
Nej, ingenting är som förut.....

Den Totalitära Socialtjänsten

Vi som medverkar i denna bok, ser att någonting är väldigt fel med hur familjer behandlas av Socialtjänsten.

Men det här är tyvärr ett problem som finns världen över. Det är bara att leta på Internet efter besvikna föräldrar som inte förstår varför deras barn tagits ifrån dem. Jag har vänner hela världen över vars berättelser är kusligt lika min egen familjs situation.

Ni kommer att behöva höra om sådana saker flera gånger innan det sjunker in. Om Du tillåter så låt det påverka dig så att även Du kan hjälpa till att göra något åt det. Omhändertagande av barn har ökat avsevärt de senaste åren och det kommer att fortsätta öka. Det som händer oss kan hända vem som helst.

Själv så trodde jag att fosterhem fanns för föräldrar som försummat sitt barn, utsatt det för psykiskt/fysiskt misshandel och om föräldrarna var narkomaner och/eller alkoholister. Att fosterhem med andra ord var bra *för* familjen; Att barnhem fanns för barn som var föräldralösa. Nu förstår jag att denna uppfattningen inte stämmer helt. Vissa barnhem är däremot fortfarande hemska ställen för ett barn att bo inom. Nu förstår jag att även många HVB- och familjehem är dåliga. Familjehem är trots allt fråga om helt vanliga personer som fått *uppdraget att passa andras barn*. De är ingen supermänniskor och är oftast inte utbildade för sådana uppdrag över huvud taget.

Socialtjänsten (IFO) ställer till väldigt mycket. IFO står för Individ Familj Omsorg, men så fort du ber dem om hjälp så är det barnen och dig, ingen familj, i deras bedömningar. Det är de och ditt barn *mot* dig, och du räknas som ditt barns värsta fiende. Man känner att

ingenting av vad man säger räknas, och det känns som man har fått en munkavel på sig. Ber man om hjälp, så är man en belastning och man använder och tar för sig av kommunens resurser.

Jag märkt att både på IFO, HVB-hemmet och de familjehem som min dotter haft, så fattas det kompetens, empati och engagemang på många områden, för att nämna några viktiga saker. Jag säger inte att alla myndighetspersoner och barnhem/familjehem gör fel, och att alla instanser för barn är det. Men väldigt mycket är fel.

Nu har det satsats mera pengar från Regeringen, så att varje barn ska få varsin Socialsekreterare, men när felen går mycket djupare, vad gör man då? Det behövs insyn, vägledning och mera specifika lagar och regler. Vart är pengarna som satsades på familjer undrar jag? Det är personligen inget kul när man ringer till en Socialchef och fråga henne om hon tycker det är fel att Socialsekreteraren inte skriver sanningen i utredningar, och att Chefen svarar ungefär *att det beror på!* Det ska inte skrivas saker som i sin tur ger en helt annan, felaktig bild av en familj. Dessa saker hamnar i Rätten och Domstolar som tar sina beslut utifrån från det som Socialnämnden skriver. Även om man kan bevisa i rätten att det IFO påstår är fel, så känns det som att ingen lyssnar. Att det oftast är det som Socialnämnden skriver som räknas. När ens ärende kommer upp i Socialutskottet finns det ingen som antecknar vad man sagt muntligt eller varför socialutskottet fattar sitt beslut, vilket leder till att det oftast förväntas att man bara ska hålla med Socialnämnden.

Det jag undrar är: Hur mycket pengar får min kommun för min dotters placering? Hur mycket får de behålla själva? Jag hört att man får skatteavdrag t ex för fosterplacerade barn. Hur fungerar allt med finanserna i kommunerna? När en kommun utvecklas var tas de pengarna ifrån? Kommuner har oftast kommunägda bolag mm. I min kommun har skattepengar använts för slösaktiga saker och de fått kritik för detta.

Det som är störande är att så mycket hålls tyst om detta med placerade barn. Det enstaka fall kommer då och då upp i media för att sen snabbt rinna ut i sanden, även när det handlar om så allvarliga saker som ett dödsfall i fosterhem! *INGEN gör något*. Vi familjer har samtliga tagit kontakt med tillsynsmyndigheter för Socialtjänsten, men många gånger påbörjas inte ens en utredning. NÄR någonting tagits upp så läggs det oftast snabbt ner. När tex ett barnhem har misskött sig, så stängs inte dessa ställen av. Ett Dagis t ex kan lätt bli stängt för att de inte gjort rätt och fått varningar, men inte ett barnhem. Vi familjer, och alla som stöttar oss, tycker att sådana saker är jättefel.

Socialtjänsten behöver bara bortförklara sig i många situationer utan att ens behöva bevisa något till tillsynsmyndigheterna. Tillsynsmyndigheterna ber inte ens om journal och annat bevis. Vi drabbade familjer har tagit kontakt med Regeringen, DO, JO, Socialstyrelsen mm.

Vissa myndigheter kan inte ta upp enskilda fall, men andra kan. Jag undrar varför alla dessa instanser finns när dom inte funkar, för det handlar inte om föräldrar som blir upprörda enbart för deras barn tas utan det handlar om att det är så mycket som är fel och ingen gör något åt att våra familjers rättigheter är kränkta pga felaktigheter och lögner. Om man kollar upp på Internet så kan man se precis hur många fall, beträffande mänskliga rättigheter, som får avslag av Regeringen. Varför? Det känns inte som att vi individer har några rättigheter i Sverige.

Jag tänker även på alla dessa flyktningbarn som få komma hit och efter att ha blivit av med allt, hamnar i vårt svenska system. Och situationen blir inte bättre för dem heller.

När Socialtjänsten tar våra barn har de någonsin tänkt att fråga barnen, *"Hur trivs ni med era föräldrar? Är ni glada? Är ni nöjda? Tycker ni att föräldrarna är snälla?"* Sådana enkla saker borde de fråga om innan

de tvingar sina normer på barnen. Men de tycker och säger barnen ska ha ... *bara för att jag säger så här*. Våra barn har inte mått bra i detta system, den saken är klar! Om vi såg att våra barn mådde så dåligt med oss så skulle vi för det första aldrig låta det gå så långt, och vi skulle se till att det blev en förändring...

Jag väljer att inte säga vilken kommun jag kommer ifrån. Jag gör detta för att jag vill inte att min dotter och jag ska få problem pga det som jag skriver här. Det är däremot lätt att lista ut vem vi är om någon från min kommun skulle läsa detta. Jag håller därför kommunens namn hemligt. Men om min dotters och min situation skulle påverkas av att myndigheterna blir sura på mig, så kommer jag att ändra detta och nämna kommunens namn i framtiden. Ärligt sagt, så spelar det ingen roll att inte kommunens namn är med, med tanken på att jag hört hemska saker om hur familjer behandlas från alla håll i Sverige.

Jag som skrivit detta kommer från ett annat land inom EU.

Oftast när barn är placerade, så sätter socialtjänsten in umgänges-restriktioner så att barnet "få landa". Barnet kan placeras in i en familj där det finns flera familjehemsplacerade barn. Det finns ingen gräns för hur många barn ett familjehem få ta hand om. Om barnet lider av någonting så förnekas detta av socialtjänsten. Det ska vara föräldrarna som ljuger. När denna åkomma sedan upptäcks av socialtjänsten, som ska visa sig duktiga, för att de sett detta, MEDAN de fortsätter säga att föräldrarna hade fel!

Ett barn mår extremt dåligt när det blir separerat från föräldrar som egentligen är bättre än socialtjänsten påstått. Tänk er många sådana barn som ska vistas i samma hem. Alla blir "triggade" av varandras mående. Då familjehem inte ha samma känslor för dessa barn som sina egna så är det väldigt ofta ger de tillbaks barnen, och barnen slussas alltså vidare.

Ett barn placeras och föräldrarna överklagar till Kammarrätten, om de orkar efter chocken. För att dölja att barnet mår dåligt, från en onödigt separation, så säger socialtjänsten att barnet nu mår sämre pga tidigare upplevelser med föräldrarna, och att detta visar sig först nu efter omhändertagandet.

Detta använder de sig av i domstolen för att även nästa domstol ska hålla med. Oftast så lyssnar inte domstolar på någon annan än socialtjänstens representant ändå, och det känns som att föräldrarna inte kan vara kvalificerade. Jag säger detta för att om ni hörde vilka saker som kommer till rätten och blir fastställda, så skulle ni bli chockade, och rädda.

När det upptäckts flera saker som föräldrarna ska ha utsatt sina barn för, så ansöker socialtjänsten om total umgängesrestriktion. Detta sker många gånger i samband med polisanmälningar. Umgängesrestriktionerna gäller även för mor- och farföräldrar trots att de inte står anklagade för någonting överhuvudtaget. Om alla professionella runt omkring inte håller med socialtjänsten så kan de ändå fatta egna beslut med egna åsikter, utan att ha egen kunskap inom dessa områden.

Barn som är placerade separeras från alla de känt sedan de föddes... ja. Även från syskon. Familjhemsplaceringar är egentligen adoptioner men om ni som föräldrar och placerade barn har tur så kan ni träffa varandra 1-4 timmar i månaden. Detta är "normen".

Socialtjänsten ska återförening familjer, men detta är inte deras verkliga mål. Det står i lagen att det ska vara kontakt med familjen och att en återförening ska vara målet. Men egentligen undrar man om inte finns en annan lagbok myndigheterna går efter, eftersom inte ens ett försök till återförening görs. Ingenting man gör är rätt som förälder, och flera lögner skrivs om en.

Socialtjänsten försöker på alla sätt och vis försöker att finta och lurar föräldrar med att inte meddela hur saker ska gå till, och de rättigheter som familjens individer har. Du är nu i ett kamp och i vissa fall på liv och död. Dessutom säger de att föräldrarna är så jobbiga så de smutskastar en fullständigt. Det finns föräldrar som inte klarat av denna situation och flera familjemedlemmar i flera kommuner har tagit livet av sig.

Detta är folkmord ... psykisktmisshandel, och tortyr är det svåraste att upptäcka. De som går med på detta och inte gör något, är lika skyldiga. Jag säger detta om att Sverige är ett land, där man kan bli fullständigt nertryckt som individ.

Jag dedicerar min text till min dotter, min familj, mina vänner och de få övriga som hjälpt oss igenom åren. Med hela mitt hjärta och själ, tackar jag er!

Min dotter du är mitt hjärta och min själ. Jag ger inte upp. Jag älskar dig. Det finns en Gudomlig förklaring för varför en mamma känner så för sitt barn och aldrig ger upp. Oavsett hur mycket de separerat oss. Du är för evigt min dotter och jag för evigt din mamma. Vi ska passa in i en liten fyrkant, men ... Det finns ingen som du. Det finns ingen som jag. Ingen kan ta detta ifrån oss.

Till er andra ... låt er inte er luras av leende och sådant. Inte heller charmas av bortförklaringar. Ser hur världen ser ut idag. Det finns bara en ännu mer tyst version, av allt det elände, som sker här i Sverige...

Socialtjänstemän är människoplågare,

säger en mor i ett anonym kommentar till Filosofens blogg

Ja det är så sant. Inte känner man någon värme och omtänksamhet från dem. Först tar de barnen, förbjuder och hotar att de kommer att tas längre bort om man tar hem dem. När man blir chockad av det så säger de att man mår dåligt och därför ska man inte klara att få hem sina barn. Moment 21. Klart man mår dåligt när man ser deras rävspel och barnen försöker de muta eller hota lika så... När jag frågade varför och de inte kom med ett vettigt svar, sa man att det var chefens order lite tyst. När jag senare frågade i ett telefonsamtal efter min dotters död vilken chef gav ordern så gav hon luren vidare för det blev för känsligt.

Min dotter dog och fostermodern befarade att hon skulle dö flera dagar innan för hon sa hon aldrig sett någon så sjuk. Hon sa det var en massa läkarbesök så anhöriga var inte välkomna. Det skulle bli för mycket för henne. Trots det kunde man hålla festlig middag med mingel till sent på kvällen så man glömde bort att se hur det var med sjuklingen, som man tyckte luktade så illa att gästerna borde inte gå i närheten av henne. Hon brukade duscha och motionera varje dag samt tog hand om mindre fosterbarn när de skulle till skolan och fick vara ute i ridskolan fast hon varken klarade att vara i skolan eller klarade av att äta. Inte konstigt om hon inte kunde äta för tydligen var det en omfattande vävnadsdöd i halsen och herpes i hennes lungor. Stackaren lyckades viska till en kamrat att hon blivit våldtagen när kamraten kommit för att lämna några saker till henne. Fostermodern stod och bevakade det besöket och kastade ut den andra flickan och sa hon störde Donia. Donia grät och enligt fostermoderns anteckningar så lär Donia ha gråtit och sa att ingen kommer att komma ihåg henne.

Polisen som kom till platsen som min dotter låg död på efter Attendo Cares representant som var inblandad i vården. Hon lyckades köra dit snabbare. Polisen såg sej runt i rummet och konstaterade att det var vatten på golvet och blöta kläder. Ett takfönster stod öppet så han antog det regnat in i det lilla rummet. Hon var likstel och låg vänd mot dörren med öppna ögon, berättade man för storasystemen. Jag tog mig till bårhuset. Hon var blå på den kinden hon inte låg på. Man sa att det var likfläck? jag trodde likfläckar är på de ställen som blir klämda? Jag fotograferade henne i bårhuset. Där låg ett barn jag inte kände igen. Mager med mycket mindre näsa och öron än vad min dotter hade. Man fick inte vända på henne för då rann det vatten ur henne sa man. Håret var så sprött så jag kände inte igen det. Händerna och tänderna var väldigt stora till den lilla kroppen. man hade inte kunnat stänga hennes mun eller lägga händerna till rätta utan de såg ut att vara i en krampaktig ställning. På halsen var en vit rand som om ett halsband tryckt där.

Fosterföräldrarna hade Vårdfirman Attendo Care som sitt stöd, och de hade krismöte dagen efter min dotters död ute på hästgården. Polisen var med på plats och den ensamma polisen lovade då att Donia kommer att förklaras död genom naturlig sjukdom. Man ringde kommunal-ordföranden och meddela detta. Det skulle bli utgången. Han var själv och såg till så att liket kördes till bårhuset och att hon var numrerad runt sin handled dagen innan. Även om inte dödsbeviset var färdigt då? Det skulle hämtas senare. Läkaren ville att det skulle bli en brottsutredning och skrev i sina papper att det skulle hon. Inget som denna polis tog notis om tydligen?

Jag var till hästgården och såg fler fosterbarn springa runt där och gick upp på övervåningen till det lilla rummet och plockade ihop det som var min dotters saker. Såg att vissa dunkuddar legat under sängens ben. det luktade kiss i en fåtölj fast det var nystädat. Över sängen

låg ett överkast men där kudden skulle ligga låg ett vikt täcke istället. Åklagaren har endast följt denne polis utlåtande att det inte finns anledning att misstänka brott. Så ingen brottsutredning inleddes. Jag talade med kriminalpolis Anne och hon hävdade att jag inte fick göra en brottsanmälan. Det är endast socialstyrelsen som kunde det efter att de utrett. Spelade in det samtalet. Ringde även socialsekreteraren Helena och berättade lite om rummet och att huvudkudden inte var där? Hon svarade genast utan att blinka att kudden tog de med i ambulansen. Hur hon nu viste det? Jag fick bara de trosor som hon var klädd i när de tog henne med ambulans till sjukhuset för att dödförklara henne. Ingen läkare kom till platsen där hon legat död.

Ringde polisens arkiv och där fanns en utredning om död utan misstanke om brott. Den har ingen åklagare begärt. Men den anmälan jag gjorde finns med där och den la man ner efter 5 minuter. Skrev ett brev och bad om fotografi av platsen där hon hittades död och fick ett brev där man säger att man inte ger mej det för de skulle ha gett mej det redan? Polisen sa till mej att de inte tog något foto när jag frågade innan. Inte heller hade han antecknat vilka som var i huset den kvällen som min dotter dog.

Socialstyrelsen vill inte göra det men är tydligen väldigt upprörda och vill att jag ska göra polisanmälan. Men detta ska tydligen inte gå under allmänt åtal, så jag måste då stå för kostnaden själv. Lika så begravnings-kostnaderna? Vart ska jag komma när man sekretessbelägger journalhandlingarna för att skydda tredje part?

Samma dag min älskade dotter läggs ner i jorden, jagar samma socialsekreterare tre nya barn, allt i enlighet med den svenska lönsamma människohandelns principer och dolda syften.

P.S. Jag skriver gärna och berättar lite om hur det *träsktroll* som suger ut livsglädjen och skäl ens framtid och vårdar ihjäl familjer för sina egna behovs skull. Jag kunde skriva lite hur det var innan de tog henne. De fina dagar vi hade. Och lite om hur det är efter när ingen tar notis om mitt eller den andra dotterns bästa.

Donia mitt yngsta barn var förlöst med akupunktur. De sa att de inte sett någon svara så bra på det. Jag var nästan helt smärtfri. Innan nålarna kom på mej var det så kraftiga värkar att jag inte viste hur jag skulle klara det. De sa att när man inte tar värktabletter fungerar akupunktur bättre. Och då var det inte konstigt jag svara bra på akupunktur, jag som bara hämtar min värkmedicin i skogen. Älggräs hade jag testat som te. Det vita luddiga gräset som växer i diken och fuktig mark.

Vid födseln såg jag direkt att Donia var ett lugnt barn. Sov och åt. Vi åkte hem efter någon timme på sjukhuset. Allt var väl. Och jag var väldigt pigg och glad. Jag är tacksam för de fina år jag fick med min dotter. Hon var en mycket begåvad flicka på många sätt. Sjöng alltid sina egna visor som hon hittade på. Målade och skrev sagor. Alla sorters djur kom till henne. Och andra barn tog hon så lätt kontakt med och hade många vänner. Hon gick fram till vem som helst med ett stort leende och sa: *hej ska vi leka?* I skolan hade hon inte problem med någonting annat än att hon hade ärvt dyslexi. Hon var socialt begåvad över sin ålder. Löste konflikter mellan barn och var sådan, att ingen skulle hållas utanför. Det berättade fröken för socialsekreterarna. Utredare som studerade Donias dyslexi på min inrådan, sa att hon var noggrann i sitt skolarbete och tog tid på sej. Var trygg i sej själv och behövde en assistent under skoltid. Men jag var rädd för att de skulle ta bort hennes hjälp i skolan. Det hjälpte inte för Soc., som tog henne i alla fall, när hon skulle fylla 10 och började flytta runt henne, och tog ifrån henne den hjälp hon var berättigad till. Soc. skrev istället hon i deras behandling blev håglös, smutsig, aggressiv, utan vänner och tog inga initiativ

och var på gränsen till utvecklingstörd m,m. De skrev hon ofta fråga dem om de trodde hon var utvecklingstörd. De knäckte henne.

Jag och den äldre flickan flydde utomlands. Hörde skräckexempel om hur en ung pojke blivit strypt medvetslös och kastad i en cell med bara kalsongerna när han vägrade ta piller på ett hem. Jag var chockad när han berättade för mej och min äldsta dotter dagen innan vi rymde. Henne skulle de också ha, och de sa till henne att hon skulle glömma sin vilja när hon sa hon skulle rymma hem, men hon rymde ändå hem till mej. Om vi inte skulle lyckas hålla oss undan skulle vi i alla fall få en fin semester. Mycket sol och bad som ett minne. Sen skulle det väll bli fängelse för mej. Det ska man tydligen ha om man flyr med sitt eget barn, när man värnar om sina barns bästa, och ändå tas barnen av socialen? De hotade min äldsta dotter med att hon skulle bli skickad till vårdhem för ungdomar om hon rymde hem. Hon hade just fyllt 13 år. De skulle ta henne för att de befارade att hon skulle hamna i fel sällskap och kunde utvecklas fel. De siade om framtiden. Jag hade inte svårt för att vara med mina flickor hjälpte ofta till i skolan, och Soc. skrev att de var harmoniska med mig.

Så blev en läkare ombedd att skriva om mig, och en annan högre läkare som jag inte träffat dikterade texten, sa läkaren Holger som agerat ganska pressat. Socialen hade bett om intyget som inte var ett läkarintyg. Jag blev förklarad farlig för barnens psykiska och fysiska hälsa. Jag blev väldigt paff för har arbetat som stödfamilj i flera år till barn som gärna ville komma till mig, i en annan del av landet? Avskyr droger och levde ett sunt liv. Sjukhuset sa mig jag inte ens var behandlingsbar! Min advokat sa att det intyget var det intet att bryr sej om. Vem bryr sej om sånt sa hon till mej innan när jag frågade om jag borde gå till någon som ser om detta är sant eller ej. Barnens advokat gick på att barnen visserligen ville hem, men det tyckte han inte själv med tanke på detta intyg. En nämndeman sov under förhandlingen som satt bredvid domaren. Ångrade så att jag inte hade dold kamera med mig där inne.

Att längta efter sin mamma

Jag satt vid en dator och någon ringde på Skype och jag svarade. Det var en pojke som ville ringa sin bror. Jag satt på hans mors arbetsplats så det var hennes omhändertagna son. Han började berätta att *han längtade hem till sin mamma* och var på fosterhem. Att han varit på rymmen och ville ta sej till sin mamma. Det viktigaste för han i livet var hans mamma och bror som han ville komma till. Han suckade och viste inte hur han skulle komma dit han ville och det var det viktigaste för honom i sitt liv. *Hem till sin mamma*. Och att han skulle ta mopedkörkort. Han började berätta att han gillade och spela fotboll och måla men hade inte pengar till färger. Men han klagade inte över att han inte hade pengar för det fanns viktigare saker här i livet. Det var hans familj som han ville till. Det var tungt och han räknade åren han varit borta. han var väldigt förbannad att han inte fick komma hem.

Men det var svårt att vara på rymmen för det var inte bra miljö. Han tyckte inte om att det blev knivslagsmål bland annat mellan några. Han sitter normalt mest hemma och är inte intresserad av att gå ut. Men fotboll håller han på med. Där ska man vara snabb och kunna planera hur man ska dribbla bollen och passa den rätt. Han är den yngsta i sitt lag. Alla andra är vuxna i laget. Han trodde inte att han skulle kunna få ett normalt arbete i framtiden. När han är i skolan så tar han medicin för att stå ut.

Nu under sommaren tar han inget. Man tog honom till läkare för att ge narkos medicin, men han vägrade ta den. han menade att han vet hur han ska försvara sej om de skulle tvinga honom så de lät bli. Nej, nej sa de och lät bli att ge honom medicinen. Konstigt nog var de straxt före sommarlovet som han träffade läkaren i detta ärende? Han förklarade gång på gång att han inte orkade vara där för *han ville komma hem*.

Vara med dem som han älskar. Han beskrev trakten där han vistas som kriminell. Det gillade han inte. Att det var olika gäng som stred. I skolan var det ingen som vågade gå på honnom mer för han hade försvarat sej så nu lät de honom vara. I hemmet hade de en hund förut och den tyckte han mycket om men den var död nu. Han var ledsen för han trodde att han inte skulle få komma hem om han inte rymde själv. sa det var kört, att de skulle inte hjälpa honom med det.

Efter mammans arbetstid åkte vi hem till henne och skulle laga mat. Då ringer han helt uppriven och ber mamman hämta honom omedelbart. Äsch det är klart mamman blir mer stressad och orolig än normalt och undrar vad som händer. Han la på luren mitt i ett samtal och mamman var så oroad att jag erbjöd mej att ringa och fråga vad som har hänt. Jag ringde och pojken svarade och efter att han sagt hallå och några ord, hörde jag att han sa: va? och luren las på. Jag ringde igen och fosterfadern svara. han var uppriven och undra vad jag har med saken att göra? Jag förklarade att jag ringer för att man kanske kan lugna mamman som blev oroad. Fosterfadern tycker inte hon har med saken att göra alls, och kunde inte förstå vad pojkens mamma hade med fosterpappans vilja att göra. Jag fick förklara att hon blev oroad av att hennes son var uppriven, och att det är lätt hänt att man tror att det är värre än det är när man är så långt borta. Att det är bra om man lugnar henne. det var inte hans sak och mamman skulle gå med uppgifter som inte stämmer så hon hade ingenting med något att göra. Mamman kunde sköta sitt eget liv istället. Jag förstog att fosterpappan var uppriven med och berättade att jag har egna barn så jag viste hur det kan vara. Då varva han ner och sa att pojken inte lyssnade på vad de vuxna säger. Att han hade kört med mopeden, där de bodde på landet. Att han inte städat sitt rum. De hittade cigarettfimpar.

Vi förstog båda två att det är så i den åldern. Då tilla han att de fått papper på att han inte var ett normalt barn. Utvecklingsmässigt var pojken endast 7 år. Att det inte gick att behandla honom som ett

normalt barn. Pojken var på gränsen till utvecklingstörd. CP skadad. Han var upprörd och la ut texten. Och det var så många människor och experter inblandade i detta. Jag tänkte i mitt stilla sinne att hoppas inte pojken hör detta!! Jag försökte fråga om det inte kunde vara så att hans hemlängtan fick han att bli förbannad och gav sådana uttryck? Jag frågade om han gick i normal skola? Ja det gjorde han, och det gick bra och han hade lovat att skärpa sej och läsa upp betygen. Så gav han luren till pojken för han ville prata. Det första han sa var - *Har han lyckats manipulera dej med?*

Jag sa att han får väl städa sitt rum och det sa han att han gör. Men han hade gjort saker *för att han längtade hem till sin mamma*. Och inte ens hans egen advokat säger det han säger utan något helt annat att ingen lyssnar på honom. Jag sa att han får väl spela in vad han säger då. Han erkände att han kört mopeden, men bara på landet där de inte finns poliser. Jag frågade då om det inte fanns grannar? Att de kan bli arga med och anmäla det. Och även om han kör bra kan det komma någon bildåre och köra på honom och de är han som då får skulden. Och även fosterfadern. Ja det höll han med om då. och han ville inte få någon prick på sej så det var bättre att låta bli, men han skulle aldrig komma överens med kvinnan i huset. De skulle aldrig ens kunna bli vänner. Han stog inte ut. Det fungerade inte. Han ville hem. och viste inte hur han skulle kunna få hjälp med det? Ingen lyssnade på honom. Jag tycker det var lätt att prata med honom både före och efter detta och kan inte förstå att man beskriver honom som en 7 åring och utvecklingstörd?

Är det inte så att, ju fler kockar ju sämre soppa? Inte är detta samhälls ekonomiskt försvarbart heller och givetvis förstör detta barnets utveckling. Även hjärnan skadas ju av stress och trauman. det kommer man inte ifrån. Mamman oroar sej givetvis när han rymmer för han vill hem och hon längtar efter sin son och är ledsen över hela situationen. Hon har gjort i ordning och målat ett rum väldigt fint för han,

som nu står tomt. De vill ta emot han med öppna armar. Miljön här skulle vara perfekt.

Varför kan inte mamman och sonen få trösta varandra?

Det regnade och var stormar ute dag efter dag medan man väntade på våren 2012. Jag väntade ivrigare på hur min äldsta dotter skulle uppleva mötet med sin lilla syster som hon inte träffat på de 5 år som vi varit i landsflykt. Nu skulle Camilla fylla 18 år och vi tyckte det inte skulle vara någon fara om hon besökte sin syster lite innan. Lilla syster Estelle var jätte glad men skrev till Camillas mobil efter att ha frågat socialen. Att Helena på Socialen inte var villig att vara behjälplig med att något möte skulle bli av. Orsaken skrev hon var att Camilla rymt från dem. Det gjorde Camilla trots hot om att bli inlåst på ungdomsvårdskola. Jag tvekade inte att fly och lämna allt när jag hörde en pojke berätta vad som hände i dessa platser. Estelle kunde jag inte få med mej den dagen vi for iväg. Nu var vi envisa och skickade mail till Helena. Det var behjärtansvärt att man önskade ett möte, blev svaret denna gången. Så starta man med att bolla runt Camilla varje dag mellan fostermor, Helena och en konsulent från vårdbolaget. Teater.

Socialsekreteraren agera handfallet som om hon inte viste hur det skulle kunna ordnas, men Camilla själv skulle lösa det med fostermodern. Fostermodern sa sej inte ha någon beslutsrättighet och var inte anträffbar om dagarna. Vårdföretagets representant var den som beslutade hur det ska vara med besök sa de. Den representanten skulle Camilla absolut inte ringa enligt Helena.

Dessa vuxna personer skickade hela ansvaret på Camilla att reda ut detta virrvarr. Hon skulle jaga fostermodern som aldrig var hemma för att avtala och så blev detta omöjligt för det var. Det privata vårdbolaget som var hövding.

Det anmärkningsvärda är att det endast var en timme som var tillåtet att ordna enligt Vårdbolaget, så fostermodern och Helena på socialen. och det andra som är märkligt är att varken Det privata vårdbolaget eller Helena, huvudansvarig på soc. hade kontakt med Estelle så de såg hur hennes hälsa var under hela denna tid som hon var sjuk. Fostermodern talade med både Camilla och en väninna till mej att hon aldrig sett någon så sjuk, att Estelle hade sådana magsmärtor att det var risk för att mjälten spricker. De var väldigt upptagna med sjukresor. Därför var det svårt att ordna denna timmes besök. Jag börja ana ugglor i det hela när de sa till Camilla att hon kunde komma till sommaren istället. Att Estelle inte kunde ta emot besök fören hon var pigg och glad måste ha varit väldigt ledsen över detta helt klart. Trots obefintlig kontakt med Estelle har tydligen socialen och Det privata vårdbolaget rätten att driva med anhöriga på detta viset. Det är inte olagligt för en fostermor att ljuga om sjukbesök.

Hon sa sej ha varit på många ställen efter Estelles död vilket inte var sant. jag förstår inte varför Det privata vårdbolaget var inkopplad för de var inte heller och såg min dotter i det. Så hela gänget får ljuga. Det har kriminalpolis Anne förklarat för mej.

För detta förstärkta hem har skattebetalarna betalat stora summor. Jag har skrivit till många politiker i rikstagen och ingen ger mej tabellen på summorna staten betalar för den här typen av verksamhet. Konstigt nog har inte Socialstyrelsen lämnat vidare den långa listan med kritik till åklagare som de har skrivit. Polisen sa att det var deras skyldighet att polisanmäla och jag skulle inte ha den rätten.

Det verkar inte vara i statens intresse att gå till botten med det här när åklagare efter åklagare varken vill ha papper från Socialstyrelsen eller anser det finns anledning att utesluta brott.

Sjukhusjournaler får gå upp i rök. Barn får flyttas utan att det är nämndens beslut. Socialen och konsulter från privata bolag får lämna barn utan tillsyn i månadsvis och skylla på varandra när ingen synat om hemmet är lämpligt. Kommunal-ordföranden skulle ensam besluta om vistelsen där. Där satt Estelle en massa timmar ensam på sitt rum, när hästar och ridskola skulle skötas för att det inte skulle bli *Syskonbråk*.

BarnTerroristerna

SVENSK LAGSTIFTNING SKAPAR FAMILJETERRORISM

En Verklighet Som Mörkats Av Politiker

Länsrätten i Vänersborg krävde LVU eftersom jag vägrade samarbeta med en förälder som kontinuerligt misshandlade sina barn i drogrelaterad miljö.

Dessa sidor beskriver en våldsam historia med maktmissbruk och korruption där Sociala myndigheter och Länsstyrelsens Tillsynsenhet samt Länsrätten och dess domare lever i en symbiotisk maktstruktur och förnekar mänskliga rättigheter som sanktioneras av politikerna. Ändamålet Helgar Medlen.

Händelserna här nedan beskrivna har ägt rum under lång period och barnen är vuxna och LVU är avslutat med resultatet att all kontakt med barnen är bruten. Skadorna på barnen blev både psykisk och fysisk misshandel, men barnen inser inte själva vad de blev utsatta för. Alla brev (ett Öppet brev till samtliga partipolitiska ordförande) och ansträngningar har fullständigt ignorerats av de politiska redskapen.

Vid skilsmässor eller andra separationer som berör barnfamiljer utgår man tyvärr inte ifrån barnens bästa, Sociala myndigheter och rättssystemet har visat sig inte ta hänsyn till Barnkonventionerna och FN-konventionerna .

Min och som jag förstår andras erfarenhet är att barn som verkligen far illa bryr man sig inte om. I mitt fall som pappa fick jag erfara att barnen när de var små blev misshandlade, inga gränser sattes av modern, sonen fick brännskador utan vård, vägrade åka tillbaka till modern med uppgifter att barnet flera gånger blivit slaget så att det fått blodränder på kroppen, grannar som larmade till Sociala myndig-

heter att modern vanvårdade fick luren i örat av sociala. Skolk, snatteri koncentrationssvårigheter... Anmälan om misstänkt barnmisshandel till polis och sociala myndigheter och Länsstyrelsen mm. Sociala myndigheters svarade hela tiden med att det är inget att bry sig om ”detta är normalt för barn.”

Socialchef och behandlingschef polisanmälades men allt avskrevs. Som pappa vädjade jag om barnkonventionerna och FN-konventionerna eftersom jag fick brev om rop på hjälp från ett av barnen men svaret från länsstyrelsen var att FN-konventionerna inte gäller i svensk lag. Till slut orkar man inte som människa, man bryts ner och tror att alla skador man sett är hallucinationer och får en kollaps....

Barnen blev också LVU omhändertagna och jag fick endast vid två tillfällen träffa barnen. Man dolde skadorna på barnen under LVU tiden. Ett av barnen såg ut som ett lik taget ur något koncentrationsläger från andra världskriget, när det var färdigbehandlat av sociala myndigheter, det andra barnet övertalade man att adoptera bort sig till LVU-hemmet när det blev myndigt. Identiteten på barnen bröts ner...

Jag kommer ihåg mina barns skrik och vädjan om hjälp som blev vänt till något naturligt för Sociala myndigheter och rättsväsendet som aldrig gör några fel i sina bedömningar. Jag infogar här ett dokument och skrivelse till en länsrätt efter en adoptionsansökan av LVU-föräldrar. Resultat blev adoption och deras släktband utplånades.

YTTRANDE ÖVER ADOPTIONSANSÖKAN

Undertecknad, Pappa, far till Sonen som hans fd sk familjehemsföräldrar nu vill adoptera sedan de frikostiga familjehemsersättningarna inte längre betalas ut pga att han nu är myndig, vill framföra följande

synpunkter – som jag vet har det säkert ingen betydelse vad jag nu kommer att framföra till Tingsrätten, eftersom Länets Länsstyrelse socialkonsulenter 1996 informerade mig att FN-konventionerna om de mänskliga rättigheterna och FN-konventionen om Barns rättigheter inte gälla i svensk lag.

Sonens situation

Sonen har under sitt boende hos mamman visat symptom på: mobbning, skolskolk, snatteri och dålig tillit, samt rädsla för modern. T.ex. han har vägrat åka tillbaka till henne med orden att ”jag har blivit slagen så jag har haft blodränder på kroppen”. Det har funnits brännskador på hans kropp som man försökt dölja och jag hittade honom på gatan i Staden vid flera tillfällen i behov av läkarvård. Han har haft koncentrationssvårigheter i skolan vilket har visat sig genom behov av stödlärare mm.

Under LVU åren har jag fått brev från Sonen som talar för att han ville bo hemma hos mig och Gullan, så jag lovade Sonen att jag skulle hjälpa honom. Men efter min vädjan om hänsyn till Barnkonventionen till Kommunens socialtjänst fick vi aldrig mer träffa honom utan man har gömt honom genom överaktivitet eller förklarat att ”han vill inte träffa dej...” När jag har ringt för att prata med Sonen i familjehemmet och någon av familjen B varit hemma så har man ropat på Sonen med tonfallet ”det är din fula elaka pappa som ringer och besvärar”. Grannar till mamman har också larmat om grava missförhållanden vid flera tillfällen.

Orsaken till alla symptomen kan ha sin upprinnelse i Sonens uppväxt med många hot om självmord och faktiska självmordsförsök samt tablettmissbruk hos mamman och svårigheter med gränsdragningar som jag tidigare påpekat till socialen. Mamman har enligt (barnen) vi-

sat sig fått en lesbisk läggning. Mamman har också kallat släktingarna hos fosterhemmen för mormor och morfar etc.....

Socialens förnekelse av barnens svåra situation har gjort att jag själv inte räckt till och har istället fått skador av att se våra barn så fruktansvärt illa behandlade beroende på att vårt samhälle saknar inom institutionerna psykosocial kompetens och empati. Jag mådde så illa av att se barnen fara så illa att jag fick en slags kollaps och var nära att få en hjärtinfarkt av pressen att av socialen vara tvingad att låta barnen träffa modern under otrygga förhållanden. Socialen hade ju inte erkänt att det var några problem med Modern.

Sonen har en syster som är ett år äldre och som på liknande vis farit illa av traumatiska upplevelser. Hon utvecklade symptomet anorexia i sin fosterhemsplacering och det gjorde också familjehemsföräldrarnas egna dotter. I flera år fick Dottern gå i detta tillståndet... Detta försökte man dölja och inga journaler sändes mig från Kommunens sociala. I en tidningsartikel framkom det där Dottern var fotograferad med fostermamman, att hon kallades mamma L.

Jag träffade Dottern för första gången på ca 7 år i Staden där hon bodde i en torftig miljö i egen lägenhet. Mitt möte med henne blev en chock då jag såg att hon såg ut som ett levande lik tagen från Auschwitz dödsläger. Hennes "behandling" är nu avslutad enligt brev från Socialen i Kommunen. Hon har skador som aldrig försvinner tack vare förnekelsen av hennes sjukdom och fosterhemsplaceringen.

Socialtjänstens behandling av mig pga att jag klagade på missförhållanden. Det ultimata vad man som förälder tål är när man ringer gråtande och ledsen till socialen och säger till socialchef och behandlingschef i Kommunen att "så här får ni inte göra med barnen detta kan straffa sig" och när man då blir tolkad som hotare och hämtad av

polisen och förd 25 mil ner till Kommunens polisstation och sitta i häkte och förhör för att man älskar sina barn och vill dom väl och är orolig ... Ja, då känner man sig misshandlad.

När jag sedan blir dömd för olaga hot förstår jag att empati och moral och psykosocial kompetens leder till att jag bli ytterligare kränkt. Sedan får jag en villkorlig dom på 3 år med ett års skyddstillsyn och böta ca. 6000KR. Då inser jag att här begår man justitiemord och fullständig våldtäkt på barn och föräldrar. Jag inser att min familj blivit splittrad med hjälp av subversiva metoder och lagar och att det har blivit farligt att vara förälder och försöka ställa upp på barnen för då blir man straffad.

”Syndabocksyndromet”

Efter en rad av incidenter som här beskrivna och mycket mer därtill gjorde att jag polisanmälde socialchefen och behandlingschefen i Kommunen.

Sonen är myndig när LVU ”behandlingen” är avslutad. Han har i likhet med sin syster blivit förnekad skyddet av FN-konventionerna om de mänskliga rättigheterna och FN-Barnkonvention av behandlande ”myndigheter” dvs Kommunens sociala tjänstemän och Länsstyrelsens socialkonsulenter i Länet som godkänt behandlingen samt fosterhemmen som utfört den. Detta har skett trots att FN Konventionen och Europakonventionen är ratificerade för drygt 50 år sedan.

Man har i sitt tjänstemannautövande använt sig av subversiva metoder genom underlåtenhet och som skadat barnens identitet men även givet dem bestående traumata av såväl psykisk som fysisk art. Sonens önskan om adoption är en bakomliggande kränkning (traumata) där orsaken är omhändertagandet samt omplaceringen i nytt fosterhem trots hans brev om rop på hjälp om att han ville bo hos mig och

Gullan. Det är en spegelbild av hans ångest som han uttrycker och projicerar på omgivningen eftersom ångesten kan han inte bära på, den smärtar honom svårt och gör honom illa. Den psykosociala inkompetensen inom fosterhemmen manifesterar härigenom sig själv.

Jag har vid flera tillfällen haft önskemål om att få träffa mina barn och framfört dessa önskemål till Länsstyrelsens socialkonsulenter i Länet samt till Kommunens sociala via brev som har varit rekommenderade. Jag har blivit lika kränkt som pappa till barnen. Att enbart få titta och se på när sina barn blir misshandlade som ovan beskrivets, då blir man psykiskt torterad av maktmissbruket inom institutionerna. Ett djur brukar ha någon form av stamtavla men när det gäller LVU och splittning av familjer så är det en grov omänsklig behandling av barnen och deras föräldrar. Inte ens DJUR behandlas på detta sätt.

En evolution av ovanstående beslut och behandlingar skapar atmosfärer av vidrig rättsröta och korruption genom att man konstituerar sig genom att förneka de mänskliga rättigheterna och barnkonventionen vilket också var förutsättningarna för Sveriges medlemskap i EU.

Avsaknad av empati och moral och psykosocial kompetens skapar också våldsmekanismerna i samhället som idag visar sig genom det ökade våldet i alla sociala grupper även bland förskolebarnen. Ett framtida scenario med utvecklande av subkulturskrig är inte långt bort i vårt land och t o m inom försvaret finns idag konfliktscenarier som stöder denna evolution.

Slutligen kommer säkert detta lilla brev precis som andra att totalt ignoreras. LVU-behandlingen som jag ser som Kränkning och stympning av sociala band och känslor kommer nu att bekräftas genom adoptionens fullbordan.

En stat med medborgare som inte bryr sig är en stat som inte bryr sig om sina medborgare. En stats värde bestäms i längden av värdet av de individer som den består av. En stat som hämmar medborgarnas fria utveckling för att göra dom till fogligare redskap i sina händer skall, även om detta sker för att uppnå ”goda mål”, finna att ingenting verkligt stort kan åstadkommas med små människor. I historien återspeglas många diktaturer som fallit och där tribunaler ägt rum...

Jag motsätter mig att min SON ska adopteras av de fd sk familjehemsföräldrarna. Sonen berövades sin identitet under sin uppväxttid. Han behöver återknyta till sina egna rötter för att bli en hel människa och inte ett psykfall och ett människovrak. Jag yrkar att Tingsrätten ej ska lämna bifall till adoptionsansökan.

Om människan, en cybernetisk modell

JAG ÄR i balans i Kropp, Själa och Ande!

Min fysiska kropp bär runt hjärna och sinnesorgan i omvärlden. Själen består av vilja, känslor och tankar i tidens dimension. Med Egots hjälp, kroppens händer, fötter, tunga och själens röst kan jag agera i världen. Med ett Andligt JAG som ÄR når mitt medvetande upp till en kosmisk idévärld bortom tidens begränsningar. Tillsammans, i filosoferande samtal, kan vi medmänniskor skapa oss en meningsfull framtid. *Om vi vill!*

Att styra i tiden, är en cybernetisk modell av människans psyke/själ.

Att styra innebär lärorika återkopplingar på olika tids-nivåer alltifrån nervsystemets snabbverkande synapser i hjärnan, till samverkan mellan tanke, vilja och känsla inom människoindividen samt till mer långsiktiga samhällsförändringar under månader, år och årtusenden.

Vad gör flygföraren när han styr flygplanet? Vad innebär det att ta dynamiskt ansvar för att köra bil i trafiken? Hur styr projektledaren sitt industriprojekt i tiden? Hur kan politiker styra landet ansvarsfullt via kommun och riksdag? Hur styr religionerna värdegrunden på hundra års sikt? Hur styr de andliga idéernas cykler under tusentals år?

Efter 40 års filosoferande har jag, kommit fram till en cybernetisk människobild, där vilja, tanke och känsla tillsammans, återkopplade i tidens dimension, förklarar människan som en helhet av kropp, själ och ande.

Är det sinnesorganens perception av signaler från omvärlden som ger underlag för Ditt *analytiska tänkande*? Är det med en *känsla* för det önskvärda, möjliga och lämpliga som motiverar Dig att handla här och nu? Kan en intuitiv impuls från idévärlden få Dig att ändra på det du känner och planerar på erfarenhetens grund? Kan nattens drömvärld stimulera Dig till att *vilja* något helt nytt i framtiden? Om *tanke* finns i hjärnans och nervsystemets mikrosekund-snabba elektriska kretslopp/loopar, finns då *känslans* biokemi i blodomloppets hög- och låg-tryckskretsar? Är det i tallkottkörteln som förnuftets känsla och tanke möts? Är det även där, mitt emellan hjärnhalvorna som viljan blandar sig i leken, den kära lek som gamla vishetsläror kallar *det tredje ögat*!

Är det i det just i det cybernetiska korset som återkopplingen av *vilja, tanke och känsla* sker, och där själens tidsgestalt lever?

I så fall kan vi ge ett nytt cybernetiskt ljus till Antikens filosofiska insikt om att *själen består av vilja, tanke och känsla*! **Pröva Själ!**

P.S.

Genom att titta in på min blogg, eller prenumerera på den, kan du lära Dig filosofera Dig Fri från Samhällets Förut Fattade Meningar. **Om du vågar!** Min blogg hittar du på adressen: www.peace.se/blogg

Jag heter Ove Svidén, och finns på adress: ove@peace.se
Jag inkarnerades som människa den 10 mars 1937 kl 12.15 i Stockholm.
Som 30-åring fick jag en idé om hur Sokrates filosoferade.

Vill du veta mer om hur de stora filosoferna gjorde det, gå till: The Art of Philosophizing (<http://www.peace.se/?p=191>)

År 2000 hade jag skapat avhandlingen: *I AM Philosophizing*
Du hittar den lätt i min hemsida: <http://www.peace.se/?p=163>

Epilog

Den här boken, har tillkommit efter en lång rad omtumlande upplevelser och vändpunkter:

Som sexåring beslöt jag mig för att bli flygingenjör. Blev plugghäst. Som 23-åring var jag klar med min examen från KTH, Kungliga Tekniska Högskolan i Stockholm.

Som olycklig trettioåring knäppte jag händerna i bön och bad Gud om råd och hjälp. En ovanlig gest från en förständig ateist och kreativ materialist inom flygindustrin.

I en oval av ljus upplevde jag ett Andligt svar i form av följande dialog:

A: Du ska bli projektledare

Ove: *Oh, håller Du på med så konkreta saker?*

A: Sen ska du bli president

O: *Hur ska jag klara det, jag är ju utbildad som flygingenjör?*

A: Du ska få de idéer du behöver

O: *Jasså är det sååå det fungerar*

En månad efter ovanstående dialog våren 1967 ställde jag mig själv försiktigt frågan: *President för vad då?* Jag fick inte veta det, *då*, vilket gjorde att jag började filosofera över vad som skulle hända om jag följde de idéer som jag utlovades. *Jag kanske blir tokig?* Men redan en minut senare kom jag på att: *Världen är full av tokiga människor, det skulle inte märkas om det blev en till i flocken!*

Tre års arbete som projektledare för ett flygträningssimulatorprojekt blev min absolut mest berikande industrierfarenhet. Och som produktplanerare i ett kreativt Saab-Scania fick jag sen uppgifter att engagera mig i framtidsstudier och ta del i den internationella teknikfronten beträffande transport- och energisystem. Vid sidan om, genomförde jag en akademisk komplettering med en fil.kand i samhällsvetenskap och en teknologie doktorsexamen vid Ekonomiska Institutionen vid Linköpings Universitet år 1989. Och med de meriterna blev jag senare välkommen och engagerad av EU-kommissionens pre-competitive research within DG-XIII DRIVE Program on Road Transport Telematics. Fem år innan Sverige blev medlem i EU, var jag alltså verksam som internationell framtidsforskare och scenarioskrivare i Bryssel i ett prestigefullt SECFO: System Engineering and Consensus Formation Office.

Men efter att ha genomskådat något av det ekonomiska, finansiella och politiska maktspelet i Europa, längtade jag tillbaka till det ärligt blåögda Sverige, där samspelet mellan en systemkompetent statlig upphandling och ett kreativt privat näringsliv var ett signum. Men mina internationella erfarenheter passade inte längre in i ett alltmer socialiserat jämlikt samhälle. *Stick inte upp din jävel!* Som femtiosex-åring beslöt jag att låta min frivilliga pensionsförsäkring försörja mig fram till pensioneringen, baserad på mer än 30 aktiva meriteringsår.

Tiden och speciellt *framtiden* blev mitt nya forskningsfält bortom gränserna mellan alla akademiska discipliner. Med ett aktivt fritt filosoferande, med hjälp av Internet och två bloggar kunde jag vidare utveckla min tvåspråkighet och kontaktnät nationellt och internationellt. Se själv:

Filosofens blogg: www.peace.se/blogg

Peace Philosophers Blog: www.peace.se/blog

Som en fri filosof, Ph.D, Dr.Ing och poet hade jag skapat mig en meningsfull fri tid som pensionär. Jag blev alltmer anlitad som medborgarvittne av förtvivlade föräldrar vars barn blivit kidnappade av socialvården. I sjutton år trodde jag inte att det var sant som trettio mödrar och fem fäder berättade för mig. Med min sociala systemkompetens lyssnade jag mig fram till den här bokens alla fasansfulla berättelser. Med bloggen och dess hundratal kommentarer har min tilltro till vad jag fått uppleva mognat till en insikt om att boken behövs, inför omvärldens framtida dom över vad som pågår bakom den vittrande fasaden i enpartiväldets totalitära demokrati.

År 1998 var jag med i en visioncirkel där cirkelledaren lockade fram ur en grupp på 25 deltagare: *den allra högsta idé vi kunde gripa tag i?* Till min förvånade glädje hörde jag mig säga: *En tusenårig världsfred!* Ett halvår efteråt sammanfördes jag med en filmproducent, William Mario Larrabure från Hollywood. Hans mor var född Vanderbildt, och hade därmed god kontakt med de rikaste familjerna i USA. Tillsammans drömde vi om att göra en storfilm: *Sound of Peace*. Men den planerade finansieringen på hundra miljoner USD uteblev.

År 2001 inregistrerade jag därför *Insamlingsstiftelsen World Peace Foundation* i Sverige via Länsstyrelsen i Stockholms Län. Och som ordförande för en internationell organisation, kan jag ju i mina engelska brev naturligen underteckna dem med orden: *President, World Peace Foundation*.

Stockholm 9 maj 2013, Kristi högflygares dag

Ove Svidén

ove@peace.se

www.peace.se

Filosofens blogg: www.peace.se/blogg

(se spec inlägg kategorier LVU och VärldsGemenskap)

